

Candace
BUSHNELL

POLIROM

Autoarea bestsellerului
Sex and the City

Jurnalele
lui Carrie

CHIC



Candace BUSHNELL
Jurnalele lui Carrie

Colectia



Colecția

CHIC

„Carrie Bradshaw e un personaj exemplar și, de-a lungul anilor, oamenii m-au întrebat cum a făcut primii pași în viață. E o fată care evoluează, care vrea mai mult și care simte nevoia să-și găsească singură drumul în lume.

Mi-am dorit întotdeauna să scriu o poveste a maturizării, care să aibă drept personaj o tânără ce vrea cu orice chip să trăiască la New York. Și cine altcineva ar fi mai potrivit să se îmbarce în această călătorie decât Carrie Bradshaw?”

Candace Bushnell

„Cu mult umor și inteligență, Carrie istorisește palpitantele peripeții ale ultimului an petrecut la un mic liceu din Connecticut.”

Publishers Weekly

„Prin *Jurnalele lui Carrie*, Candace Bushnell țintește la ceva ambițios: să pună în scenă un alt capitol din povestea unui personaj îndrăgit, care stă pe propriile picioare.”

Entertainment Weekly

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-2137-8



www.polirom.ro

Candace Bushnell, *The Carrie Diaries*

Copyright © Candace Bushnell 2010

First published by HarperCollins Children's Books

All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în

limba română www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, al. B₃A, sc. 1, el. 1, sector 4,
040031, O.P. 53, C.P. 15 - 728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUSHNELL, CANDACE

Jurnalele lui Carrie / Candace Bushnell; trad. de Alina
Popescu.

— Iași: Polirom, 2011

ISBN 978 - 973 - 46 - 2137 - 8

I. Popescu, Alina (trad.)

821.111 (73) - 31 = 135.1

Printed in ROMÂNIA

Candace BUSHNELL

Jurnalele lui Carrie

Traducere din limba engleză de Alina Popescu

POLIROM

2011

Candace Bushnell, una dintre cele mai apreciate scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în 1958, în Glastonbury, Connecticut. La nouăsprezece ani s-a mutat la New York, unde a studiat la universitățile Rice și New York și a început să scrie articole despre lumea femeilor pentru reviste precum *Mademoiselle*, *Self* sau *Esquire*, dezvoltându-și un stil personal, încărcat de un fermecător umor negru. A devenit celebră la începutul anilor '90, odată cu publicarea în foileton, în ziarul *The New York Observer*, a romanului *Sex and the City*, care s-a bucurat de un succes de public imens, stând la baza serialului *Totul despre sex*, ce o are în rolul principal pe Sarah Jessica Parker. I-au urmat romanele *4 Blondes* (2001), *Trading Up* (2003), *Lipstick Jungle* (2005; în *jungla orașului*, Polirom, 2011) - adaptat de NBC într-un serial de televiziune având-o în rolul principal pe Brooke Shields -, *One Fifth Avenue* (2008; *Clubul de pe 5th Avenue*, Polirom, 2010) și *The Carrie Diaries* (2010; *Jurnalele lui Carrie*, Polirom, 2011). *Jurnalele lui Carrie*

urmăresc adolescența plină de peripeții a lui Carrie Bradshaw, îndrăgita eroină din serialul *Totul despre sex*, întorcându-se în timp până la ultimii ani de liceu. Carrie este cea mai mare dintre cele trei fete neastâmpărate ale unui văduv și locuiește în orașelul Castlebury din Connecticut, unde visează să ajungă scriitoare și să trăiască într-o bună zi la New York. Viața de liceu este extrem de palpitantă, fiind condimentată de rivalități între clii și competiții acerbe între adolescentele aflate în căutarea marii iubiri. Lucrurile se complică și mai mult când fermecătorul Sebastián Kydd, la care râvnesc toate fetele din oraș, se transferă la Liceul Castlebury. Nostimă, inteligentă și mereu plină de surprize, Carrie reușește să-l cucerească pe Sebastián, însă păstrarea cuceririi sale se dovedește cumplit de dificilă, mai ales când cea mea bună prietenă e dispusă s-o trădeze pentru a-i fura iubitul. *Jurnalele lui Carrie* este o carte despre maturizare, prietenie și iubire, scrisă în maniera degajată și ingenioasă cu care Candace Bushnell și-a obișnuit cititorii.

Pentru Calvin Bushnell

Gapitodull uku

O p/UK-1 & Sa de pe aha planeta

Se spune că într-o vară se pot întâmpla multe.

Sau nimic.

E prima zi din ultimul an de liceu și, din câte-mi dau seama, nu m-am schimbat câtuși de puțin de anul trecut. Nici prietena mea cea mai bună, Lali, nu s-a schimbat.

— Anul ăsta e musai să ne găsim câte-un iubit, îmi zice pornind motorul camionetei roșii pe care a moștenit-o de la unul dintre frații mai mari.

— Prostii.

Deschid portiera și mă strecor repede înăuntru. Trebuia să ne găsim iubiți anul trecut, dar n-am făcut-o.

— N-am putea s-o lăsăm moartă cu chestia asta?

Îmi așez cărțile pe banchetă, strecurând scrisoarea în mijlocul manualului de biologie, de unde nu mai poate face niciun rău, cel puțin așa îmi închipui.

— Îi cunoaștem deja pe toți băieții din școală. Și nu

ne place niciunul. Ai uitat?

— Da, așa e, spune Lab trăgând de schimbătorul de viteze și privind peste umăr.

Dintre toate prietenele mele, ea e cea mai bună șoferiță. Taică-său e polițai și-a insistat ca Lali să învețe să conducă încă de la doisprezece ani, în caz că se ivește vreo urgență.

— Am auzit c-a venit un tip nou, zice ea.

— Și?

Ultimul tip nou se dovedise a fi un pierde-vară care umbla veșnic cu aceeași salopetă.

— Jen P spune că e drăguț. Foarte drăguț.

— Îhî.

În clasa a VI-a, Jen P fusese președinta fan clubului Leif Garrett.

— Dacă e într-adevăr drăguț, Donna LaDonna o să pună imediat mâna pe el.

— Are un nume ciudat. Sebastián și nu mai știu cum. Sebastián Little?

— Sebastián Kydd? sugerez eu, tresărind.

— Asta e, spune Lali trăgând mașina în parcare la liceului, după care se uită la mine bănuitoare. Îl cunoști?

Ezit, apucând minerul portierei. Inima îmi pulsează în gât. Dacă deschid gura, mi-e teamă c-o să-mi țâșnească printre buze.

Scutur din cap.

Imediat ce intrăm pe ușa liceului, Lali îmi remarcă ghetetele. Sunt albe, din piele lăcuită, și una are o crăpătură în dreptul degetului mare. Dar nu contează, fiindcă sunt ghetete cu platformă originale, de la începutul anilor '70. Mă gândesc c-au avut parte de-o viață mai interesantă decât a mea.

— Bradley, îmi zice inspectându-mi încălțărilor cu priviri disprețuitoare. În calitate de cea mai bună prietenă, nu-ți pot da voie să porți ghetetele astea în prima zi din clasa a XII-a.

— Prea târziu, răspund eu veselă. În plus, tre' să dea cineva deșteptarea pe-aici!

— Să nu cumva să te schimbi.

Lali închipuie cu mâna un pistol, își sărută vârful degetului și-l îndreaptă spre mine, după care pornește către dulapul ei.

— Noroc, îngeraș! îi urez eu.

Să mă schimb. Ha! Nicio șansă. Nu după ce-am primit scrisoarea asta.

Vă mulțumim pentru că v-ați manifestat dorința de a vă înscrie la Seminarul de Creative Writing de Vară organizat de The New School. Deși povestirile dumneavoastră promit și demonstrează că aveți imaginație, vă informăm cu regret că, în acest moment, nu vă putem oferi un loc în cadrul acestui program.

Am primit scrisoarea marțea trecută. Am recitit-o de vreo cincisprezece ori, ca să fiu sigură, după care a trebuit să mă întind puțin. Nu că m-aș considera un mare talent, dar o dată în viața mea am sperat c-aș putea fi.

N-am suflat o vorbă nimănui. De fapt, n-am spus nimănui că am trimis cererea, nici măcar tatii. El a studiat la Brown și se așteaptă să-i calc pe urme. Crede c-ar ieși din mine un cercetător bun. Iar dacă nu mă descurc la științele exacte, pot oricând să mă transfer la biologie și să mă ocup de gândaci.

Când ajung pe la jumătatea holului, dau cu ochii de Cynthia Viande și Thmmy Brewster, cuplul de am* al Liceului Castlebury. Tommy nu dă pe dinafară de deșteptăciune, dar joacă în echipa de baschet. Cynthia, pe de altă parte, e șefa clasei a XII-a, președinta comisiei care organizează balul, membră de vază a National Honor Society și, până la vârsta de zece ani, deținătoarea tuturor insinelor acordate de Cercetașe. Ea și Tommy sunt împreună de trei ani. Încerc să nu mă gândesc prea mult la ei, dar în ordine alfabetică numele meu se află chiar înainte de cel al lui Tommy, așa că dulapul meu e lângă al lui și trebuie să stau alături de el la careu, deci, vrând-nevrând, îi văd - pe el și pe Cynthia - zilnic.

— Și nu te maimuțări când se face careul, îl ceartă Cynthia. E o zi foarte importantă pentru mine. Ah, și nu

uita de cina tatii, de sâmbătă.

— Dar petrecerea mea? protestează Tommy.

— Poți s-o dai vineri seară, îl repede ea.

E foarte posibil ca în corpul Cynthiaei să se ascundă o ființă umană, dar, personal, n-am văzut-o niciodată.

Deschid larg ușa vestiarului. Cynthia ridică brusc privirea și mă zărește. Tommy se uită prin mine, de parcă n-ar ști cine sunt, dar ea e prea bine-crescută.

— Bună, Carrie! mă salută Cynthia, de parcă ar avea treizeci de ani, nu șaptesprezece.

Să mă schimb. E greu să răzbești în orașelul ăsta.

— Bine ai venit la liceul iadului! se aude o voce din spatele meu.

E Walt, iubitul lui Maggie, una dintre prietenele mele apropiate. Walt și Maggie sunt împreună de doi ani, iar noi trei suntem practic nedespărțiți. Sună cam ciudat, dar Walt face parte din gașca noastră, a fetelor.

— Walt, îl remarcă și Cynthia. Ești exact persoana pe care voiam s-o întâlnesc.

— Dacă umbli să mă bagi în comitetul de organizare, răspunsul e „Nu”.

Cynthia se face că nu observă glumița lui Walt.

— E vorba de Sebastián Kydd. E adevărat că vine la Castlebury?

Iarăși? Terminațiile mele nervoase se aprind ca niște instalații de Crăciun.

— Așa zice Doreen.

Walt ridică din umeri, de parcă l-ar durea în cot de chestia asta. Doreen e mama lui și consilier al Liceului Castlebury. Pretinde că știe tot ce mișcă și-i pasează informațiile lui Walt – și pe cele bune, și pe cele rele, și pe cele complet neadevărate.

— Am auzit c-ar fi fost exmatriculat de la o școală particulară, pentru distribuție de droguri, zice Cynthia. Trebuie neapărat să știu dacă o să ne pricopsim c-o problemă.

— Habar n-am, răspunde Walt aruncându-i un zâmbet larg și complet ipocrit.

Și pe el îl enervează cei doi, aproape la fel de mult ca pe mine.

— Ce fel de droguri? mă interesez eu ca din întâmplare.

— Analgezice.

— Ca în Valea păpușilor?

E cartea mea preferată, alături de *DSM-III*, un mic manual de boli mintale.

— De unde naiba faci rost de analgezice în zilele noastre?

— Of, Carrie, nu știu, răspunde Walt, care-și pierduse deja interesul. De la maică-sa?

— Puțin probabil.

Mă căznesc să alung amintirea unicei mele întâlniri față-n față cu Sebastián Kydd, dar în ciuda tuturor eforturilor aceasta reușește să mi se strecoare în creier.

Aveam doisprezece ani și intrasem într-o fază stânjenitoare. Eram plină de coșuri, aveam niște picioare slăbănoage, pieptul plat ca scândura, iar părul îmi era foarte creț. Mai purtam și ochelari cu rame alungite, iar din buzunar îmi ieșea un volum cu colțurile îndoite din *What About Me?* de Mary Gordon Howard. Eram obsedată de feminism. Mama se ocupa de redecorarea bucătăriei familiei Kydd, și tocmai treceam pe la ei să verificăm cum mergea treaba. Din senin, Sebastián s-a ivit în pragul ușii. Fără motiv și total pe neașteptate, m-am trezit izbucnind:

— Mary Gordon Howard e de părere că majoritatea formelor de contact sexual pot fi clasificate drept viol.

O clipă s-a lăsat tăcerea. Doamna Kydd a zâmbit. Vara se apropia de sfârșit, iar bronzul pielii sale era scos în evidență de pantalonii scurți cu modele învolburate, roz cu verde. Se dăduse cu fard de pleoape alb și cu un ruj trandafiriu. Mama spunea mereu că doamna Kydd e considerată o mare frumusețe.

— Să sperăm că-ți vei schimba părerea după ce te măriți.

— A, dar nu plănuiesc să mă mărit. Căsătoria e o formă legalizată de prostituție.

— Vai de mine!

Doamna Kydd a izbucnit în râs, iar Sebastián, care se opriase în curtea interioară, în drum spre ieșire, a zis:

— Eu o șterg.

— Iarăși, Sebastián? a exclamat doamna Kydd cu o urmă de iritare în voce. Dar doamna și domnișoara Bradsbaw abia au sosit.

Sebastián a ridicat din umeri.

— Mă duc pe la Bobby să exersăm la tobe.

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă în urma lui. Era limpede că Mary Gordon Howard nu-l cunoscuse niciodată pe Sebastián Kydd.

A fost dragoste la prima vedere.

La careu, îmi ocup locul lângă Tommy Brewster, care-l pocnește în cap cu un caiet pe băiatul din fața lui. O fată aflată pe culoarul dintre scaune întreabă dacă are cineva un tampon, în vreme ce, în spatele meu, altele două șușotesc cu însuflețire despre Sebastián Kydd, a cărui notorietate pare să crească de fiecare dată când îi e pomenit numele.

— Am auzit c-a fost la închisoare...

— Familia lui a ajuns la sapă de lemn...

— Nicio fată n-a reușit să rămână cu el mai mult de trei săptămâni...

Alung orice gând legat de Sebastián Kydd pretinzând că Cynthia Viande nu e o colegă de clasă, ci o specie de pasăre exotică. Habitat: orice scenă care ar accepta-o. Penaj: fustă de tweed, cămașă albă și pulover de cașmir, pantofi comozi, plus un șirag de perle, probabil veritabile. Își tot trece hârtiile dintr-o mână în cealaltă și-și trage fusta în jos, așa că e posibil să aibă totuși ceva emoții. Eu sigur așa avea. N-aș vrea să am, dar așa avea. Mi-ar tremura mâinile și vocea mi s-ar auzi ca un chițăit, iar după aceea m-aș urî că n-am fost stăpână pe situație.

Directorul, domnul Jordan, se duce la microfon și înșiră niște chestii plicticoase despre punctualitatea la ore și ceva despre un nou sistem de penalizări, apoi doamna Smidgens ne informează că *The Nutmeg*, ziarul școlii,

caută reporteri și că în numărul de săptămâna asta va apărea o dezvăluire cutremurătoare despre mâncarea de la cantină. La final e rândul Cynthiei să se apropie de microfon.

— Acesta e cel mai important an din viețile noastre. Ne aflăm pe buza unei prăpăstii adânci. Peste doar nouă luni, viața noastră se va schimba pentru totdeauna, zice ea, crezându-se probabil Winston Churchill.

Tocmai când mă aștept să adauge că singurul lucru de care trebuie să ne temem e teama însăși, Cynthia își continuă discursul:

— Acest sentiment de teamă e generat de momentele importante. Momentele pe care nu le vom uita niciodată.

Brusc, pe chip îi apare o expresie de iritare, în vreme ce atenția celor prezenți se îndreaptă spre centrul săbi de festivități.

Pe culoar se apropie Donna LaDonna. E îmbrăcată ca o mireasă, într-o rochie albă cu decolteu în V foarte adânc, accentuat și mai mult de cruciulița cu diamante atârnată de un lăntșor de platină delicat. Pielea îi e ca de alabastru; la încheietura uneia dintre mâini, o pleiadă de brățări din argint scot clinchete de clopoței de fiecare dată când își mișcă brațul. Adunarea amuțește.

Cynthia Viande se apleacă spre microfon.

— Bună, Donna. Mă bucur c-ai venit.

— Mersi, îi răspunde ea și se așază.

Toată lumea râde.

Donna îi face un semn ușor din cap Cynthiei și flutură din mână, parcă îndemnând-o să continue.

Cele două sunt prietene, dar în felul acela ciudat în care fetele se împrietenesc pentru că fac parte dintr-un grup, nu pentru că se plac neapărat.

— Așa cum spuneam, își reia Cynthia ideea, străduindu-se să capteze din nou atenția publicului, anul acesta ne va aduce numai momente importante. Momente pe care nu le vom uita niciodată.

Arată cu degetul către un tip de la sonorizare și din boxe se revarsă acordurile melodiei *The Way We Were*.

Gem și-mi ascund fața în caiet. Chicotim toți ca nebunii, dar îmi aduc aminte de scrisoare și mă cuprinde iarăși depresia.

De câte ori mă simt așa, mă gândesc la ce mi-a zis odată o puștoaică. Avea o personalitate exuberantă și era așa de urâtică, încât părea de-a dreptul drăguță. Eram sigură că știa și ea asta.

— Carrie, m-a întrebat ea, dacă sunt o prințesă de pe altă planetă, dar nimeni de pe planeta asta nu știe?

Întrebarea ei încă mă mai tulbură. Adică, nu ăsta e adevărul? Oricine am fi aici, în altă parte am putea fi prințese. Sau scriitoare. Sau cercetătoare. Sau președinți. Sau orice altceva ne dorim să fim, dar alții spun că n-o să reușim.

Capitol doi

Muđtiwi & Q w. UM.exe.do/1

Înt/legi

— Cine știe care e diferența dintre calculul integral și calculul diferențial?

Andrew Zion ridică mâna.

— N-are cumva legătură cu felul în care utilizăm diferențialele?

— Ești pe-aproape, îi răspunde domnul Douglas, profesorul de matematică. Mai are cineva vreo teorie?

Șoricica ridică și ea mâna.

— În calculul diferențial, se ia un punct infinitezimal și se calculează gradul de schimbare de la o variabilă la alta. În calculul integral, se ia un mic element diferențial și se integrează de la o limită inferioară la alta. Astfel, se însumează toate punctele infinitezimale într-o unică mulțime.

Doamne, îmi zic, de unde știe Șoricica chestiile astea?

N-o să trec în veci la analiză. O să fie prima dată când matematica mă trădează. Încă din copilărie, mi s-a părut cea mai ușoară materie. Îmi făceam temele și luam note mari la teste fără să mă fi spetit învățând. Acum însă va trebui să studiez serios, dacă vreau să supraviețuiesc.

Sunt adâncită în gânduri, meditând la metode de-a obține o notă de trecere, când se aude o bătaie în ușă. Intră Sebastián Kydd, îmbrăcat cu un tricou polo bleumarin ponosit. Are ochi căprui cu gene lungi, iar părul șaten i s-a decolorat de la apa de mare și de prea mult soare. Nasul, puțin coroiat, de parcă ar fi fost lovit într-o încăierare și nu și-ar fi tratat fractura, e singura trăsătură care-l salvează de la a fi prea drăguț.

— A, domnul Kydd. Chiar mă întrebam când veți binevoi să vă faceți apariția, zice domnul Douglas.

Sebastián îl privește drept în ochi, netulburat.

— Am avut câteva treburi de rezolvat.

Îi arunc o privire furișă din dosul mâinii. Iată pe cineva cu adevărat aterizat de pe altă planetă. Una pe care oamenii au o conformație perfectă și un păr minunat.

— Ia loc, te rog.

Sebastián se uită prin sala de clasă și ochii i se opresc asupra mea. Îmi cercetează ghetetele, privirea îi alunecă pe fusta ecosez și pe helanca fără mâneci și se oprește asupra chipului meu, acum în flăcări. Un colț al gurii i se ridică într-o expresie ușor amuzată, apoi se lasă iar în jos a nedumerire, sfârșind într-o completă nepăsare. Se așază pe un scaun din spatele clasei.

— Carrie, mi se adresează domnul Douglas. Poți să-mi spui ecuația de bază a mișcării?

Slavă Domnului c-am învățat ecuația asta anul trecut. O turui ca un robot.

— Xla puterea a cincea înmulțit cu Fia puterea a zecea, minus un număr întreg oarecare, de regulă numit N .

— Bun.

Domnul Douglas notează repede ecuația pe tablă, se trage un pas înapoi și se uită țintă la Sebastián.

Îmi duc mâna la piept, ca să nu-mi mai tresalte nebunește.

— Domnule Kydd, îmi puteți spune ce reprezintă această ecuație?

Gata cu timiditatea. Mă întorc și mă holbez.

Sebastián se lasă pe spătarul scaunului și bate ușor cu pixul în manualul de analiză matematică. Pe buze îi joacă un zâmbet încordat, de parcă fie nu știe răspunsul, fie îl știe, dar nu-i vine să creadă că ar fi cineva așa de prost să întrebe.

— Reprezintă infinitul, domnule. Dar nu orice fel de infinit. E genul de infinit pe care-l găsești într-o gaură neagră.

Îmi prinde privirea și-mi face cu ochiul.

Mamăăă, chiar că gaură neagră.

— Sebastián Kydd e cu mine în clasă la analiză matematică, îi șuier la ureche lui Walt, băgându-mă în față la coada de la cantină ca să ajung lângă el.

— Doamne Sfinte, Carrie! exclamă el dând ochii peste cap. Și tu? Toate fetele din liceul ăsta nu mai vorbesc decât despre Sebastián Kydd. Până și Maggie!

Masa caldă e reprezentată de pizza – același tip de pizza pe care sistemul nostru educațional îl oferă de ani de zile, cu gust de vomă și gătită probabil după vreo rețetă secretă de-a sistemului. Îmi iau o tavă, pe care așez un măr și o felie de plăcintă cu lămâie.

— Dar Maggie e prietena ta.

— Poate c-ar trebui să-i reamintești.

Ne ducem la masa noastră obișnuită. Fițoșii stau în celălalt capăt al cantinei, lângă distribuitoarele de băuturi. Fiind în clasa a XII-a, am avea tot dreptul să ocupăm și noi o masă alături. Dar Walt și cu mine am stabilit acum mult timp că liceul seamănă tulburător de tare cu India – adică e un exemplu perfect de separare pe caste – și am jurat să nu ne amestecăm cu restul, așezându-ne mereu la aceeași masă.

Ni se alătură Șoricica, ea și Walt începând o discuție despre latină, o materie la care amândoi sunt mai buni decât mine. Apoi apare și Maggie. Ea și Șoricica se au bine, dar Șoricica spune că n-ar vrea să fie prea apropiată de Maggie, fiindcă aceasta este exagerat de emotivă. Mie mi se pare că emotivitatea exagerată e interesantă și te mai distrage de la propriile probleme. După cum era de

așteptat, Maggie e pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Tocmai am fost chemată la cabinetul medical. Din nou! Asistenta mi-a zis că puloverul meu e prea decoltat!

— Scandalos! exclam eu.

— Ba bine că nu! mă aprobă Maggie, strecurându-se între Șoricica și Walt. Are pică pe mine. I-am spus că nu există o ținută obligatorie și că nu are niciun drept să-mi dicteze cu ce să mă îmbrac.

Șoricica îmi prinde privirea și chicotește. Probabil și-a amintit același lucru ca și mine - episodul în care Maggie a fost expediată acasă de la cursul de cercetașe pentru că uniformă ei era prea scurtă. Mă rog, au trecut șapte ani de-atunci, dar când ți-ai petrecut întreaga viață într-un orașel de provincie, amintirile de genul ăsta nu se șterg.

— Și ea ce-a zis? o întreb eu pe Maggie.

— Că de data asta n-o să mă trimită acasă, dar dacă mă mai vede cu puloverul ăsta, o să mă exmatriculeze.

— E o viperă.

— Cum poate să se ia de un pulover?

— Poate ar trebui să depunem o plângere la conducerea liceului ca s-o concedieze, sugerează Șoricica.

Sunt convinsă că nu vrea să fie sarcastică, dar așa pare, pe undeva. Maggie izbucnește în plâns și-o ia la goană în direcția toaletei fetelor.

Walt își plimbă ochii în jurul mesei.

— Care dintre voi, scorpilor, vrea să dea fuga după ea?

— Am zis ceva rău? întreabă Șoricica cu un aer nevinovat.

— Nu, oftează Walt. Face o criză din două-n două zile.

— Mă duc eu.

Mușc o dată din măr și dau fuga după Maggie, împingând cu zgomot ușile cantinei, dar mă izbesc în plin de Sebastián Kydd.

— Ohooo! exclamă el. Unde arde?

— Scuze, mormăi eu, catapultată brusc în timp, pe vremea când aveam doisprezece ani.

— Asta e cantina? se interesează Sebastián, arătând

spre uşile batante şi trăgând cu ochiul prin ferestruică. Arată oribil. Se poate mânca undeva în afara campusului?

În afara campusului? De când are Liceul Castlebury campus? Şi mă invită cumva să iau prânzul cu el? Nu, nu e posibil. Dar poate a uitat că ne-am mai întâlnit.

— E un loc mai sus pe stradă de unde poţi să-ţi iei un hamburger. Dar ai nevoie de-o maşină ca să ajungi acolo.

— Am maşină.

Rămânem ținuiți locului, uitându-ne lung unul la celălalt. Îi simt pe ceilalți elevi trecând pe lângă noi, dar nu-i văd.

— OK, mersi, spune el.

— Bine, răspund, amintindu-mi de Maggie.

— Ne mai vedem, mă salută el şi se îndepărtează.

Regula numărul unu: De ce, tocmai când un tip drăguț vorbește cu tine, se nimerește să ai o prietenă în nevoie?

Dau fuga la toaletă.

— Maggie? N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat.

Mă uit pe sub uși și-i zăresc pantofii în cabina de lângă perete.

— Mags?

— Sunt cumplit de *umilită*, se văicărește ea.

Regula numărul doi: Prietena umilită are întâietate față de tipul drăguț.

— Magwitch, nu se poate să lași vorbele unora și altora să te afecteze așa de tare.

Știu că nu ajută, dar tata îmi spune asta mereu și, în clipa de față, altceva chiar nu-mi vine în minte.

— Și cum să fac asta?

— Consideră-i pe toți niște glume ambulante. Haide, Mags, știi doar că liceul e o chestie absurdă. În mai puțin de un an o să scăpăm de-aici și n-o să mai trebuiască să dăm vreodată ochii cu oamenii ăștia.

— Am nevoie de-o țigară, geme ea.

Ușa se deschide și intră cele două Jen.

Jen S și Jen P sunt în formația de majorete și fac parte din clica Fițoșilor. Jen S are păr negru drept și arată

ca o gălușcă frumușică. Jen P a fost prietena mea cea mai bună în clasa a treia. A fost destul de OK, până ce-a intrat la liceu și și-a pus în gând să ajungă în lumea bună. A făcut gimnastică doi ani ca să poată ajunge majoretă și chiar a fost iubita celui mai bun prieten al lui Tommy Brewster, un tip cu dinți ca de cal. Nu știu dacă să-mi fie milă de ea sau să-i admir hotărârea disperată. Anul trecut eforturile ei au dat roade, căci a fost în sfârșit primită în rândurile găștii Fițoșilor, ceea ce înseamnă că abia dacă-mi vorbește.

Din cine știe ce motiv, astăzi catadicsește s-o facă, fiindcă, de cum mă zărește, exclamă: „Salut!”, de parcă am fi încă prietene la cataramă.

— Salut! îi răspund cu un entuziasm la fel de fals.

Jen S mă salută înclinând din cap pe când își scot amândouă din genți rujurile și fardurile de pleoape. Odată am auzit-o pe Jen S spunându-i unei fete că, dacă vrei să-ți găsești un iubit, trebuie să-ți creezi o „marcă personală”, un lucru pe care să-l porți întotdeauna și care să fie de neuitat. În cazul ei, se pare că acesta e un contur puternic, desenat cu creionul de ochi bleumarin, pe buza de sus. Închipuți-vă. Se apleacă spre oglindă ca să se asigure că nu i s-a șters conturul de la ochi, iar Jen P se întoarce spre mine.

— Ghici cine s-a întors la liceul nostru!

— Cine?

— Sebastián Kydd.

— Seri-os?

Mă uit în oglindă și mă frec la ochi, prefăcându-mă că mi-a intrat ceva.

— Vreau să fiu prietena ltd, îmi zice Jen P fără urmă de șovăială. Din ce-am auzit, ar fi iubitul ideal pentru mine.

— De ce-ai vrea să fii cu un băiat pe care nici măcar nu-l cunoști?

— Vreau și gata. N-am nevoie de niciun motiv.

Zâmbesc. Are un motiv, dar nu unul care să-l privească pe Sebastián Kydd în sine.

— Maggie?

Nu-mi răspunde. Le urăște pe cele două Jen și nu va

ieși până nu se vor căra.

— Cel mai drăguț băiat din istoria Liceului Castlebury, zice Jen S ca și când ar lansa un slogan.

— Jimmy Watkins.

— Randy Sandler.

— Bobby Martin.

Jimmy Watkins, Randy Sandler și Bobby Martin jucau în echipa de fotbal când noi eram într-a X-a. Au absolvit cu toții de cel puțin doi ani. *Cui îi pasă?* îmi vine să-i urlu.

— Sebastián Kydd! exclamă Jen S.

— În Galeria Celebrităților, evident. Nu, Carrie?

— Care din ei? întreb doar ca s-o scot din sărite.

— Sebastián Kydd, răspunde Jen P în vreme ce iese pe ușă împreună cu Jen S.

Pe când meditez la cât de toante sunt cele două, o aud pe Maggie oftând ușurată.

— Au plecat?

— Da.

— Slavă Domnului!

Iese de la toaletă și se duce
pieptănul prin par, spune

re la ngîndă TVecĂTyiu-și

— Nu-mi vine să cred că Jen P își închipuie că ea poate să pună mâna pe Sebastián Kydd. Fata asta e complet ruptă de realitate. Așa, ce voiai să-mi zici?

— Nimic.

Mi s-a acrit deja de Sebastián. Dacă-i mai aud o dată numele, mă împușc.

— Ce-a fost chestia aia cu Sebastián Kydd? mă întreabă Șoricica doar câteva minute mai târziu, în bibliotecă, unde ne chinuim să învățăm.

— Ce chestie?

Subliniez cu galben o ecuație, gândindu-mă cât de inutil e efortul ăsta. Te amăgești că înveți, dar singurul lucru pe care-l înveți într-adevăr e cum să folosești carioca.

— Ți-a făcut cu ochiul. La ora de analiză.

— Da?

— Bradley, continuă Șoricica nelăsându-se păcălită o clipă, nici prin cap să nu-ți treacă să-mi spui că n-ai observat.

— De unde să știu că mie-mi făcea cu ochiul? Poate făcea la perete.

— De unde știm că infinitul există? E doar o teorie. Cred c-ar trebui să ieși cu el, insistă ea. V-ați potrivi de minune. E drăguț și inteligent.

— Asta cred toate fetele din liceu. Până și Jen P.

— Ce dacă? Și tu ești drăguță și inteligentă. De ce n-ai ieși tu cu el?

Regula numărul trei: Prietenele apropiate cred întotdeauna că meriți cel mai bun băiat, chiar dacă respectivul habar n-are că exiști.

— Poate fiindcă preferă majoretele?

— Raționament greșit, Bradley. N-ai cum să știi cu siguranță. Băieții sunt uneori plini de surprize, adaugă cu o privire visătoare, sprijinindu-și bărbia în palmă.

Chestia asta nu-i stă în fire Șoricicăi. Are destui amici, dar a fost dintotdeauna prea cu capul pe umeri ca să se implice în vreo relație.

— Adică? mă interesez eu, căci, mai nou, Șoricica mă intrigă. Ai cunoscut ceva băieți surprinzători în ultima vreme?

— Doar unul.

Regula numărul patru: Prietenele apropiate pot fi, la rândul lor, pline de surprize.

— Bradley... începe ea, dar se oprește imediat. Am un iubit.

Ce? Sunt așa de șocată, c-am rămas fără grai. Șoricica n-a avut în viața ei vreun iubit. Nici măcar o întâlnire ca lumea.

— E mișto de tot.

— Mișto? *Mișto*? cârâi eu, recăpătându-mi glasul. Cine e? Trebuie să-mi spui totul despre personajul ăsta mișto.

Șoricica chicotește, deși nici reacțiile de genul ăsta n-o caracterizează.

— L-am cunoscut astă-vară. În tabără.

— Aha.

Sunt uluită și puțin jignită să aflu abia acum despre acest misterios iubit al Șoricicăi, dar lucrurile se leagă. Eu și Șoricica nu ne vedem niciodată vara, fiindcă pleacă într-o tabără specială organizată de guvern în Washington D.C.

Brusc, îmi dau seama că mă bucur pentru ea. Sar în picioare și-o îmbrățișez, ținând ca un puști în dimineața de Crăciun. Nu știu ce-i așa de nemaipomenit. E doar un amărât de iubit. Totuși...

— Cum îl cheamă?

— Danny.

Ochii îi alunecă într-o parte și zâmbește aiurită, de parcă s-ar uita la un film secret ce rulează numai în mintea ei.

— E din Washington. Am fumat „iarbă” împreună și...

— Stai puțin! o opresc ridicând mâna. „Iarbă”?

— Soră-mea, Carmen, mi-a zis de ea. Spune că te relaxează înainte de sex.

Carmen e cu trei ani mai mare decât Șoricica și e cea mai cuviincioasă fată cu puțință. Poartă dresuri și vara.

— Ce treabă are Carmen cu tine și cu Danny? Carmen fumează „iarbă”? Face sex?

— Uite ce e, Bradley, chiar și oamenii inteligenți fac sex.

— Adică, *și noi* ar trebui să facem sex.

— Vorbește pentru tine.

Poftim? îi trag manualul de analiză matematică din față și-l închid cu zgomot.

— Ascultă, Șoricico, ce tot spui acolo? Ai făcut *sex*?

— Da, îmi răspunde, dând din cap de parcă n-ar fi mare scofală.

— Cum de tu ai făcut sex și eu nu? Doar ești o tociară! Tu trebuie să inventezi medicamentul împotriva cancerului, nu să ți-o pui pe bancheta din spate a vreunei mașini, în fum de marijuana.

— Am făcut-o în pivnița casei părinților lui, mă lămurește Șoricica luându-și manualul înapoi.

— Serios?

Încerc să mi-o imaginez goală, întinsă pe patul unui tip, într-o pivniță umedă. Nu reușesc.

— Cum a fost?

— Pivnița?

— Sexul! aproape că țip ca s-o aduc cu picioarele pe pământ.

— A, asta. A fost bine. Foarte distractiv. Dar e genul de treabă pentru care trebuie să te pregătești. Nu te-apuci s-o faci pur și simplu. Trebuie să experimentezi.

— Pe bune?

Mijesc ochii a neîncredere. Nu știu cum să iau vestea asta. Cât a fost vara de lungă, în vreme ce eu îmi spărgeam capul să scriu o poveste idioată ca să fiu admisă la idiotul ăla de curs, Șoricica avea grijă să-și piardă virginitatea.

— Dar cum de ți-ai dat seama ce trebuie să faci?

— Am citit într-o carte. Soră-mea mi-a zis că toată lumea ar trebui să citească un manual cu instrucțiuni înainte ca să știe la ce să se aștepte. Altfel ar putea fi o mare dezamăgire.

Cu ochii îngustați, mai adaug și-un manual de sex la imaginea cu Șoricica și cu acest Danny hârjonindu-se în pivnița casei părinților lui.

— Crezi că o să... continuați?

— O, da. Merge la Yale, ca și mine.

Zâmbește și se întoarce la cartea de analiză, de parcă am fi lămurit totul.

— Hmm... mormăi încrucișând brațele.

Dar bănuiesc că e logic. Șoricica e așa de organizată, încât probabil că până la vârsta asta și-a făcut deja o idee despre viața amoroasă.

Eu, în schimb, nu mi-am făcut nici cea mai vagă idee.

Gapitofcud - t/iei

Dub & u pexicoi!

— Nu știu cum o să trec de anul ăsta, se plânge Maggie scoțând un pachet de țigări, pe care l-a furat de la maică-sa, și aprinzându-și una.

— Îhî, zic eu cu gândurile aiurea.

Sunt încă șocată de vestea că Șoricica și-a început viața sexuală. *Dar dacă toți ceilalți au început și ei să facă sex?!*

La dracu'. Iau într-o doară un număr din *The Nutmeg*. Titlul îți urlă în față: la cantină se servește iaurt. Dau ochii peste cap și-l azvârl cât colo. În afara micului grup de elevi care lucrează la ziar, nimeni altcineva nu-l citește. Dar pe ăsta l-a uitat careva pe vechea măsuță de picnic din ferma de lactate aflată chiar lângă perimetrul liceului. Masa e aici dintotdeauna, încrustată cu inițialele îndrăgostiților, anii de absolvire ai diverselor promoții, dar și sentimentele generale față de Liceul Castlebury, cum ar fi „Castlebury e un jeg”. Profesorii nu vin niciodată aici, așa încât a fost decretat locul neoficial de fumat.

— Măcar primim iaurt anul ăsta, zic într-o doară.

Și dacă n-o să fac sex niciodată? Dacă o să mor într-un accident de mașină și n-o să mai apuc?

— Adică, ce vrei să spui?

Ooof. Urmează temuta discuție despre corp. Maggie o să se plângă că e grasă, iar eu – că arăt ca un băiat.

Maggie o să spună că ar vrea să arate ca mine, iar eu – că aș vrea să arăt ca ea. Și n-o să conteze câtuși de puțin, fiindcă, peste nici două minute, vom sta aici, fiecare în corpul ei, doar că o să ne simțim prost, din pricina unui lucru pe care nu-l putem schimba.

Cum ar fi că n-am reușit să intru la nenorocita aia de The New School.

Și dacă o să vrea un tip să facă sex cu mine, dar eu o să fiu prea speriată?

Cum era de așteptat, Maggie zice:

— Ți se pare că sunt grasă? Sunt grasă, nu? Mă *simt* grasă.

— Maggie, nu ești grasă.

Băieților le curg balele după ea încă de când avea treisprezece ani, lucru pe care pare hotărâtă să-l ignore.

Mă uit peste umărul ei. În colțul întunecat din celălalt capăt al clădirii, văd vârful aprins al unei țigări

mișcându-se în sus și-n jos.

— E cineva aici, îi șuier.

— Cine?

Maggie se întoarce chiar când din umbră răsare Peter Arnold.

Peter e al doilea băiat deștept din clasă și e cam afurisit. Pe vremuri era un puști cu obrăjori bucălați și pielea ca laptele, dar se pare că s-a întâmplat ceva cu el peste vară. S-a maturizat.

Și se vede că s-a apucat și de fumat.

Peter e prieten bun cu Șoricica, dar eu nu-l prea cunosc. Când vine vorba de relații, fiecare e ca o mică planetă, cu propriul său sistem solar de prieteni. O regulă nescrisă spune că sistemele solare se intersectează rareori. Asta e o excepție.

— Vă deranjează dacă stau cu voi? ne întreabă Peter.

— Da, ne cam deranjează. Discutăm chestii de fete.

Nu știu de ce mă port așa cu băieții, mai ales cu cei ca el. E un obicei prost, cred. Mai rău decât fumatul. Dar nu vreau ca plicticosul de Peter să ne strice discuția.

— Nu, nu ne deranjează, zice Maggie trăgându-mi un șut pe sub masă.

— Apropo, mie nu mi se pare că ești grasă, observă Peter.

Rânjesc, încercând să prind privirea lui Maggie, dar ea nu se uită la mine. Se uită la Peter. Așa că mă uit și eu la el. I-a mai crescut părul și-a scăpat de majoritatea coșurilor, dar mai e ceva schimbat la el - încrederea. Doamne, mai întâi Șoricica și acum Peter. Chiar s-a schimbat toată lumea anul ăsta?

Cei doi mă ignoră în continuare, așa că iau ziarul și mă prefac că citesc. Asta-i atrage atenția lui Peter.

— Ce părere ai despre *The Nutmeg*?

— E o idioțenie.

— Mersi. Eu sunt redactorul-șef.

Frumos. Iar am dat-o-n bară.

— Dacă ești așa deșteaptă, de ce nu scrii pentru ziar? mă întreabă el. Chiar tu spui că vrei să devii scriitoare. Ai

scris vreodată ceva?

Poate că nu vrea să fie agresiv, dar întrebarea mă prinde pe picior greșit. Oare știe ceva despre scrisoarea de refuz de la The New School? Nu, imposibil. Acum m-am înfuriat.

— Ce contează ce-am scris sau nu?

— Dacă spui că ești scriitoare, atunci înseamnă că scrii, replică Peter plin de sine. Altfel, mai bine te duci și te faci majoretă.

— Iar tu mai bine-ți bagi capul într-un butoi cu ulei încins.

— Poate c-așa o să fac.

Râde cu bonomie. Probabil că e genul ăla de nesuferit care s-a obișnuit așa de tare să fie insultat, că nu se mai supără.

Totuși sunt șocată. Îmi iau geanta cu echipamentul de înot.

— Am antrenament, zic de parcă n-aș avea timp de pierdut cu discuția asta.

— Ce-i cu ea? Îl aud pe Peter întrebând pe când ies valvârtej pe ușă.

O iau la vale, spre sala de sport, târșâindu-mi platformele ghetelor prin iarbă. De ce se întâmplă întotdeauna așa? Le spun oamenilor că vreau să fiu scriitoare, iar ei își dau ochii peste cap. Mă apucă nebunia. Mai ales fiindcă scriu de când aveam șase ani. Am o imaginație foarte bogată și o vreme am scris povești despre o familie de creioane numită „Soții Numărul 2”, care încercă să fugă din calea unui ticălos pe nume „Ascuțitorul”. Apoi am scris despre o fetiță care suferea de-o boală misterioasă ce o făcea să arate de nouăzeci de ani. Iar în vara asta, ca să intru la cursul ăla idiot, am scris o carte întreagă despre un băiat care s-a transformat în televizor, dar nimeni din familie nu a observat până ce n-a epuizat toată electricitatea din casă.

Dacă i-aș fi spus lui Peter adevărul despre ce-am scris, ar fi râs. Exact ca ăia de la The New School.

— Carrie! strigă Maggie grăbindu-se să traverseze

terenurile de sport ca să mă ajungă din urmă. Scuze pentru Peter. Zice că chestia cu scrisul a fost doar o glumă. Are un simț al umorului tare ciudat.

— Nu zău?!

— Vrei să mergem la mall după antrenamentul de înot?

Privesc dincolo de terenuri, către clădirea liceului și parcare uriașă din spate. Priveliștea e aceeași dintotdeauna.

— De ce nu?

Scot scrisoarea din manualul de biologie, o mototolesc și-o bag în buzunar.

Cui îi pasă de Peter Arnold? Cine dă doi bani pe The New School? Într-o bună zi o să ajung scriitoare. Într-o bună zi, dar nu cred că astăzi.

— Așa mi s-a acrit de locul ăsta, zice Lali trântindu-și bagajul pe banca din vestiar.

— Și mie, răspund trăgând în jos fermoarul ghetelor. Prima zi de antrenament la înot. Oribil.

Scot unul din vechile mele costume Speedo din geantă și-l atâră în dulap. Am învățat să înot încă dinainte să fi învățat să merg. Fotografia mea preferată e una cu mine la cinci ani, stând pe-o mică plută galbenă, în estuarul Long Island Sound. Port o pălărioară simpatică și un costum de baie în picățele și radiez de fericire.

— Tu *sigur* te descurci, spune Lali. Eu sunt aia cu probleme.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, Ed, zice ea strâmbându-se.

Vorbește despre taică-său. Dau din cap c-am înțeles. Uneori Ed se poartă mai degrabă ca un puști decât ca un tată, deși e polițai. De fapt, e mai mult decât un simplu polițai. E detectiv. Singurul din oraș. Lali și cu mine râdem mereu de chestia asta, fiindcă nu știm ce anume detectează - în Castlebury nu s-a petrecut niciodată nicio infracțiune gravă.

— A trecut pe la școală, continuă Lali scoțându-și hainele. Ne-am certat.

— Ce s-a mai întâmplat?

Cei din familia Kandesie se ceartă precum chiorii, dar se împacă întotdeauna, făcând glume și tot soiul de chestii excentrice, cum ar fi să schieze pe apă în picioarele goale. O vreme m-au cam dus de nas și mi-am dorit uneori să mă fi născut o Kandesie, nu o Bradshaw, pentru c-aș fi avut ocazia să râd, să ascult rock'n'roll și să joc baseball în serile de vară. De-ar ști tata, ar mini, dar asta e.

— Ed nu vrea să plătească pentru colegiu, îmi răspunde întorcându-se cu fața spre mine, goală pușcă, ținând mâinile pe coapse.

— Ce?

— Cum ai auzit. Azi mi-a spus. El n-a fost la colegiu și se simte foarte bine, zice pe un ton batjocoritor. Am două opțiuni. Pot să merg la școala militară sau pot să mă angajez. Îl doare undeva de ce vreau eu.

— Of, Lali.

Mă holbez la ea șocată. Cum se poate una ca asta? În familia lor sunt cinci copii, deci banii au fost dintotdeauna pe sponci. Totuși Lali și cu mine am presupus că va merge la colegiu - că vom merge amândouă și apoi vom face lucruri mărețe în viață. Pe întuneric, înfășurate în sacul de dormit așezat pe podea, lângă patul ei pliant, ne împărtășeam dorințele secrete în șoapte emoționate. Eu voiam să fiu scriitoare, iar Lali voia să câștige medalia de aur la înot, la stilul liber. Dar acum, eu am fost respinsă de The New School, iar Lali nici măcar nu poate să meargă la facultate.

— Cred c-o să rămân în Castlebury pe vecie, spune ea furioasă. Cine știe, poate-o să mă angajez la Ann Taylor pentru cinci dolari pe oră. Sau o să lucrez la supermarket. Sau... se plesnește cu palma peste frunte... aș putea lucra la bancă! Dar mi se pare că ai nevoie de diplomă universitară ca să fii casier acolo.

— N-o să fie așa, insist eu. O să se întâmple ceva care...

— Ce?

— O să primești o bursă sportivă.

— Înotul nu e o profesie.

— Ai putea totuși să intri la școala militară. Frații tăi...

— Sunt amândoi la școala militară și-o urăsc de moarte! izbucnește Lali.

— Nu-l poți lăsa pe Ed să-ți distrugă viața, îi răspund eu sfidătoare. Găsește un lucru pe care să-ți dorești să-l faci și pune-te pe treabă. Dacă-ți dorești ceva cu adevărat, Ed nu-ți poate sta în cale.

— Grozav, spune ea plină de sarcasm. Acum nu mai trebuie decât să-mi dau seama de acel „ceva”.

Ține costumul de baie desfăcut și-și strecoară picioarele prin cele două fante.

— Nu sunt ca tine, OK? Nu știu ce vreau să fac pentru tot restul vieții mele. De fapt, de ce-aș ști?

Am doar șaptesprezece ani. Nu știu decât că nu vreau să-mi spună cineva ce *nu pot* să fac.

Se întoarce și se întinde după casca de înot, dar din greșeală îmi dăruie hainele de pe bancă. Mă aplec să le culeg și, la jumătatea gestului, observ că înștiințarea de la The New School mi-a alunecat din buzunar și-a ajuns la picioarele lui Lali.

— O iau eu, zic întinzându-mă s-o înșfac, dar Lali e mai rapidă.

— Ce-i asta? mă întreabă ridicând bucata de hârtie mototolită.

— Nimic, răspund eu neajutorată.

— Nimic? zice Lali, căscând ochii mari la vederea adresei. Nimic?! repetă ea netezind foaia.

— Lali, *te rogi* își plimbă ochii în sus și-n jos, cercetând scurta misivă.

La dracu'. Știam eu c-ar fi trebuit să las scrisoarea acasă. Ar fi trebuit s-o rup în bucăți și s-o arunc. Ori s-o ard, deși nu-i chiar așa de simplu să arzi o scrisoare, indiferent cât de dramatic pare gestul în romane. O tot car după mine, sperând că va acționa ca un îndemn pervers de-a munci și mai mult.

Acum sunt paralizată de ceea ce nu poate fi decât

propria prostie.

— Lali, nu... șoptesc eu.

— O clipă, răspunde ea recitind textul.

Ridică privirea, scurtură din cap și strânge din buze, în semn de părere de rău.

— Ce păcat, Carrie.

— De acord.

Ridic din umeri, încercând să dau impresia că nu-mi pasă. Îmi simt măruntaiele ca și când ar fi umplute cu sticlă pisată.

— Vorbesc serios.

Împăturește scrisoarea și mi-o înapoiază, făcându-și de lucru cu ochelarii de înot.

— Și eu, care mă plâng de Ed, în timp ce tu ai fost respinsă de The New School. Tre' să fie tare nasol.

— Cam așa.

— Se vede treaba c-o să mai stăm pe-aici o vreme, zice cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri. Chiar dacă o să te duci la Brown, dramul până acolo durează numai vreo patruzeci și cinci de minute. O să ne putem întâlni foarte des.

Deschide ușa care duce spre piscină și suntem imediat învăluite în aburi de clor amestecat cu lichid de curățare. Mă gândesc dacă s-o rog să nu spună nimănui despre scrisoare. Însă asta doar o să înrăutățească lucrurile. Mă voi preface că nu-i mare scofală, iar Lali va uita curând.

Cum era de așteptat, își aruncă prosopul spre gradene și traversează în fugă partea acoperită cu gresie.

— Ultima e o fraieră! îmi strigă aruncându-se în apă.

Oapi-todud pertuu

Manea cOlagoste

Acasă mă așteaptă balamucul.

Un puști mărunț, tuns punk, traversează curtea în goană, urmat de tata, care este, la rândul său, urmat de soră-mea Dorrit, după care aleargă cealaltă soră a mea, Missy.

— Să nu te mai prind pe-aici! strigă tata în vreme ce

puștiul, Paulie Martin, care izbutește să sară pe bicicletă, se îndepărtează dând la pedale.

— Ce dracu' se întâmplă? o întreb pe Missy.

— Săracul tata.

— Săraca Dorrit, zic trecând cărțile dintr-o mână într-alta.

Parcă bătându-și joc de situația mea, scrisoarea de la The New School îmi cade din caiet. *Ajunge!* O ridic, pornesc cu pași hotărâți către garaj și-o arunc.

Dar imediat mă simt pierdută iară ea și o pescuiesc din gunoi.

— Ai văzut? mă întreabă tata cu mândrie. Tocmai l-am alungat pe ticălosul ăla mic din curtea noastră. Tu, zice arătând către Dorrit, treci înapoi în casă! Și nu cumva să-l mai chemi înapoi.

— Paulie nu-i chiar așa de rău, tată. E doar un copil, mă amestec eu.

— E un R-A-H-A-T cu ochi, mi-o taie tata, care se mândrește cu faptul că nu înjură decât foarte rar. E un derbedeu. Știi c-a fost arestat fiindcă a cumpărat bere?

— Paulie Martin a cumpărat bere?

— A scris și-n ziar! în *Castlebury Citizen*. Acuma încearcă s-o corupă pe Dorrit.

Missy și cu mine schimbăm o privire plină de subînțelesuri. Știind-o pe Dorrit, lucrurile stau exact pe dos.

Pe vremuri, Dorrit era o dulceață de fată. Făcea tot ce-i spuneam noi, inclusiv chestii trăsnete, cum ar fi să se poarte ca și când ea și pisica familiei erau gemene. Confectiona mereu câte ceva pentru alții - felicitări, albume de amintiri, suporturi croșetate pentru oale -, iar anul trecut s-a decis că vrea să fie medic veterinar și și-a petrecut tot timpul de după ore ținând în brațe animale bolnave cât li se făcea injecție.

Însă acum are aproape treisprezece ani și asistăm aproape zilnic la crize în timpul cărora Dorrit plânge și țipă la mine și la Missy. Tata insistă că-i vorba doar de o toană și că o să-i treacă, dar noi nu suntem la fel de sigure.

Tata e un om de știință renumit, care a descoperit formula pentru un nou soi de metal, folosit la construcția rachetelor spațiale *Apollo*, iar eu și soră-mea Missy spunem în glumă că, dacă oamenii ar fi teorii, nu ființe vii, tata ar ști totul despre noi.

Dar Dorrit nu-i deloc o teorie. În ultima vreme, și eu, și Missy am descoperit că ne lipsesc diverse mărunțișuri din camere - un cerceș de ici, un tub de *gloss* de colo -, genul de lucruri pe care oricine le pierde sau le rățăcește cu ușurință. Missy a vrut s-o întrebe de la obraz, dar chiar atunci ne-am găsit lucrurile îndesate în spatele pernelor de pe canapea. Cu toate astea, Missy e convinsă că Dorrit e pe cale să se transforme într-o mică infractoare, în vreme ce eu îmi fac griji pentru furia care-o animă. Și eu, și Missy am fost niște răzgâiate când aveam treisprezece ani, dar niciuna nu-și amintește să fi fost mereu așa de supărată.

Peste câteva minute, Dorrit apare în pragul camerei mele, pusă pe ceartă.

— Ce căuta Paulie Martin aici? o întreb. Știi părerea tatii - ești prea mică să ai un prieten.

— Sunt în clasa a VIII-a, răspunde Dorrit încăpățânată.

— Adică nici măcar la liceu. Ai destulă vreme pentru asta.

— Dar toate celelalte fete au prieteni. Eu de ce n-aș avea? zice îndepărtându-și o fărâmbă de oja de pe unghie.

De asta sper să nu am niciodată copii.

— Doar pentru că toată lumea face una sau alta nu înseamnă c-ar trebui să faci și tu. Nu uita, spun imitând vocea tatii, noi suntem din clanul Bradshaw! Nu suntem obligați să fim ca restul lumii.

— Poate că mi s-a *acrit* să mai fiu una din idioțenia asta de clan *Bradshaw*. Ce-i așa nemaipomenit în asta? Dacă vreau să am un prieten, o să am. Tu și Missy sunteți doar geloase, fiindcă voi n-aveți prieteni.

Îmi aruncă o privire furioasă, după care aleargă în camera ei și trânteste ușa.

H găesc pe tata în living, bând niște gin cu apă

tonică și uitându-se la televizor.

— Ce să fac? mă întreabă pe un ton exasperat. S-o încui în casă? Când eram eu copil, fetele nu se purtau așa.

— Au trecut treizeci de ani de-atunci, tată.

— Nu contează, spune el apăsându-și tâmplele. Dragostea e o cauză sfântă.

Odată ce se lansează într-un discurs din ăsta, nu mai ai scăpare.

— Dragostea e ceva spiritual. Înseamnă sacrificiu de sine și responsabilitate. Și disciplină. Nu există iubire adevărată fără disciplină. Și respect. Când îți pierzi respectul pentru celălalt, ai pierdut totul. Îți spun ceva toate astea? mă întreabă după o clipă.

— Sigur, tată, mă grăbesc să răspund ca să nu-i rănesc sentimentele.

Acum vreo câțiva ani, după ce-a murit mama, eu și surorile mele am încercat să-l încurajăm pe tata să-și găsească pe altcineva, dar el nici n-a vrut să audă. Nu voia să se ducă nici măcar la o întâlnire. Zicea că avusese deja parte de marea iubire a vieții lui și orice altceva i s-ar fi părut o mascaradă. Se simțea binecuvântat să fi cunoscut o asemenea dragoste, chiar dacă nu durase o veșnicie.

N-ai crede că un om de știință ca tata poate fi un romaiitic incurabil, dar este.

Uneori îmi fac griji. Nu pentru tata, ci pentru mine.

Mă întorc în cameră, mă așez la vechea mașină de scris Royal moștenită de la mama și strecur în ea o coală de hârtie. Scriu „Marea dragoste”, apoi adaug un semn de întrebare.

Așa. Și-acum?

Deschid sertarul și scot o poveste pe care am scris-o când aveam treisprezece ani. E cam absolută, despre o fată care salvează un băiat bolnav dobându-i un rinichi. Înainte să se îmbolnăvească, acesta nici n-o băga în seamă, chiar dacă fata tânjea după el, dar după ce-i donează rinichiul, se îndrăgostește nebunește de ea.

N-aș arăta-o în veci nimănui, fiindcă e prea siropoasă, dar nu m-am îndurat s-o arunc. Mă sperie. Din pricina ei,

îmi fac în secret griji c-aș putea să fiu și eu o romantică incurabilă, la fel ca tata.

Iar oamenii de soiul ăsta se frig adesea.

Ohooool Unde arde?

Jen P avea dreptate. Chiar te poți îndrăgosti de un băiat pe care nu-l cunoști.

În vara aceea, când aveam treisprezece arii, Maggie și cu mine mergeam la Cascada Castlebury. Acolo se afla o stâncă de pe care băieții plonjau într-un ochi de apă adânc. Uneori venea și Sebastián, dându-se mare, în timp ce eu și Maggie stăteam pe malul celălalt al râului.

— Haide, mă îndemna ea. Sari în apă mai bine decât oricare dintre ei.

Clătinam din cap, cu brațele înfășurate protector în jurul genunchilor. Eram prea timidă. Gândul de-a fi urmărită de ochii lor mă îngrozea.

Dar nu mă deranja să privesc. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la Sebastián, care se cățara cu agilitate și fără ezitări. Ajunși în vârf, băieții se hârjoneau zgomotos, îmbrâncindu-se și aruncându-și reciproc provocări, cerând mereu alte și alte isprăvi curajoase. Sebastián era cel mai îndrăzneț dintre ei, urcând mereu mai sus și aruncându-se în apă c-o lipsă de teamă care-mi spunea că nu se gândea niciodată la moarte.

Era liber.

El este. El e Marea Dragoste.

Apoi am uitat de el.

Până azi.

Găsesc scrisoarea, acum soioasă, de la The New School și-o așez în sertarul cu povestea despre fata care și-a donat un rinichi. Îmi sprijin bărbia în palme și mă uit lung la mașina de scris.

Sigur mi se va întâmpla ceva frumos anul ăsta. Sunt convinsă.

Capitodud cinci

Muzică și da-s

— Maggie, coboară din mașină.

— Nu pot.

- Te rog...
- Acum ce mai e? întreabă Walt.
- Vreau o țigară.

Maggie, Walt și cu mine stăm în mașina ei, parcată în fundătura de la capătul străzii pe care locuiește Tommy. Suntem aici de cel puțin un sfert de oră, fiindcă Maggie devine paranoică de îndată ce vede mulțimi și refuză să coboare din mașină când mergem la petreceri. Pe de altă parte, are cea mai frumoasă mașină – un Cadillac uriaș, care-nghite benzina ca pe apă și în care încap nouă persoane, dotat cu un casetofon stereo și un torpedou bucsit cu țigări de la maică-sa.

- Ai fumat deja trei.
- Nu mă simt bine, geme Maggie.

— Poate că te-ai simți mai bine, dacă n-ai fi fumat atâtea țigări odată, zic întrebându-mă dacă mama ei observă vreodată că, după ce fică-sa îi înapoiază mașina, din torpedou lipsesc în jur de-o sută de țigări.

Odată chiar am întrebat-o pe Maggie, dar mi-a răspuns, dând ochii peste cap, că maică-sa e așa de zăpăcită, încât n-ar observa nicio bombă care-i explodează în casă.

— Haide, o momesc eu. Știi că ți-e numai puțin teamă.

— Nici măcar nu suntem invitați la petrecerea asta, răspunde ea aruncându-mi o privire furioasă.

— N-a zis nimeni că *nu* suntem. Prin urmare, suntem invitați.

— Nu pot să-l sufăr pe Thmmy Brewster, mormăie Maggie încrucișându-și brațele.

— De când e obligatoriu să-ți placă de cineva ca să mergi la petrecerea lui? întreabă Walt, pe bună dreptate. Eu m-am săturat. Intru.

Maggie se uită unt la el, iar Walt ridică mâinile exasperat.

— Vin și eu, mă hotărâsc brusc.

Ne strecurăm amândoi afară din mașină. Maggie ne

privește prin parbriz și-și mai aprinde o țigară. Apoi încuie ostentativ toate patru portierele. Mă strâmb.

— Vrei să stau cu ea?

— Vrei să-ți petreci seara în mașină?

— Nu prea.

— Nici eu, zice Walt. Și nici n-am de gând să suport aiureala asta tot restul anului.

Vehemența lui mă surprinde. De obicei tolerează hachițele lui Maggie fără să protesteze.

— Ce i s-ar putea întâmpla? Să intre în marșarier în vreun copac?

— Ai dreptate, spun cercetând zona. Nu-i niciun copac pe-aici.

O pornim amândoi spre casa lui Thmmy. Singurul lucru bun la orașelul Castlebury este că, deși plictisitor, are farmecul lui. Chiar și-ntr-un cartier nou ca ăsta, unde aproape că nu există copaci, gazonul din fața caselor e de un verde viu, iar strada seamănă c-o panglică neagră scrobită. Aerul e calduț și a ieșit luna plină. Lumina ei se revarsă peste acoperișuri și peste câmpurile de dincolo de case; în octombrie, acestea se vor umple cu dovleci.

— Tu și Maggie aveți probleme?

— Nu știu, răspunde Walt. E o pacoste. Nu-mi dau seama ce-i cu ea. Ne distram împreună.

— Poate e într-o pasă ciudată.

— A fost într-o pasă ciudată toată vara. În plus, am și eu problemele mele.

— Ce probleme?

— Așa, în general.

— Faceți și sex? îl întreb din senin.

Dacă vrei să obții informații de la cineva, pune-i o întrebare neașteptată. De obicei îl șochează atât de tare, încât îți va spune adevărul.

— Suntem la al treilea nivel.

— Adică?

— Nu știu dacă vreau să mergem mai departe.

Îmi scapă o exclamație dezamăgită, fiindcă nu-l cred.

— Nu la asta vă gândiți voi, băieții, tot timpul? Să

mergeți mai departe?

— Depinde de caracterul fiecăruia.

Muzica zgomotoasă - Jethro Tuli - amenință să dărâme casa lui Tommy. Când să intrăm, o mașină sport galbenă trece în viteză pe stradă, întoarce în fundătură și se oprește lângă trotuarul din spatele nostru.

— Cine dracu' mai e și ăsta? Întreabă Walt enervat.

— Habar n-am. Dar galbenul e mult mai mișto decât roșul.

— Știm pe cineva care conduce o Corvette galbenă?

— Nu, răspund eu mirată.

Îmi plac la nebunie mașinile astea. În parte, pentru că tata le consideră prea tipătoare, dar mai ales pentru că, în orașelul meu tradiționalist, aduc un strop de strălucire și sunt un semn că persoana care le conduce nu dă doi bani pe ce cred alții. Avem o reprezentanță Corvette și, de câte ori trec pe lângă ea, îmi aleg un model pe care mi-ar plăcea să-l conduc. Însă într-o zi tata mi-a stricat distracția, atrăgându-mi atenția că, la mașinile Corvette, caroseria e din plastic compozit, nu din metal, și dacă ai un accident se fac praf. Acum, de câte ori văd o Corvette, îmi răsare în minte imaginea a milioane de bucățele de plastic.

Șoferul nu pare a se grăbi să coboare. Semnalizează, ridică geamurile portierelor, apoi dă iarăși înapoi, de parcă nu s-ar hotărî dacă să meargă sau nu la petrecere. Într-un final, portiera se deschide și de după mașină se ivește Sebastián Kydd, precum Marele Dovleac, personajul din *Peanuts*, asta dacă Marele Dovleac ar avea optsprezece ani, 1, 82 înălțime și-ar fuma țigări Marlboro. Se uită spre casă, rânjește satisfăcut și o pornește pe alee.

— Bună seara, ne salută înclinând din cap. Mă rog, sper să fie bună. Ei, intrăm?

— După tine, îl invită Walt dând ochii peste cap.

Intrăm. Mi s-au înmuiat picioarele.

Sebastián dispare imediat într-un grup de puști, în vreme ce eu și Walt ne strecurăm prin mulțime, către bar. Dăm pe gât două beri, după care eu mă întorc la ușa de la intrare, ca să mă asigur că mașina lui Maggie e tot la

capătul străzii. Este. Apoi dau peste Șoricica și peste Peter, care sunt înghesuți lângă o boxă.

— Sper că nu trebuie să te duci la toaletă, strigă Șoricica în chip de salut. Jen P l-a văzut pe Sebastián Kydd și s-a speriat, fiindcă tipul e prea drăguț și nu s-ar descurca, așa c-a făcut un atac de panică, iar ea și Jen S s-au încuiat în toaletă.

— Ha! exclam eu, studiind-o cu atenție.

Încerc să-mi dau seama dacă s-a schimbat de când a făcut sex, dar arată la fel ca-ntotdeauna.

— După părerea mea, Jen P are prea mulți hormoni, adaugă Șoricica, fără a se adresa cuiva anume. Ar trebui să existe o lege în privința asta.

— Ce spui? întreabă Peter în gura mare.

— Nimic, răspunde ea, aruncând o privire în jur. Unde-i Maggie?

— Se ascunde în mașină.

— Desigur, spune Șoricica dând din cap și luând un gât de bere.

— A venit și Maggie? se înviorează Peter.

— N-a coborât din mașină, îl lămuresc. Poate o convingi tu. Eu am renunțat.

— Nicio problemă, strigă el și-o șterge în grabă, ca un om care are o misiune de îndeplinit.

Scena de la toaletă sună prea interesant ca s-o ratez, așa că o pornesc spre etaj. Toaleta se află la capătul unui coridor lung și un șir de invitați se întinde șerpuiind dinaintea ei, încercând să intre. Donna LaDonna bate întruna la ușă.

— Jen, eu sunt. Dă-mi drumul! îi ordonă ea.

Ușa se crapă și Donna se strecoară înăuntru.

Coada înnebunește.

— Hei! Și noi ce facem? strigă cineva.

— Am auzit că-i o toaletă de serviciu la parter.

Mai mulți puști enervați își fac loc, în timp ce Lali urcă scările în pas săltat.

— Ce dracu' se întâmplă?

— Jen P a intrat în panică din pricina lui Sebastián

Kydd și s-a încuiat în baie cu Jen S, iar acum Donna LaDonna s-a dus să încerce s-o scoată de-acolo.

— E ridicol, decretează Lali, apoi se duce țintă la ușă, bate cu pumnul în ea și țipă: Ieșiți dracului odată de-acolo, toantelor! Lumea tre' să facă pipi!

După ce se scurg câteva minute bune, în care continuă să bată și să țiepe în zadar, Lali se întoarce către mine, ridică ostentativ dai umeri și zice tare:

— Hai la Emerald.

— Sigur, răspund eu pe un ton foarte încrezător, de parcă-am fi niște obișnuite ale locului.

Emerald e unul dintre puținele baruri din oraș, care are - în opinia tatii - o reputație de bârllog pentru tot soiul de persoane dubioase: alcoolici, femei divorțate și dependenți de droguri. N-am fost acolo decât de trei ori și de fiecare dată i-am căutat cu disperare pe acești „degenerați”, dar n-am găsit pe nimeni care să se încadreze în descrierea asta. De fapt, eu eram cea care arăta dubios - tremuram ca o frunză, îngrozită că mi se va cere actul de identitate, iar când se va dovedi că nu-l am, va fi chemată poliția.

Dar asta a fost anul trecut. Acum am șaptesprezece ani. Maggie și Șoricica au aproape optsprezece, iar Walt are deja vârsta legală, așa că nu-l pot da afară.

Lali și cu mine îi găsim pe Șoricica și pe Walt, care vor să vină și ei. Ieșim și-o pornim către mașina lui Maggie, unde ea și Peter sunt adânciți în conversație. Chestia asta mi se pare ușor enervantă, deși nu știu exact de ce. Hotărâm că Maggie îl va duce cu mașina pe Walt până la Emerald, Șoricica va merge cu Peter, iar eu - cu Lali.

Mulțumită vitezei cu care conduce, ajungem primele. Parcăm camionșta cât mai departe de clădire, ca să nu fim descoperite.

— OK, chestia asta e ciudată, spun în timp ce așteptăm. Ai observat că Maggie și Peter purtau o discuție foarte importantă? E foarte straniu, mai ales că Walt zice că el și Maggie au probleme.

— Ce surpriză! pufnește Lali. Tata crede că Walt e gay.

— Taică-tău crede asta despre toată lumea. Până și despre Jimmy Carter. Mă rog, Walt nu poate fi gay. E cu Maggie de doi ani. Și știu sigur că fac mai mult decât să se giurgiulească. Mi-a spus chiar el.

— Un tip poate să facă sex c-o femeie și în același timp să fie gay, insistă Lali. O mai ții minte pe doamna Crutchins?

— Sărmana doamnă Crutchins, oftez eu.

A fost profesoara noastră de engleză anul trecut. Avea cam patruzeci de ani, dar nu fusese niciodată căsătorită. Brusc, a cunoscut un „bărbat minunat” și vorbea întruna despre el. După trei luni s-au căsătorit. Apoi însă, cam la o lună după nuntă, a anunțat în fața clasei c-a anulat căsătoria. Se zvonea că soțul se dovedise a fi homosexual. Doamna Crutchins n-a recunoscut niciodată cinstit, dar îi mai scăpau frânturi sugestive precum: „Există anumite lucruri cu care o femeie nu se poate împăca niciodată”. Pe urmă, doamna Crutchins, cea mereu plină de viață și îndrăgostită de literatura engleză, a părut să se închidă în sine, dezumflându-se ca un balon.

Șoricica trage lângă noi, într-un Gremlin verde, urmată de Cadillac. E groaznic ce se spune despre șoferițe, dar Maggie chiar e o catastrofă. Încercând să parcheze, se urcă pe trotuar cu roțile din față. Se dă jos din mașină, se uită la roți și ridică din umeri.

Apoi ne străduim cu toții să intrăm cât mai agale și mai degajat în bar, care nu e nicidecum im loc dubios. Mă rog, nu ca priveliște. Are banchete îmbrăcate în piele roșie, un mic ring de dans cu un glob de discotecă, și-o animatoare cu părul vopsit blond, care pare ilustrația de dicționar a cuvântului „boarfa”.

— O masă pentru șase? ne întreabă, de parcă am fi cu toții trecuți bine de vârsta la care avem voie să bem.

Ne îngrămădim pe-o banchetă. Când sosește chelnerița, eu comand un Singapore Sling. De câte ori sunt într-un bar, comand cel mai exotic cocteil din meniu.

Singapore Sling conține mai multe tipuri de alcool, printre care și ceva numit „Galliano”, și se servește c-o cireasă macerată în lichior maraschino și c-o umbreluță. Peter, care a cerut whisky cu gheață, se uită la băutura mea și rânjește.

— Să nu bată la ochi.

— Despre ce vorbești? întreb eu c-un aer nevinovat, sorbind cu paiul din cocteil.

— Despre faptul că ești minoră. Numai un minor ar comanda o băutură cu o umbreluță și un fruct. Și-un pai, adaugă el.

— Da, dar eu o să iau umbreluța acasă. Voi cu ce-o să vă alegeți, în afară de-o mahmureală?

Șoricicăi și lui Walt li se pare grozav de caraghioasă chestia asta și se hotărăsc să comande numai băuturi cu umbreluță.

Maggie, care de obicei nu bea decât cocteil White Russian, comandă și ea un whisky cu gheață. Asta confirmă faptul că e ceva între Maggie și Peter. Dacă lui Maggie îi place de vreun băiat, face exact ce face și el. Alege aceleași băuturi, poartă aceleași haine, brusc devine interesată de aceleași sporturi, chiar dacă sunt complet într-o ureche, cum ar fi *raftingul* pe ape repezi. În clasa a X-a, înainte ca Maggie și Walt să înceapă să iasă împreună, ei îi plăcuse de un tip cam ciudat, care mergea să facă *rafting* din asta în fiecare weekend din toamnă. Nici nu mai știu câte ore am stat în vârful unei stânci, înghețată bocnă, așteptând să-l văd trecând în canoe. OK, știu că nu era o canoe, ci un caiac, dar insistam să-i spun canoe ca s-o enervez pe Maggie, pentru că mă ținea acolo să mă șongelez.

Ușa barului se deschide brusc și toată lumea uită de băutură.

Lângă animatoarea de la intrare stau Donna LaDonna și Sebastián Kydd. Donna își ține mâna pe gâtul lui și, după ce el ridică două degete, îi pune cealaltă mână pe obraz, îi întoarce capul și-l sărută.

După ce trec vreo zece secunde din această excesivă

manifestare publică de afecțiune, Maggie nu mai suportă.

— Dezgustător! Donna e o stricată. Nu-mi vine să cred!

— Nu-i chiar așa de rea, o contrazice Peter.

— Tu de unde știi? întreabă ea ritos.

— Am ajutat-o cu niște meditații acum vreo doi ani. E chiar amuzantă. Și deșteaptă.

— Asta tot n-o scuză că se sărută cu un tip la Emerald.

— Nu pare să opună multă rezistență, murmur eu amestecând în pahar.

— Cine-i tipul? se interesează Lali.

— Sebastián Kydd, se oferă Șoricica s-o lămurească.

— Știu cum îl cheamă, i-o retează ea. Dar *cine* e? Pe bune!

— E un mister pentru toată lumea, zic eu. A fost la o școală particulară.

Lali nu-și mai poate lua ochii de la el. De fapt, nimeni din bar nu se mai poate desprinde din mrejele scenei. Încep dintr-odată să mă plictisească Sebastián Kydd și trucurile prin care se dă de ceasul morții să atragă atenția.

Pocnesc din degete sub nasul lui Lali ca s-o fac atentă.

— Hai să dansăm.

Mergem împreună la tonomat să alegem niște cântece. Niciuna dintre noi nu bea în mod regulat, așa că simțim deja senzația de plutire pe care-o ai când ești amețit, când totul în jur ți se pare puțin bizar. Eu îmi aleg cântecul preferat - Sister Sledge, *We Are Family* -, iar Lali alege *Legs*, al celor de la ZZ Top. Apoi ne ducem pe ringul de dans. Eu dansez în mai multe stiluri - *pony, electric slide, bump, hustle* -, la care adaug niște pași inventați de mine. Muzica se schimbă, iar eu și Lali ne punem pe un dans în linie dement, pe care l-am inventat acum vreo doi ani, la un concurs de înot. Trebuie să fluturi din mâini, apoi să îndoi genunchii și să dai din fund. Când ne îndreptăm, pe ringul de dans apare Sebastián Kydd.

E im dansator foarte bun, dar nici nu m-aș aștepta la

altceva. Dansează puțin cu Lali, apoi se întoarce, mă ia de mână și începe să danseze cu mine. Mă pricep la ritmurile disco. La un moment dat, piciorul lui e între ale mele, iar eu îmi legăn șoldurile, pentru că, nu-i așa, face parte din stilul de dans.

— Nu te cunosc de undeva? mă întreabă el.

— Ba da, mă cunoști.

— Așa e. Mamele noastre sunt prietene.

— Erau. Au studiat amândouă la Smith.

Muzica se oprește, iar noi ne întoarcem fiecare la masa lui.

— A fost foarte amuzant, zice Șoricica dând aprobator din cap. Ar fi trebuit să vezi ce față avea Donna LaDonna când Sebastián dansa cu tine.

— A dansat cu amândouă, o corectează Lali.

— Da, dar mai mult cu Carrie.

— Asta numai din pricină că e mai scundă decât mine.

— Cum zici tu.

— Exact, le întrerup și mă ridic să merg la toaletă.

Toaletele sunt pe un hol îngust, în celălalt capăt al barului. Când ies, îl găsesc pe Sebastián Kydd lângă ușă, de parcă ar aștepta să intre.

— Bună! mă salută el, deși cam fals, de parcă ar juca într-un film, dar arată așa de bine, încât hotărâsc că nu mă deranjează.

— Salut, îi răspund precaută.

Îmi zâmbește. Apoi spune ceva extraordinar de caraghios.

— Unde-ai fost toată viața mea?

Mai că mă pufește râsul, dar îmi pare a fi totuși serios. Prin minte îmi trec mai multe replici, pentru ca în final să mă opresc la:

— Nu te supăra, dar nu aveai întâlnire cu altcineva?

— Cine-a zis că e o întâlnire? E o fată pe care am cunoscut-o la petrecere.

— Mie mi se pare o întâlnire în toată regula.

— Ne distrăm și noi. Pentru moment. Locuiești la

aceeași adresă?

— Da, așa cred...

— Bun. Într-o zi o să trec să-ți fac o vizită.

Și pleacă.

E unul dintre cele mai bizare și mai uimitoare lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Și, în ciuda aerului de film siropos al scenei, chiar sper c-a vorbit serios.

Plină de entuziasm, mă întorc la masă, dar atmosfera de aici s-a schimbat. Șoricica, cu o figură plictisită, discută cu Lali, Walt pare mohorât, iar Peter scutură nerăbdător cuburile de gheață din pahar. Brusc, Maggie decide că vrea să plece.

— Asta înseamnă, probabil, că plec și eu, zice Walt cu un oftat.

— Te duc mai întâi pe tine, zice Maggie. Îl duc și pe Peter acasă. Stă lângă mine.

Ne urcăm fiecare în mașina lui. Mor de nerăbdare să-i povestesc lui Lali despre întâlnirea mea cu celebrul Sebastián Kydd, dar până să apuc să deschid gura, ea mă anunță că e „cam supărată pe Șoricica”.

— De ce?

— Ai auzit ce-a spus. Despre tipul ăla, Sebastián Kydd. Că a dansat cu tine, nu cu mine. N-a văzut că a dansat cu amândouă?

Regula numărul cinci: Nu-ți contrazice niciodată prietenele, chiar dacă ai de suferit, ca să nu le superi.

— Știu, îi spun, deși mă urăsc în clipa asta. *Chiar* a dansat cu amândouă.

— Și, mă rog, de ce-ar dansa cu tine? Mai ales că era cu Donna LaDonna.

— Habar n-am.

Însă apoi îmi amintesc ce-a zis Șoricica. De ce *nu ar dansa* cu mine? Sunt chiar așa de rea? Nu cred. Poate că mă consideră deșteaptă, interesantă și mai ciudată. Ca Elizabeth Bennet din *Mândrie și prejudecată*.

Scotocesc prin geantă și dau peste una dintre țigările lui Maggie. O aprind, trag scurt din ea și suflu fumul pe fereastră.

— Ha! exclam fără vreun motiv anume.

CapitoM șase.

Aidhma jiel Lații & oJi

Am mai avut prieteni înainte și, sincer vorbind, toți m-au dezamăgit.

Nu era nimic în neregulă cu ei. Vina era numai a mea. Când vine vorba de băieți, sunt cam snoabă.

Până acum, marea problemă a tipilor cu care mi-am dat întâlnire a fost că nu erau prea deștepți. Am sfârșit prin a mă urî pentru că ieșeam cu ei. Mă speria faptul că încercam să mă dau drept altcineva. Mi-am dat curând seama că asta nu cerea niciun efort deosebit și așa am ajuns să realizez că majoritatea fetelor făceau același lucru – se prefăceau. Ca fată, începi să te prefaci cât ești încă la liceu și continui să te prefaci tot restul vieții, până când, presupun, cedezi nervos și cazi într-o depresie, lucru care li se întâmplase deja unora dintre mamele din oraș. Din senin, ceva se rupea undeva, și nu se mai dădeau jos din pat vreme de trei ani.

Dar, să nu mă-ndepărtez de la subiect. Relații. Am avut două mai serioase: cu Sam, care se droga, și cu Doug, care juca în echipa de baschet. Cel mai mult mi-a plăcut de Sam. Se poate chiar să-l fi iubit, dar știam că nu va dura. Sam era drăguț, dar nătâng. Mergea la orele de tâmplărie, despre a căror existență habar n-am avut până nu mi-a dăruit, de Sf. Valentin, o cutie făcută de el. În ciuda lipsurilor la capitolul inteligență – sau, ceea ce e și mai neliniștitor, poate datorită acestor lipsuri –, când mă aflu în preajma lui, mi se părea așa de atrăgător, că-mi simțeam capul explodând. După ore, treceam pe la el și ne petreceam timpul în pivnița caei, împreună cu frații lui mai mari, ascultând *Dark Side of the Moon* și pasându-ne țigara cu marijuana. Apoi, Sam și cu mine urcam în camera lui și ne giurgiuleam ore în șir. Aproape tot timpul îmi făceam griji că n-ar fi trebuit să fiu acolo, că-mi iroseam vremea cu ceva care nu ducea nicăieri (cu alte cuvinte – cuvintele tatii – nu-mi foloseam ziua „în mod constructiv”). Pe de altă parte însă, mă simțeam așa de bine, că nu mă

înduram să plec. Minteă îmi spunea întruna să mă ridic, să mă duc acasă, să învăț, să scriu povești, să țintesc către o viață mai bună, dar trupul îmi era ca o creatură marină nevertebrată, incapabilă să se miște pe uscat. Nu-mi amintesc să fi purtat vreodată o conversație cu Sam. Doar ne sărutam la nesfârșit și ne pipăiam, prinși într-o capsulă a timpului, un balon de săpun ce părea total desprins de realitate.

La un moment dat, tata ne-a dus pe mine și pe surorile mele în Alaska, într-o excursie educativă de două săptămâni, și acolo l-am cunoscut pe Ryan. Era înalt și fin precum lemnul lustruit „studia la Duke, și m-am îndrăgostit de el. Când m-am întors în Castlebury, abia dacă mă puteam uita la Sam. Mă întreba întruna dacă am cunoscut pe altcineva. Am fost lașă și-am zis că nu, ceea ce era în parte adevărat, fiindcă Ryan locuia în Colorado și știam că nu-l voi mai vedea niciodată. Totuși, grație lui Ryan, balonul de săpun al lui Sam se spărsese, lăsând în urmă doar niște dâre. De fapt, cam despre asta e vorba – niște biete iluzii. Și-așa se năruie mitul compatibilităților magice.

Dacă însă alchimia unei relații e total greșită, nici măcar de iluziile unui balon de săpun nu ai parte. Eu și Doug? Ei, ăsta da experiment alchimic neinspirat!

Doug era mai mare cu un an și trecuse într-a XII-a, pe când eu abia intram într-a XI-a. Era unul dintre băieții din gașca Fițoșilor, jucător de baschet, prieten la cataramă cu Tommy Brewster, Donna LaDonna și restul. Dar nu se putea spune că strălucea de inteligență. Pe de altă parte, nu arăta nici atât de bine încât să-l dorească o mulțime de fete. Arăta *destul* de bine. Singurul lucru într-adevăr oribil erau coșurile. Nu avea multe, doar unul sau două ce păreau a fi perpetuu în plin ciclu evolutiv, însă știam că nici eu nu eram perfecțiunea întruchipată. Dacă voiam un prieten, ar fi fost indicat să mai trec cu vederea micile defecte.

Jen P ne-a făcut cunoștință. Și, după cum era de așteptat, la finalul săptămânii, el a venit pe la dulapul meu

și m-a întrebat dacă vreau să mergem împreună la dans.

Am zis da. Doug m-a luat de-acasă cu o mașină micuță, de culoare albă, împrumutată de la maică-sa. Privind mașina, nu-mi era greu să mi-o închipui: o femeie agitată, cu ten palid și păr creț, o sursă de momente jenante pentru fiul ei. Asta m-a deprimat puțin, dar mi-am spus că trebuie să duc la bun sfârșit experimentul. La dans, am stat împreună cu cele două Jen, Donna LaDonna și alte fete mai mari, care ședeau toate picior peste picior, așa că m-am așezat și eu la fel, prefăcându-mă că nu sunt deloc intimidată.

— E o priveriște grozavă de pe Mott Street, mi-a spus Doug după dans.

— E cumva locul de lângă casa bătuită?

— Crezi în fantome?

— Sigur. Tu nu?

— Nuuu! Nici în Dumnezeu nu cred. Astea-s chestii de fete.

Mi-am jurat să nu mai fiu așa de... fată.

Priveriștea de pe Mott Street chiar era grozavă. Puteai vedea dincolo de livezile cu meri, până la luminile din Hartford. Doug a lăsat radioul să meargă; apoi mi-a prins bărbia cu mâna, mi-a întors capul și m-a sărutat.

N-a fost chiar oribil, dar n-am simțit nici urmă de pasiune. Când mi-a zis că sărut bine, am rămas surprinsă.

— Bănuiesc că faci chestia asta des, a adăugat el.

— Nu. Aproape deloc.

— Serios?

— Serios.

— Fiindcă n-aș vrea să ies cu o fată cu care au fost aproape toți băieții.

— N-am fost cu nimeni, l-am asigurat eu, imaginându-mi că era probabil nebun.

Chiar nu știa nimic despre mine?

Au mai apărut și alte mașini în jurul nostru, dar am continuat să ne sărutăm. Seara începea să mă deprime. Asta era tot, nu? Întâlnire în stilul Fițoșilor - să stăm în mașina înconjurată de alte mașini în care lumea își face de

cap și să ne uităm cât de departe pot merge ceilalți, de parcă ar fi vorba de *o cerință obligatorie*. Am început să mă întreb dacă și lor le plăcea la fel de puțin ca și mie.

Totuși mă duceam la meciurile de baschet ale lui Doug. Treceam pe la el după ore, deși aș fi preferat să fac altceva. De pildă, să citesc romane de dragoste. Casa lui era plictisitoare, întocmai cum mi-o imaginasem – o căsuță pe-o străduță (Maple Lane), în stilul tipic din Orice Oraș, Statele Unite ale Americii. Bănuiesc că, dacă aș fi fost îndrăgostită de el, n-ar fi contat. Dar, dacă aș fi fost îndrăgostită de Doug, ar fi fost mult mai rău, fiindcă atunci m-aș fi uitat în jur și aș fi realizat că așa-mi voi trăi restul vieții, că aici îmi voi înmormânta visul.

În loc să-i spun că nu vreau să ne mai vedem, m-am răzvrătit.

S-a întâmplat după un alt dans. Nu-l lăsasem să treacă dincolo de faza pipăitului, așa că probabil s-o fi gândit să-mi bage mințile-n cap. Planul era să „parcăm” împreună cu un alt cuplu – Donna LaDonna și-un tip pe nume Roy, căpitanul echipei de baschet. Ei stăteau pe locurile din față. Noi – pe bancheta din spate. Urma să mergem într-un loc unde n-am fi fost prinși în veci, un loc unde nu ne-ar fi găsit nimeni: la cimitir.

— Sper că nu mai crezi în stafii, a zis Doug strângându-mi genunchiul. Dacă nu te-ai lecuit, atunci să știi că o să ne urmărească.

N-am răspuns. Studiam profilul Donnei. Părul îi era înfioat ca vata de zahăr. Mi se părea că sea-i mână cu Marilyn Monroe. Îmi doream să arăt și eu ca Marilyn Monroe. Fiindcă Marilyn Monroe ar fi știut ce să facă.

În momentul când Doug și-a descheiat fermoarul de la pantaloni și-a încercat să-mi împingă capul în jos, am hotărât. Am coborât din mașină. „Șaradă” era cuvântul care mi se învârtea fără-ncetare prin minte. Totul e o șaradă. Cuvântul ăsta rezuma toate incompatibilitățile dintre sexe.

Eram prea furioasă ca să-mi mai fie teamă. Am pornit-o pe drumeagul care șerpuia printre morminte. Oi fi

crezut eu în fantome, dar nu-mi era frică de ele. Oamenii vii mă speriau mai mult. De ce nu puteam să fiu și eu ca toate fetele și să-i dau lui Doug ce voia? M-am imaginat în chip de păpușă din plastilină, pe care o mână coborâtă din cer o strânge până ce îi iese printre degete în bucăți zdrențuite.

Ca să-mi distrag atenția, am început să mă uit la pietrele de mormânt. Erau foarte vechi, unele având mai bine de o sută de ani. M-am apucat să caut un anumit gen. Destul de macabru, recunosc, dar se potrivea cu starea mea. Cum era de așteptat, am găsit unul: *Jebediah Wilton. 4 luni. 1888*. M-am gândit la mama lui Jebediah și la durerea de a-și îngropa copilășul. Pariez c-a fost mai cumplită decât la naștere. M-am lăsat în genunchi și-am țipat înăbușit, acoperindu-mi gura cu palmele.

Cred că Doug își închipuise c-o să mă întorc imediat, fiindcă mult timp nu s-a ostenit să vină să mă caute. Apoi am văzut mașina oprindu-se în dreptul meu și o portieră deschizându-se.

— Urcă, a zis Doug.

— Nu.

— Ticăloaso, a spus Roy.

— Treci în mașină, mi-a ordonat Donna LaDonna. Termină cu scenele. Vrei să ne trezim cu poliția?

M-am urcat în mașină.

— Vezi? i-a spus ea lui Doug. Ți-am zis că n-are rost.

— N-am de gând să fac sex cu fitecine doar ca să te impresionez, am izbucnit.

— Ooo, chiar că e ticăloasă! a exclamat Roy.

— Nu, nu sunt ticăloasă. Ci doar o femeie care gândește cu propriul cap.

— Acum ești femeie? a întrebat Doug rânjind batjocoritor. Ce glumă bună!

Știu c-ar fi trebuit să mă simt prost, însă eram atât de ușurată că se terminase, că nu-mi mai păsa. Doug n-ar mai fi avut tupeul să mă invite în oraș.

Dar m-am înșelat. Luni, la prima oră, l-am găsit stând lângă dulapul meu.

- Trebuie să-ți vorbesc.
- Atunci, vorbește.
- Nu acum. Mai târziu.
- Sunt ocupată.
- Ești o mironosiță, mi-a șuierat el. O frigidă.
- Văzând că nu răspund, a continuat pe-un ton ciudat:
- Nu-i nimic. *Știu* ce nu e în regulă cu tine. *Înțeleg*.
- Bine.
- Trec pe la tine după ore.
- Ba nu.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, a zis învârtind pe deget o minge de baschet imaginară. Doar nu ești *maică-mea*.

A aruncat mingea imaginară într-un coș imaginar, apoi s-a îndepărtat.

Doug s-a ținut de cuvânt și chiar a trecut pe la mine în după-amiaza aia. Am ridicat privirile de la mașina de scris și-am văzut cum amărâta lui de mașinuță intra ezitant pe alee, ca un șoarece care se apropie cu băgare de seamă de-o bucată de brânză.

Dinspre pian s-a auzit o frântură stridentă dintr-o piesă de Stravinsky, urmată imediat de pașii ușori ai lui Missy coborând în fugă scările.

- Carrie, te caută cineva! mi-a strigat ea de jos.
- Spune-i că nu sunt acasă.
- E Doug.

- Hai să ne plimbăm cu mașina, m-a invitat Doug.
- Nu pot, l-am implorat eu. Am treabă.

— Ascultă, nu-mi poți face una ca asta, a zis încercând să mă convingă (începea să-mi fie puțin milă de el). Îmi ești *datoare*, mi-a șoptit. E doar o plimbare cu mașina.

- OK, m-am înduplecat eu.

Mi-am zis că poate chiar îi eram datoare, după ce-l făcusem de râs în fața prietenilor.

— Uite, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat seara trecută, i-am spus în mașină, în drum spre casa lui. Doar că...

— O, știu. Nu ești pregătită. Înțeleg. După toate prin câte ai trecut...

— Nu, nu-i asta.

N-avea nicio legătură cu moartea mamei. Dar nu mă lașa inima să-i spun adevărul – că ezitarea mea își avea rădăcinile în faptul că nu mă atrăgea deloc.

— E-n regulă, te iert, a zis el. O să-ți dau prilejul să te revanșezi.

— Poftim?

Speram că e o simplă glumă.

Doug a trecut de casa lui și a continuat să conducă, luând-o pe cărarea de pământ ce ducea spre râu. Între străduța lui tristă și râu se întindeau kilometri întregi de teren agricol plat, pustiu în noiembrie. Mi s-a făcut frică.

— Doug, oprește.

— De ce? Trebuie să stăm de vorbă.

Atunci mi-am dat seama de ce băieții urăsc propoziția „Trebuie să stăm de vorbă”. Pe mine mă umpluse de-o senzație de sfârșeală.

— Unde mergem? Nu-i nimic aici.

— E Copacul Pistolului, m-a contrazis el.

Copacul Pistolului era tocmai lângă râu, iar numele i se trăgea de la faptul că un fulger îi spintecase crengile în forma unui pistol. Am început să calculez ce șanse aveam să scap. Dacă ajungeam pe malul râului, aș fi putut să sar din mașină și s-o iau la fugă pe cărarea îngustă care străbătea păduricea. Doug nu mă putea urmări cu mașina, dar sigur alerga mai repede decât mine. Și apoi, ce-ar fi făcut? M-ar fi violat? Ar fi putut să mă violeze și apoi să mă omoare. Doamne, nu voiam să-mi pierd virginitatea cu Doug Haskell! Și în niciun caz așa! Am hotărât că trebuia mai întâi să mă omoare.

Dar poate că nu voia decât să vorbim.

— Ascultă, Doug, chiar îmi pare rău pentru aseară.

— Serios?

— Firește. N-am vrut să fac sex într-o mașină în care mai erau și alți oameni. E scârbos.

Ne aflam cam la vreun kilometru de civilizație.

— Da. Mă rog, cred că te înțeleg. Dar Roy e căpitanul echipei de baschet și...

— Roy e dezgustător. Vorbesc serios, Doug. Ești mult mai bun decât el. Roy e un măgar.

— E unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Tu ar trebui să fii căpitanul echipei. Ești mai înalt și mai bine făcut. Și mai deștept. Dacă vrei să știi părerea mea, Roy profită de tine.

— Crezi?

Și-a luat ochii de la drum și s-a uitat la miiie. Erau din ce în ce mai multe hârtoape, cărarea fiind gândită pentru tractoare, nu pentru mașini mici, așa că Doug a fost obligat să încetinească.

— Sigur, l-am încredințat eu pe un ton blând. Toată lumea știe asta. Toți zic că joci mai bine decât Roy...

— Chiar așa e.

— Și...

Am tras iute cu ochiul la vitezometru. Treizeci de kilometri la oră. Mașina tresălta ca un taur bătrân. Dacă voiam să evadez, acum era momentul.

— Doug, *trebuie* să ajung acasă.

Am coborât geamul mașinii. O pală de aer rece m-a plesnit peste față.

— Mașina e plină de noroi. O să te omoare maică-ta.

— Nici n-o să bage de seamă.

— Haide, Doug. Oprește mașina.

— Mergem la Copacul Pistolului. Pe urmă, te duc acasă.

Dar nu-mi părea foarte convins.

— Eu cobor, am zis și-am apucat minerul portierei.

Doug a încercat să-mi tragă mâna de pe el, însă mașina a ieșit de pe cărare și a alunecat într-o movilă de coceni de porumb uscați.

— Dumnezeuule, Carrie! De ce naiba ai făcut *asta*?

Am coborât să inspectăm pagubele. Nu era nicio tragedie. Doar o grămadă de paie prinse în bara de protecție.

— Dacă *tu* nu ai fi... am izbucnit, ușurarea și furia

arzându-mi gâtulejul. Pentru că ai vrut să le dovedești imbecililor tăi de prieteni că nu ești un *fraier*...

Doug se holba la mine, răsuflarea ieșindu-i în aburi din gură, ca o ceață rece și misterioasă. Apoi a lovit cu palma capota mașinii.

— Nu te-aș regula nici să mă plătești! a zbierat, oprindu-se o clipă să-și recapete suflul. Ai noroc... ai noroc că m-am gândit numai să fac sex cu tine! De fapt, ai noroc că te-am scos la întâlnire. Am făcut-o doar fiindcă mi-era *milă* de tine.

Ce altceva putea să spună?

— Bine. Atunci ar trebui să fii *fericit*.

— Păi, chiar sunt, a zis trăgând un șut în roata din față. Sunt *al dracului* de fericit.

M-am răsucit pe călcâie și-am pornit-o pe cărare, îmi simțeam spatele cuprins de vâlvătaile furiei. După cincisprezece metri am început să fluier. După încă vreo treizeci de metri, am auzit pufăitul lent al motorului mașinii, dar nu m-am oprit. În cele din urmă, a trecut pe lângă mine privind ținută înainte, de parcă nici nu existam. Am cules un fir de iarbă uscată și l-am rupt, privind cum se risipește în vânt.

Le-am povestit lui Maggie și Șoricicăi cele întâmplate. I-am povestit și lui Walt. Am spus povestea de nenumărate ori, dar am întors-o în așa fel încât să pară hazlie. Am făcut-o atât de hazlie, că Șoricica hohotea întruna. Umorel alungă întotdeauna lucrurile rele.

CapitoduG, șapte

Să ne (j)-acew. de cap

— Carrie, din asta n-o să mai poți scăpa doar cu o glumă, mă avertizează doamna Givens arătând cu degetul spre cutia cu vopsea.

— N-aveam de gând să fac nicio glumă, insist eu, de parcă aș fi complet nevinovată.

Am o problemă cu autoritatea. Pe bune. Mă înmoaie de tot. Când vine vorba să înfrunt un adult, parcă aș fi făcută din jeleu.

— Atunci, ce aveai de gând să faci cu vopseaua?

Doamna Givens este una din acele femei între două vârste la care te uiți și-ți zici: „Dacă o să ajung vreodată în halul ăsta, împușcați-mă”. Și-a tapat părul cu o perie, încât arată ca un tufiș gata în orice clipă să se aprindă de la sine. Mi-o imaginez dintr-odată cu o pălălaie pe cap, alergând pe holurile liceului, și mai că mă pufnește râsul.

— Carrie? întreabă ea ritos.

— Vopseaua e pentru tata... pentru un proiect de-al lui.

— Asta nu-ți stă în fire, Carrie. N-ai mai avut niciodată probleme.

— Vă jur, doamnă Givens. Nu-i nimic important.

— Foarte bine. Lasă vopseaua la mine și treci s-o iei după ore.

— Givens mi-a confiscat cutia cu vopsea, îi șoptesc Șoricicăi în timp ce intrăm la ora de analiză.

— Cum de-a găsit-o?

— M-a văzut când încercam s-o îndes în dulap.

— La naiba.

— Știu. Va trebui să recurgem la planul de rezervă.

— Care e ăla?

— Trebuie să trecem la acțiune, o lămuresc eu. O să-mi vină mie vreo idee.

Mă așez și mă uit pe fereastră. E deja octombrie. E vremea să găsesc o frunză ruginie perfectă și s-o presez între două coli de hârtie cerată. Sau să împănerez cu cuișoare un măr proaspăt, iar sucul să mi se scurgă pe degete. Sau să scobesc măruntaiele băloase ale unui dovleac și să prăjesc semințele până aproape explodează. Dar, înainte de toate, e vremea să scriem cu vopsea pe acoperișul fermei de lactate anul absolvirii liceului de către clasa noastră.

E o tradiție importantă. În fiecare toamnă, câțiva membri ai clasei terminale mângălesc anul absolvirii pe acoperișul clădirii din spatele școlii. De obicei, respectivii sunt băieți. Anul ăsta însă, eu și Șoricica ne-am hotărât să preluăm inițiativa. De ce să se distreze numai băieții? Pe urmă, am cooptat-o și pe Lali. Ea avea să aducă scara, iar

Șoricica și cu mine, vopseaua. Dar a vrut și Maggie să vină, cu toate că în situații din astea nu e de prea mare folos. Însă mi-am zis că ar putea să aducă ceva de băut și niște țigări. Apoi Maggie i-a suflat secretul lui Peter. I-am spus să-și retragă cuvintele, dar mi-a răspuns că nu poate să facă asta, așa că acum Peter e încântat nevoie mare, deși afirmă că nu va participa în mod direct. Planul lui e să stea pe margine și să ne dea indicații.

După ora de analiză, mă îndrept către fermă inspectez cu atenție clădirea. Are cel puțin o sută de ani vechime și pare destul de solidă, însă acoperișul e mai înalt și mai abrupt decât mi-am imaginat. Dar dacă ne speriem și renunțăm, săptămâna viitoare o vor face probabil băieții, iar eu nu vreau asta. Gata cu ocaziile ratate. Vreau să-mi las cumva aprenta asupra Liceului Castlebury, pentru că le bătrânețe să pot spune: „Eu am făcut-o. Eu am scris anul absolvirii noastre pe acoperișul fermei din spate”. În ultima vreme școala nu m-a mai deranjat la fel de mult ca de obicei și sunt într-o pasă bună. Azi m-am îmbrăcat în salopetă și-o cămașă în carouri albe și roșii (cumpărată de la un magazin de vechituri în cinstea momentului), iar în picioare am teniși. Mi-am împletit părul și mi-am legat în jurul frunții un șnur din piele.

Stau și mă uit lung la acoperiș, când din senin sunt copleșită de-o misterioasă fericire. Neapărat trebuie să execut cea mai reușită imitație a lui John Belushi în *Animal House* de care sunt în stare, înconjur ferma în goană și, când ajung de unde am plecat, dau peste Sebastián Kydd, care-mi aruncă o privire curioasă, scoțând o țigară din pachetul de Marlboro Reds.

— Te distrezi?

— Sigur! răspund eu și, deși ar trebui să mă jenez, nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva.

Nu suport chestia asta - că fetele ar trebui să se jeneze tot timpul, fapt pentru care am hotărât cu ceva vreme în urmă că eu n-o să mă jenez de nimic.

— Dar tu? Tu te distrezi?

— Oarecum.

Sunt convinsă că se distrează, dar nu cu mine. După seara aceea la Emerald – nimic. Nu m-a sunat, n-a trecut pe la mine. Nu m-am ales de la el decât cu priviri mirate, când mă vede la ora de analiză, pe holuri ori, ocazional, pierzându-mi timpul pe-aici, pe la fermă. Îmi spun că e mai bine așa; oricum n-am nevoie de un prieten. Asta nu-mi împiedică totuși mintea s-o ia razna de câte ori simt că-i prin preajmă. E aproape la fel de rău ca la doisprezece ani. Ba chiar mai rău, fiindcă ar fi trebuit să mă deștept până acum.

Arunc o privire către Sebastián. Ce bine că nu-mi poate citi gândurile. Dar deja nu mai e atent la mine. Se uită peste umărul meu, la cele două Jen, care, încălțate în pantofi cu toc, urcă dealul cu nespusă grijă, de parcă n-ar mai fi mers prin iarbă în viața lor. Apariția lor nu e deloc surprinzătoare, căci acum îl minează pe Sebastián peste tot, ca două mici și vesele remorchere.

— Ah, zic. Ți-au venit admiratoarele.

Se uită întrebător la mine, dar nu spune nimic, în fanteziile mele, Sebastián e o persoană extrem de subtilă și de inteligentă. În realitate, nu știu nimic despre el.

Seara, la nouă, Lali vine să mă ia cu camioneta. Suntem echipate amândouă cu bluze pe gât negre, blugi și teniși negri. Luna plină e uriașă. Lali îmi întinde o bere, iar eu dau drumul la radio, și amândouă urlăm de acoperim muzica. Sunt convinsă că va fi cel mai mișto lucru pe care l-am făcut vreodată. Un adevărat Moment Important – un Moment de Neuitat.

— La naiba cu Cynthia Viande! urlu eu, fără vreun motiv anume.

— La naiba și cu Liceul Castlebury! La naiba cu Fițoșii! îmi ține isonul Lali.

Intrăm pe aleea ce duce spre liceu, gonind cu o sută douăzeci de kilometri la oră, și-o luăm direct prin iarbă. Încercăm să urcăm dealul, dar camioneta se împotmolește, așa că decidem s-o lăsăm într-un colț întunecos al parcarii. Pe când ne căznim să dăm jos scara, aud pufniturile ce

vestesc apropierea unui motor cu opt cilindri în V turat la maximum și, după cum mă așteptam, Sebastián Kydd trage mașina în parcare, lângă noi.

Ce naiba caută aici?

— Aveți nevoie de ajutor, fetelor? întreabă coborând geamul.

— Nu.

— Da, mă contrazice Lali, închizându-mi gura dintr-o privire.

Îi răspund cu o privire asemenea.

Sebastián coboară din mașină. Seamănă cu o panteră care se trezește din somn. Chiar cască.

— Nu prea merge în seara asta?

— S-ar putea spune și așa, zice Lali.

— Sau ți-ai putea mișca fundul să ne ajuți. De vreme ce tot nu pari grăbit să pleci, adaug eu.

— Să avem încredere în tine? întreabă Lali.

— Depinde în legătură *cu ce*.

În cele din urmă reușim să sprijinim scara de zidul fermei. Apare și Șoricica, aducând vopseaua și-o pensulă mare. Două enorme faruri conice mătură parcare, semnalând sosirea lui Maggie în Cadillac. Ea insistă că nu e în stare să țină sub control faza lungă și faza scurtă și, de regulă, îi orbește pe ceilalți șoferi. Parchează mașina, după care urcă șerpuitor dealul, trăgându-i pe Walt și pe Peter după ea. Peter își face de lucru, inspectând vopseaua.

— Roșie? ne întreabă, după care, de parcă nu l-am fi auzit din prima, repetă: *Roșie?*

— Ce are roșul?

— Nu e culoarea tradițională a liceului pentru operațiunea asta. Ar trebui să fie albastră.

— Noi am vrut să fie *roșie*, i-o tai eu. Cine vopsește, alege și culoarea.

— Dar e total aiurea! insistă el. Până la sfârșitul anului, o să mă uit întruna pe geam și-o să văd cifrele scrise cu roșu, în loc de albastru.

— Chiar contează? se miră Sebastián.

— Roșul e o declarație. E un „du-te dracului” adresat

tradiției, explică Walt. Adică, nu asta e ideea, de fapt?

— La fix, frățioare! îl aprobă Sebastián.

Maggie își strânge brațele în jurul trupului.

— Mi-e frică.

— Ia o țigară, îi sugerează Walt. O să-ți mai calmeze emoțiile.

— La cine e băutura? întreabă Lali.

Cineva îi întinde o sticlă cu whisky și ea trage o dușcă, ștergându-și gura cu mâneca de la cămașă.

— OK, Bradley. Urcă! îmi comandă Șoricica.

La unison, ne lăsăm capetele pe spate și ne uităm la cer. Luna portocalie s-a ițit de după acoperiș, proiectând o umbră ca o cutie dedesubt. În lumina stranie, vârful pare la fel de înalt ca Everestul.

— *Tu* lirei? mă întreabă Sebastián uluit.

— Bradley a fost odată foarte bună la gimnastică, îi răspunde Șoricica. *Foarte bună*. Mă rog, până pe la doisprezece ani. Mai ții minte când ai făcut saltul ăla pe bârnă și-ai aterizat fix pe...

— Prefer să uit, îi tai eu vorba, aruncând o privire furișă spre Sebastián.

— M-aș duce eu, dar mi-e frică de înălțime, îi explică Lali.

Într-adevăr, înălțimile sunt sigurul lucru de care admite că-i e frică, probabil pentru că își închipuie că așa devine mai interesantă.

— De fiecare dată când trec podul spre Hartford, trebuie să mă las în jos ca să nu amețesc.

— Dar dacă ești tu la volan? întreabă Șoricica.

— Atunci se oprește în mijlocul traficului și stă acolo tremurând până vine poliția s-o tracteze, răspund în locul ei, gășind imaginea caraghioasă la culme.

Lali îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu-i adevărat! Dacă sunt la volan, se schimbă treaba.

— Îhî, o îngână Walt.

Maggie ia o dușcă de whisky.

— Poate ar trebui să mergem la Emerald. Mi se face

frig.

O, nu. Nu după tot efortul ăsta.

— Du-te *tu* la Emerald, Magwitch! Eu mă apuc de treabă! Îi zic pe un ton care sper că sugerează o hotărâre entuziastă.

Peter îi freacă umerii lui Maggie, un gest ce nu trece neobservat de către Walt.

— Hai să mai stăm. Putem să mergem la Emerald mai târziu.

— *Bine*, zice Șoricica apăsător. Cei care nu doresc să fie aici ar face mai bine să plece acum. Cei care doresc să fie aici ar face mai bine să tacă.

— Eu rămân, spune Walt aprinzându-și o țigară. Și nu tac.

Planul e simplu: Lali și Peter o să țină de scară, iar eu o să urc. După ce ajung sus, Sebastián o să se cațăre și el, aducând cutia cu vopsea. Pun mina pe-o treaptă. Metalul e rece și crestat. Uită-te numai în sus, îmi reamintesc. Viitorul e în față. Nu te uita în jos. Nu te uita niciodată înapoi. Nu-i lăsa să te vadă asudând.

— Haide, Carrie!

— Poți!

— A ajuns în vârf. O, Doamne! E pe acoperiș!

Asta-i Maggie.

— Carrie? Îl aud pe Sebastián. Vin și eu imediat.

Luna s-a prefăcut într-un glob alb strălucitor, înconjurat de un milion de stele.

— E așa frumos aici, le strig. Ar trebui să vedeți și voi.

Mă ridic încetitor, testându-mi echilibrul, și fac câțiva pași să mă obișnuiesc. Nu-i chiar așa de greu. Îmi reamintesc singură de toți puștii care au făcut asta în trecut. Sebastián a ajuns în capul scării cu vopseaua. Ținând într-o mână cutia și-n cealaltă pensula, îmi croiesc drum către latura acoperișului.

Încep să vopsesc, în vreme ce grupul de jos scandează:

— Unu... Nouă... Opt...

— O MIE NOUĂ SUTE OPTZECI ȘI...

Tocmai când să scriu și ultima cifră, îmi alunecă piciorul.

Cutia îmi zboară din mână, saltă o dată și se rostogolește de pe acoperiș, lăsând în urmă o uriașă pată de vopsea. Maggie țipă. Eu cad în genunchi, bâjbâind după un punct de sprijin pe țiglele de lemn. Aud o bufnitură ușoară când cutia de vopsea aterizează iarbă. Apoi... nimic.

— Carrie? se încumetă Șoricica. Ai pățit ceva?

— N-am nimic.

— Nu te mișca! strigă Peter.

— Nu mă mișc.

Și așa e. Nu mă mișc. Dar încep, cu o lentoare dureroasă, s-o iau la vale. Încerc să-mi proptesc degetul mare de la picior într-o țiglă ca să mă opresc, dar încălțările îmi alunecă pe pojghița de vopsea proaspătă. Îmi spun că n-o să mor. Nu mi-a sosit încă vremea. Dacă ar fi să mor, mi-aș da seama, nu? O parte a creierului meu înregistrează julirea pielii, dar mai e până să simt durerea. Mă și văd în ghips din cap până-n picioare, când o mână fermă îmi înșfacă brusc încheietura și mă trage înapoi. Peste umăr, prind imaginea scării în cădere, urmată de o bufnitură când se prăbușește în tufișuri.

Toată lumea țipă.

— Suntem OK! Suntem bine! N-am pățit nimic! le strigă Sebastián, în vreme ce sirena unei mașini de poliție sfâșie aerul nopții.

— S-a dus dracului Harvardul, se vaită Peter.

— Ascunde scara înăuntru! ordonă Lali. Dacă ne întrebă polițaii ceva, am venit aici să fumăm o țigară.

— Maggie, dă-mi băutura, zice Walt.

Aruncă sticla înăuntru fermei și se aude imediat un zgomot de sticlă spartă. Sebastián mă trage de braț.

— Trebuie să ajungem pe partea cealaltă.

— De ce?

— Lasă întrebările. Fă ce-ți spun, îmi ordonă el în timp ce ne cățărăm peste vârful acoperișului, întinde-te pe

spate, cu genunchii îndoiți.

— Dar acum nu mai văd ce se întâmplă! protestez eu.

— Eu am deja cazier. Nu te clinti și nu sufla o vorbă. Și roagă-te să nu ne găsească polițaii.

Răsuflarea îmi e la fel de zgomotoasă ca răpăitul unei tobe.

— Bună seara, domnilor! zice Walt când se apropie echipajul.

— Ce învârtiți pe-aici, copii?

— Nimic. Fumam și noi o țigară, răspunde Peter.

— Ați băut ceva?

— Nu, răspund toți deodată.

Linște. Apoi un sunet de pași lipăind prin iarba umedă.

— Ce dracu' e asta? întreabă unul dintre polițiști.

Raza lanternei lui alunecă pe perete, către acoperiș.

— Vopsiți ferma? Asta e infracțiune. Violarea proprietății private.

— Hei, Marone! îi strigă Lali unuia dintre ei. Eu sunt.

— Mamăăă, Lali Kandesie! exclamă el. Hei, Jack! E Lali, fata lu' Ed.

— Vrei să mai aruncăm un ochi pe-aici? întreabă Jack precaut, trezindu-se în prezența ficei șefului.

— Nu, totul îmi pare în regulă, zice Marone.

Jack pufnește.

— Gata, copii, petrecerea s-a terminat! Acum o să vă conducem la mașini și-o să ne asigurăm că ajungeți acasă în siguranță.

Sebastián și cu mine am încremenit pe acoperiș. Mă uit lung la stele, intens conștientă de apropierea lui. Dacă nici asta nu-i dragoste, mă întreb ce mai e.

Trăgând cu ochiul peste margine, Sebastián îmi zice:

— Cred c-au plecat.

Brusc, ne uităm unul la celălalt și izbucnim în hohote. Râsul lui Sebastián - n-am mai auzit niciodată așa ceva - e adânc și dulceag, ca un fruct copt. Îmi închipui că și gura lui are tot gust de fructe, dar și unul mai pregnant, de nicotină. Însă gurile băieților nu sunt niciodată cum îți

imaginezi.

Uneori sunt dure, cu dinți ascuțiți. Alteori sunt ca niște mici peșteri moi, umplute cu perne.

— Ei bine, Carrie Bradshaw, acum care ți-e marele plan?

— N-am nici unul, zic strângându-mi genunchii la piept. N

— T*i* s-a n-ai niciun plan? Trebuie să fie o premieră.

Serios? Asta crede el despre mine? Că sunt o *planificatoare* obsedată, înțepată și eficientă? Eu m-am considerat întotdeauna foarte spontană.

— Nu am *mereu* un plan.

— Dar pari întotdeauna să știi ce faci.

— Da?

— Sigur. Abia dacă pot ține pasul cu tine.

Asta ce mai înseamnă? Visez cumva? Oare chiar sunt aici și port conversația asta cu Sebastián Kydd?

— Ai putea să încerci să suni...

— Am încercat. Dar telefonul tău e veșnic ocupat. Așa că, în seara asta, aveam de gând să trec pe la tine, dar te-am văzut urcând în camioneta lui Lali și v-am urmărit. Mi-am dat seama că puneți la cale ceva interesant.

Spune cumva că *mă place*?

— Ești cu siguranță o figură, adaugă el.

O figură? Asta e de bine sau de rău? Adică, ce băiat s-ar îndrăgosti de-o *figură*?

— Da, cred că sunt uneori... amuzantă.

— Ești foarte amuzantă. O companie plăcută. Asta-i bine. Majoritatea fetelor sunt plictisitoare.

— Da?

— Ei haide, Carrie, doar ești fată. Sigur știi asta.

— După mine, majoritatea fetelor sunt interesante. Adică, sunt mult mai interesante decât băieții. *Băieții* sunt cei plictisitori.

— Eu sunt plictisitor?

— Tu? Nu, deloc. Adică, voiam doar să...

— Știu, zice trăgându-se mai aproape. Ți-e frig?

— Nu, e OK.

Își scoate haina și, pe când o îmbracă, îmi observă mâinile.

— O, Doamne, probabil că doare.

— Doare... puțin.

În locurile unde s-a julit pielea, palmele mă înțepă ca naiba.

— Dar am trecut și prin chestii mai rele. Odată am căzut din camioneta familiei Kandesie și mi-am rupt clavicula. Nu mi-am dat seama de asta defăat a doua zi. Lali m-a obligat să merg la doctor.

— Lali e cea mai bună prietenă a ta, nu?

— Cam așa. Adică, e prietena mea cea mai bună încă de când aveam zece ani. Hei, dar cine e prietenul tău cel mai bun?

— N-am niciunul, răspunde el, uitându-se lung către copaci.

— Bănuiesc că așa sunt băieții, zic eu gânditoare, apoi îmi privesc mâinile. Crezi c-o să coborâm vreodată de pe acoperișul ăsta?

— Vrei să coborâm?

— Nu.

— Atunci, nu te mai gânde la asta. O să vină până la urmă cineva și-o să ne ajute. Poate Lali, sau prietena voastră Șoricica. E o tipă mișto.

— Da, încuviințez din cap. Și-a planificat toată viața. Vrea să facă cerere să fie admisă la Yale mai devreme. Și sigur o să fie.

— Sună frumos, spune el c-o urmă de amărăciune în glas.

— Îți faci griji pentru viitor?

— Cine nu-și face?

— Da, așa e... Dar mă gândeam că... Nu știu. Mă gândeam c-o să mergi la Harvard sau ceva de genul ăsta. N-ai fost la o școală privată?

— Am fost. Dar mi-am dat seama că nu țin morțiș să merg la Harvard.

— Cum să nu vrei să mergi la Harvard?

— Fiindcă-i o prostie. Odată ce-ajungi acolo, s-a

terminat. O să merg la facultatea de drept. Sau de economie. De acolo o să ies un „costum” angajat la o mare corporație. O să fac naveta la New York în fiecare zi. Pe urmă o să găsesc vreo fată care să mă oblighe să mă însor cu ea și, până să mă dezmeticesc, o să avem copii și o ipotecă. *Game over*.

— Hmmm...

Nu-i chiar ce visează o fată să audă din gura unui băiat, dar pe de altă parte trebuie să recunosc că e cinstit.

— Te înțeleg. Eu spun întotdeauna că nu vreau să mă mărit. E un scenariu prea previzibil.

— O să-ți schimbi părerea. Așa sunt femeile.

— Ba nu. O să mă fac scriitoare.

— Chiar arăți a scriitoare.

— Serios?

— Da. Arăți de parcă te-ai gândi mereu la ceva.

— Sunt chiar atât de transparentă?

— Oarecum.

Apoi se apleacă și mă sărută. Brusc, viața mea se despică în două: înainte și după.

Capito (? u (! opt

Mistejie.de. dbiagoste.i

— Spune-mi *exact* ce ți-a zis.

— Mi-a zis că sunt interesantă. Și că sunt o figură.

— Ți-a zis că te place?

— Cred că-i place mai degrabă ideea.

— Să-ți placă *ideea* de fată e una, *să-ți placă* de o fată e alta, obiectează Maggie.

— După mine, dacă un băiat îți spune că ești interesantă și o figură, asta înseamnă că ești *deosebită* de restul, o contrazice Șoricica.

— Dar nu înseamnă și că vrea să aveți o relație. Poate crede că ești deosebită... și *ciudată*.

— Ce s-a mai întâmplat după ce-am plecat noi? mă întreabă Șoricica fără s-o bage în seamă pe Maggie.

— A venit Lali și ne-a salvat. El s-a dus acasă. Zicea că a trecut prin destule aventuri pentru o singură seară.

— De-atunci a mai dat vreun semn? se bagă și

Maggie.

Mă scarpin, deși nu mă mănâncă nicăieri.

— Nu. Dar nu contează.

— O să te sune, afirmă, plină de încredere, Șoricica.

— Sigur că da. *Trebuie* să te sune! zice și Maggie, cam prea entuziasă.

S-au scurs patru zile de la incident și tot mai disecăm evenimentele, poate pentru a douăzecea oară. După ce Lali ne-a ajutat să coborâm, se pare că Șoricica și Walt chiar s-au întors la fermă, dar, dispăruserăm cu tot cu scară, așa că și-au imaginat c-am scăpat cu bine. Luni, când am ajuns la școală, am tis să ne prăpădim. De fiecare dată când se uita vreunul din noi pe geam și vedea 198, urmat de pata uriașă de vopsea, începeam toți să hohotim. La careul din dimineața respectivă, Cynthia Viande a vorbit despre incident, spunând că actul de vandalism asupra unei proprietăți private nu trecuse neobservat și că autorii, dacă vor fi prinși, vor fi trimiși în judecată.

Am chițăit toți ca niște șoricești.

Toți, cu excepția lui Peter.

— Oare polițaii sunt *chiar a* At de proști? ne întreabă el întruna. Doar au fost *acolo*! Ne-au *văzuți*

— Ce-au văzut? Niște puști strânși în jurul unei vechi ferme.

— Tipul ăla, Peter... măculiță! îmi zice Lali ceva mai târziu. E așa de paranoic. Ce naiba căuta acolo, de fapt?

— Cred că-i place de Maggie.

— Dar Maggie e cu Walt.

— Știu.

— Acum are doi iubiți? Cum se poate una ca asta?

— Auzi, îmi spune Peter mai târziu, strecurându-se pe coridor până la mine. Nu sunt sigur că Sebastián e de încredere. Dacă ne toarnă?

— Nicio grijă. E ultima persoană din lume care ne-ar turna.

La auzul numelui său mi se strânge stomacul.

De când m-a sărutat, prezența lui Sebastián m-a urmărit ca o umbră invizibilă, lipită de pielea mea. Nu mă

mai pot duce nicăieri fără el. La duș, îmi întinde șamponul. Chipul lui plutește pe fundalul rândurilor din manual. Duminică, împreună cu Maggie și Walt, am fost la un târg de vechituri și, scormonind prin maldărul de tricouri din anii '60, mintea îmi stătea numai la ce i-ar plăcea lui Sebastián.

Sigur o să mă sune.

Dar nu m-a sunat.

Trece o săptămână și, sâmbătă dimineată, împachetez fără prea multă tragere de inimă o valijoară. Mă uit perplexă la hainele pe care le-am așezat pe pat. Seamănă cu gândurile răzlețe și fără șir a o mie de străini. Ce-o fi fost în capul meu când am cumpărat puloverul ăsta cu mărgelile din anii '50? Sau bentița roz? Sau colanții verzi cu dungi galbene? N-am cu ce să mă îmbrac la interviul ăsta. Cum să fiu cine trebuie să fiu îmbrăcată așa?

Stai puțin. Cine trebuie să fiu?

Fii tu însăși.

Dar cine sunt eu?

Dacă sună cât sunt plecată? De ce n-a sunat până acum?

Poate i s-a întâmplat ceva.

De pildă, ce? L-ai văzut la școală în fiecare zi și era bine mersi.

— Carrie, ești gata? strigă tata.

— Aproape.

Împăturesc o fustă ecosez și puloverul cu mărgelile și le așez în valiză împreună cu o curea lată, apoi arunc înăuntru și o eșarfă Hermès veche de-a maică-mii. O cumpărase în unica excursie pe care-o făcuse cu tata la Paris, acum câțiva ani.

— Carrie?

— Vin!

Cobor scările cu zgomot.

Tata e întotdeauna agitat înainte de-o călătorie. Adună hărți și estimează timpul și distanța. Necunoscutul ori neprevăzutul sunt suportabile numai ca numere într-o ecuație. îi reamintesc întruna că nu-i mare brânză. E doar

Brown, universitatea la care a studiat tata, și sunt doar trei sferturi de oră până acolo.

Totuși, se agită fără rost. Duce mașina la spălătorie. Scoate bani de la bancomat. Își inspectează pieptănul de călătorie.

Dorrit dă ochii peste cap.

— Vă întoarceți în mai puțin de douăzeci și patru de ore!

Pe drum începe să plouă. Pe când ne îndreptăm către est, observ că frunzele zboară deja de pe crengi, ca niște stoluri de păsări ce pleacă în sud pe timpul iernii.

— Carrie, îmi spune tata, nu te crampona de nimicuri. Nu-ți face muștrări de conștiință pentru una sau alta.

De obicei, simte când ceva nu-i în regulă, deși rareori e în stare să identifice cauza.

— Nu-mi fac, tată.

— Pentru că, dacă-ți faci, continuă el, ambalându-se pe unul din subiectele lui preferate, pierzi de două ori: pierzi ce-ai pierdut deja, dar îți mai pierzi și perspectiva. Fiindcă viața te poate copleși. Dimensiunile ei ne depășesc. E vorba despre natură. Ciclul vieții... Lucruri pe care nu le putem controla.

Dar n-ar trebui să fie așa. Ar trebui să existe undeva o lege care să spună că, dacă un băiat sărută o fată, trebuie s-o sune în trei zile.

— Deci, cu alte cuvinte, bătrâne, se mai întâmplă și necazuri. După care mori.

Felul în care spun asta îl face pe tata să râdă. Din păcate, îl aud și pe Sebastián, pe bancheta din spate, râzând la rândul lui.

— Carrie Bradshaw, nu?

lipul, pe nume George, își trece dosarul meu de pe un braț pe celălalt și-mi strânge mâna.

— Iar dumneavoastră trebuie să fiți domnul Bradshaw.

— Exact, îi confirmă tata. Promoția 1958.

George mă cântărește din priviri.

— Ai emoții?

— Da, oarecum.

— Nu e cazul, mă liniștește el zâmbind. Profesorul Hawkins e dintre cei mai buni. Are un doctorat în literatură engleză și unul în fizică. Din cererea ta, văd că te interesează științele exacte și scrisul. La Brown ai ocazia să le faci pe amândouă. Roșește puțin, de parcă și-ar da seama că vorbește ca un agent de vânzări, dar adaugă brusc: în plus, arăți minunat.

— Mulțumesc, murmur eu, cu vaga senzație că sunt un mielușel dus la abator.

Imediat însă, realizez că mă port ca o prostuță și dramatizez prea mult. George are dreptate: totul în universitatea asta e perfect, de la încântătoarele clădiri de cărămidă roșie din campusul Colegiului Pembroke la Parcul Colegiului, presărat din loc în loc cu ulmi voluptuoși, care nu și-au scuturat încă frunzele, și la Biblioteca John Carter, cu coloanele ei impozante. Nu trebuie decât să-mi înserez persoana în această scenă de vis.

Dar pe măsură ce ziua se scurge între discuția din biroul artistic-dezordonat al profesorului - „Care sunt scopurile dumneavoastră în viață, domnișoară Bradshaw?”, „Aș dori să-mi las amprenta asupra societății. Aș vrea să am o contribuție profundă” - turul campusului, al laboratoarelor de chimie, al sălii de calculatoare, cil căminului pentru anul I și, finalmente, cina cu George pe Thayer Street, încep să mă simt tot mai fragilă, ca o păpușă modelată din șervețele. Pe la jumătatea mesei, când George pomenește de un concert de rock’n’roll la Avon Theatre, îmi dau seama că nu-l pot refuza, chiar dacă aș prefera să mă întind în camera de hotel și să mă gândesc la Sebastián.

— Du-te, mă îndeamnă tata.

M-a informat deja că George e genul de tânăr - inteligent, manierat - pe care și l-a dorit întotdeauna pentru mine.

— O să-ți placă foarte mult la Brown, îmi zice George

în mașină.

Conduce un Saab. Bine construit, cam scump, în stil european. Ca și George, mă gândesc. Dacă n-aș fi obsedată de Sebastián, probabil că l-aș găsi atrăgător.

— Ție de ce-ți place așa de mult? îl întreb eu.

— Sunt de la oraș, așa că aici am parte de-o bine-venită schimbare de peisaj. La vară o să mă întorc în oraș, bineînțeles. Asta e partea extraordinară a Universității Brown: stagiile. O să lucrez la *New York Times*.

George devine dintr-odată mult mai interesant.

— Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc la New York, îi zic.

— E cel mai minunat loc din lume. Dar, pe moment, Brown e perfect pentru mine. Simțeam nevoia să explorez o altă latură a mea, îmi spune c-un zâmbet ezitant.

— Înainte cum erai?

— Chinuit, răspunde rânjind. Tu?

— A, și eu sunt cam chinuită, zic cu gândul la Sebastián.

Dar când parcăm în fața teatrului, jur să mi-l scot din minte. Ciorchini de studenți stau la măsuțele de afară, bând bere și flirtând. În timp ce ne facem loc prin mulțime, George mă apucă de umăr și mă strânge ușor. Mă uit la el și zâmbesc.

— Ești al naibii de drăguță, Carrie Bradshaw, îmi șoptește la ureche.

Rămânem până la ora închiderii și, când ne întoarcem la mașină, George mă sărută. Pe aleea de la intrarea în hotel, mă sărută din nou. E un sărut curat și experimental, de om care gândește în linii drepte. Scoate un pix din torpedou.

— Pot să-ți cer numărul de telefon?

— De ce? îl întreb chicotind.

— Ca să te sun, prostuțo.

Dă să mă sărute încă o dată, dar întorc capul.

Sunt cam amețită, iar efectul berii mă lovește în plin când mă întind în pat. Oare i-aș mai fi dat numărul lui George dacă n-aș fi fost beată? Probabil că nici nu l-aș fi

lăsat să mă sărute. Sigur o să mă sune Sebastián. Bărbații sună de îndată ce apare un alt pretendent. Sunt precum câinii: nu observă niciodată dacă ți-ai schimbat coafura, dar simt imediat dacă vine vreun alt mascul să le adulmece teritoriul.

Ne întoarcem în Castlebury duminică după-amiază, dar teoria mea se dovedește incorectă. Sebastián n-a sunat. Spre deosebire de Maggie. Și nu o dată. Sunt cu mâna pe receptor, când telefonul începe să sune iar.

— Poți să treci pe la mine?

— Abia m-am întors, îi răspund, brusc dezumflată.

— S-a întâmplat ceva. Ceva important. Nu pot să-ți explic la telefon. Trebuie să-ți spun personal.

Vocea îi e foarte încordată. Mă întreb dacă ai ei s-au hotărât să divorțeze.

Îmi deschide Anita, mama lui Maggie. E trasă la față, dar se vede c-a fost probabil foarte frumoasă în tinerețe. E foarte, foarte drăguță - prea drăguță chiar. E atât de drăguță, încât îmi dă întotdeauna senzația că drăgălășenia a înghițit-o pe adevărata Anita și că, într-o bună zi, aceasta o să recurgă la un gest extrem, cum ar fi să dea foc casei.

— O, Carrie, cât mă bucur c-ai venit! Maggie nu vrea să iasă din camera ei și nici să-mi spună ce s-a întâmplat. Poate-o convingi tu să coboare. Ți-aș fi foarte recunoscătoare.

— Mă ocup eu de asta, doamnă Stevenson, îi zic pe un ton liniștitor.

De când o știu eu, Maggie se ascunde întruna în camera ei. Nici nu mai țin minte de câte ori am scos-o de acolo luând-o cu binișorul.

Dormitorul lui Maggie e uriaș, cu geamuri cât peretele pe trei laturi și o garderobă pe a patra latură. Aproape toată lumea din oraș cunoaște casa familiei Stevenson, deoarece a fost proiectată de un celebru arhitect contemporan și e construită aproape în întregime, din sticlă. Interiorul casei e cam golaș, fiindcă tatăl lui Maggie nu suferă talmeș-balmeșul de lucruri. Deschid puțin ușa dormitorului, pe când Anita așteaptă

nerăbdătoare alături.

— Magwitch?

Maggie stă întinsă în pat, îmbrăcată într-o cămașă de noapte din bumbac alb. Se ridică de sub pătură ca o fantomă, deși una cam prost-crescută.

— Anita] o ceartă ea pe maică-sa. Ți-am spus să mă lași în pace.

Expresia de pe chipul Anitei trădează teamă, vinovăție și neputință, o combinație ce-i caracterizează de regulă purtarea în preajma lui Maggie. Se îndepărtează în grabă, în timp ce eu mă strecorez înăuntru.

— Mags? întreb precaută. Ești OK?

Maggie se așază turcește în pat și-și cuprinde capul în mâini.

— Nu știu. Am făcut ceva îngrozitor.

— Ce?

— Nu știu cum să-ți spun.

Eu, în schimb, pot spune că voi avea mult de așteptat până să aud această revelație teribilă, așa că mă instalez pe chestia capitonată pe care Maggie o întrebuințează drept scaun. Tatăl ei susține că e o invenție suedeză, cu design ergonomic, care te ajută să stai corect și previne durerile de spate. E cam elastică, așa că mă legăn puțin în sus și-n jos. Brusc, mă obosesc cumplit problemele celorlalți.

— Uite ce e, Mags, încep eu pe un ton ferm. N-am prea mult timp. Trebuie s-o iau pe Dorrit de la Hamburger Shack.

Într-un fel, nu mint. La un moment dat, va trebui probabil s-o iau de la restaurant.

— Dar va fi și Walt acolo! strigă ea.

— Și?

Părinții lui Walt insistă ca el să aibă o slujbă după orele de școală, ca să strângă bani pentru facultate, dar singurul loc în care a lucrat vreodată a fost Hamburger Shack, pentru patru dolari pe oră. Și doar cu jumătate de normă, așa că e greu de înțeles cum va reuși să economisească fie și pentru un semestru.

— Asta înseamnă c-o să-l vezi! exclamă Maggie.

— Și?

— O să-i spui că ne-am văzut?

Chestia asta e din ce în ce mai enervantă.

— Nu știu. Ar trebui să-i spun?

— Nu! L-am evitat tot weekendul. I-am zis că mă duc la soră-mea, în Philadelphia.

— De ce?

— Nu înțelegi? Peter! mă lămurește Maggie oftând teatral.

— Peter? repet eu, puțin îngrozită.

— Am făcut sex cu el.

— Poftim?

Picioarele îmi sunt încurcate în „scaunul” suedez și sar așa de brusc de pe el, că drăcia se răstoarnă, trăgându-mă după ea.

— Șșș!

— Nu pricep, zic încercând să mă eliberez. Ai făcut sex cu Peter?

— Am avut *relații sexuale* cu el.

Iată că a mai căzut un erou.

— Când? o întreb de îndată ce reușesc să mă ridic de la podea.

— Aseară. În păduricea din spatele casei. Îți amintești seara în care am scris pe acoperiș? Nu-mi mai dădea pace. M-a sunat ieri-dimineață și mi-am spus că trebuie *neapărat* să mă vadă. Mi-a mărturisit că e îndrăgostit de mine de vreo trei ani, dar că s-a temut să-mi vorbească, fiindcă a crezut că o fată așa de frumoasă n-o să vrea să știe de el. Apoi am mers să ne plimbăm și-am început aproape imediat să ne sărutăm.

— Și pe urmă? Ați făcut-o pur și simplu? Așa, în pădure?

— Nu fi atât de surprinsă, zice ea pe un ton ușor rănit, dar și superior. Doar pentru că tu n-ai făcut-o...

— De unde știi că n-am făcut-o?

— Ai făcut-o?

— Nu încă.

— Păi, vezi?!

— Deci, ați făcut-o pur și simplu. Pe frunze? Nu v-ați înțepat în bețe? Ar fi putut să ți se înfigă unul în fund.

— Crede-mă, când faci asta, nu mai observi nimic altceva.

— Pe bune? (Trebuie să recunosc că mor de curiozitate.) Și cum te-ai simțit?

— Extraordinar, zice oftând. Nu știu cum să descriu mai exact, dar a fost cea mai plăcută senzație din viața mea. E genul de lucru pe care, odată ce l-ai făcut, nu-ți mai dorești decât să-l repeți la nesfârșit. Și... (aici se oprește, pentru efect) ... cred c-am avut orgasm.

Rămân cu gura căscată.

— Incredibil...

— Știu. Peter spune că fetele nu au aproape niciodată orgasm prima oară. Spune că probabil am un nivel de sexualitate foarte mare.

— Peter a mai făcut-o vreodată?

Dacă răspunsul e afirmativ, mă împușc.

— Se pare că da, zice Maggie cu îngâmfare.

Preț de un minut nu spunem niciuna nimic.

Maggie, cu un aer visător, trage de un fir al cuverturii, iar eu mă uit pe fereastră, întrebându-mă cum de-am rămas de căruță. Brusc, lumea e împărțită în două categorii: cei care au făcut-o și cei care n-au făcut-o.

— În fine... Asta înseamnă că tu și Peter sunteți împreună?

— Nu știu, șoptește Maggie. Cred că sunt îndrăgostită de el.

— Dar cu Walt cum rămâne? Credeam că de el ești îndrăgostită.

— Nu, scutură ea din cap. Credeam că sunt îndrăgostită de Walt acum doi ani. În ultima vreme mi-a fost mai degrabă prieten apropiat.

— Înțeleg.

— Am ajuns destul de departe, dar Walt n-a vrut niciodată să mergem până la capăt. Asta m-a pus pe gânduri. Am fost împreună doi ani. După atâta timp, orice

băiat ar vrea s-o facă.

Mi-ar plăcea să-i atrag atenția că poate omul se păstrează pentru mai târziu, dar adevărul e că-i destul de ciudat.

— Deci, tu voiai și el nu? Întreb doar ca să mă lămuresc.

— Am vrut s-o facem de ziua mea, dar el n-a vrut.

— Ciudat. Da, foarte ciudat.

— Asta chiar spune ceva.

Mă rog, nu neapărat. Dar n-am energia s-o contrazic.

Din senin, chiar dacă sunt conștientă că nu e vorba despre mine, mă străbate un sentiment sfâșietor de pierdere. Maggie, Walt și cu mine eram un grup. În ultimii doi ani am mers peste tot împreună. Ne strecuram noaptea în club și furam mașinuțele de golf, răceam un bax de șase beri în pârau și vorbeam, vorbeam, vorbeam despre orice, de la quarcuri la ultima iubire a lui Jen P. Acum ce-o să se aleagă de noi? Fiindcă nu mi-l pot imagina pe Peter luând locul lui Walt în aventurile noastre rustice.

— Bănuiesc că va trebui să mă despart de Walt. Dar nu știu cum. Ce să-i spun?

— Ai putea încerca să-i spui adevărul.

— Carrie, începe Maggie pe un ton lingușitor... Mă întrebam dacă n-ai vrea tu să...

— Ce? Să te despart de el? Vrei să-i dau papucii lui Walt în numele tău?

— Doar să-l pregătești puțin.

Maggie și Peter? Nu-mi pot imagina doi oameni care să se potrivească mai puțin. Maggie e capricioasă și emotivă, iar Peter e foarte serios. Dar, cine știe, poate că personalitățile lor se anulează reciproc.

Trag în parcare de la Hamburger Shack, opresc motorul și-mi zic în sinea mea: „Săracul Walt...”

Hamburger Shack e unul dintre puținele restaurante din oraș, fiind renumit pentru hamburgerii asezonați cu ceapă și ardei la grătar. În zonă, asta e un soi de culme a rafinamentului culinar. Locuitorii din Castlebury se dau în vânt după ceapă și ardei la grătar. Deși mie îmi place

foarte mult aroma lor, Walt, care trebuie să se ocupe de grătarul unde sunt preparate legumele, zice că lui îi întoarce stomacul pe dos. îi intră mirosul în piele și, chiar și atunci când doarme, nu visează decât cepe și ardei.

Îl zăresc pe Walt în spatele tejghelei, lângă grătar. Singurii clienți sunt trei adolescente cu părul vopsit în mai multe nuanțe de roz, albastru și verde. Mai că trec pe lângă ele fără să le iau în seamă, când realizez că una dintre punkistele astea e soră-mea.

Dorrit ronțăie dintr-un inel de ceapă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

— Salut, Carrie! îmi zice, fără să mă întrebe măcar dacă-mi place coafura, apoi ia paharul de milkshake și-l golește dintr-o sorbitură zgomotoasă.

— Te omoară tata.

Dorrit ridică din umeri. Mă uit la prietenele ei, care par la fel de apatice.

— Treci în mașină. Mă ocup de tine imediat.

— Nu mi-am terminat inecele de ceapă, răspunde ea extrem de calmă.

Urăsc faptul că soră-mea nu respectă autoritatea, mai ales pe-a mea.

— Treci în mașină, îi repet și mă îndepărtez.

— Unde te duci?

— Trebuie să vorbesc puțin cu Walt.

Walt poartă un șorț pătat și are fruntea transpirată.

— Detest slujba asta, mi se plânge el aprinzându-și o țigară afară, în parcare.

— Dar hamburgerii sunt buni.

— După ce plec de-aici, nu vreau să mai văd hamburgeri cât oi trăi!

— Walt, Maggie...

— Nu s-a dus la soră-sa, în Philadelphia, îmi taie el vorba.

— De unde-ai aflat?

— Unu: de câte ori se duce să-și vadă sora? O dată pe an? Și doi: o cunosc destul de bine pe Maggie ca să-mi dau seama când minte.

Mă întreb dacă știe și de Peter.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nimic, cred. O să aștept s-o rupă cu mine și cu asta, basta.

— Poate c-ar trebui s-o rupi *tu* cu *ea*.

— Prea mare osteneala, zice el aruncând mucul de țigară în tufișuri. De ce m-aș deranja, când rezultatul e oricum același?

Uneori, îmi spun în sinea mea, Walt are o atitudine cam pasivă.

— Dar, dacă ai face tu primul pas...

— Ca s-o scutesc de-a se mai simți vinovată? Nici gând.

Soră-mea, cu noua ei coafură fluorescentă, trece pe lângă noi și ține să-mi atragă atenția:

— Ar fi mai bine să nu te prindă tata fumând.

— Ascultă, puștoaico. În primul rând, nu fumam. Și în al doilea rând, ai chestii mai importante la care să te gândești. De pildă, părul tău.

Pe când Dorrit urcă în mașină, Walt îmi zice clătinând din cap:

— Exact așa e și frate-meu mai mic. Tânăra generație... n-au pic de respect.

Capitodud nouă ykta esliu-äiii

Când ajungem acasă, bietul tata dă cu ochii de freza lui Dorrit și e cât pe ce să leșine. Apoi se duce în camera ei, să aibă o discuție cu ea. Asta-i cel mai rău - să vină tata în camera ta ca să aibă o discuție cu tine. Se străduiește să te facă să te simți mai bine, dar nu-i iese rădăcina aproape niciodată. De obicei, se avântă în istorisirea unei întâmplări din copilăria lui sau vorbește despre natură. După cum mă așteptam, scenariul se repetă acum cu Dorrit.

Ușa dormitorului e închisă, dar casa are o sută cincizeci de ani vechime, așa că, dacă stai foarte aproape, poți să auzi frece cuvîntel dintr-o discuție. Exact asta facem noi acum, Missy și cu mine.

— Bun, Dorrit, începe tata. Bănuiesc că activitățile

privind... ăăă... părul tău sunt indirect influențate de suprapopulare, o problemă din ce în ce med serioasă pentru planeta noastră. Care nu trebuia să ajungă în situația de-a susține vaste aglomerări umane în spații atât de limitate... un rezultat al acestei situații este tendința de a-ți mutila corpul - *piercinguri*, vopsirea părului, tatuaje... Instinctul uman ne dictează să ne diferențiem. impuls ce se manifestă în forme tot mai extreme. Înțelegi ce-ți spun?

— Nu.

— Ce vreau să spun, continuă tata, este că trebuie să faci tot ce-ți stă în putință să rezisti acestor instincte nedorite. O ființă umană reușită este una capabilă să-și învingă dorințele nesăbuite. M-am exprimat limpede?

— Sigur, tată, răspunde Dorrit pe un ton sarcastic.

— Oricum ar sta lucrurile, eu tot te iubesc, zice tata, asta fiind încheierea tradițională a „discuțiilor” sale.

Pe urmă, de obicei plânge, iar tu te simți oribil și juri să nu-l mai superi în veci. De data asta însă, episodul de lacrimi este întrerupt de țârâitul telefonului. „Dă, Doamne, să fie Sebastián”, mă rog eu în gând. Missy înșfacă receptorul și-l acoperă sfioasă cu palma.

— Carrie, e pentru tine. E *un tip*.

— Mersi, zic eu rece, luând telefonul cu mine în cameră și închizând ușa.

El trebuie să fie. Cine altcineva ar putea fi?

— Alo! răspund pe un ton degajat.

— Carrie?

— Da?

— George la telefon.

— *George*, zic încercând să-mi ascund dezamăgirea din glas.

— Ai ajuns cu bine acasă?

— Sigur.

— Păi, m-am simțit foarte bine sâmbătă seară. Și mă întrebam dacă ai vrea să ne mai vedem.

Nu știu. Dar invitația e prea politicoasă ca să refuz. Nici nu vreau să-i rănesc sentimentele.

— Bine.

— Pe drumul spre Hartford e un han de țară foarte drăguț. Poate mergem pe-acolo sâmbăta viitoare.

— Sună grozav.

— Vin să te iau pe la șapte. Luăm cina la opt și j) mă la unsprezece te-am și adus înapoi.

Închid și mă duc la baie să-mi studiez fața. Brusc, mă bântuie dorința de a-mi schimba radical înfățișarea. Poate c-ar trebui să-mi vopsesc și eu părul în roz și albastru, ca Dorrit. Sau să-l tund scurt. Sau să-l decolorez până spre alb. Iau un creion de buze și încep să-mi fac un contur. Umplu mijlocul cu ruj roșu și-mi trag colțurile gurii în jos. Îmi desenez pe obraz două lacrimi negre, apoi mă trag înapoi să admir rezultatul.

Nu-i rău.

Îmi duc mutra de clovn supărat în camera lui Dorrit. Acum ea vorbește la telefon. Din ce spune, îmi dau seama că-și compară impresiile cu o prietenă. Când mă zărește, trânteste imediat receptorul.

— Ei bine? întreb eu.

— Ei bine, ce?

— Ce părere ai de machiajul meu? Mă gândeam să merg așa la școală.

— E cumva un comentariu la adresa părului meu?

— Ce-ai zice dacă aş apărea mâine la școală arătând așa?

— M-ar dura în cot.

— Nu mă îndoiesc.

— De ce ești rea? îmi strigă Dorrit.

— Ce-am zis, de sunt rea?

Însă are dreptate. Chiar *sunt* rea. Sunt într-o pasă proastă, mizerabilă.

Și asta numai din pricina lui Sebastián. Uneori am impresia că toate necazurile din lumea asta sunt pricinuite de bărbați. Dacă n-ar mai exista bărbați, femeile ar fi întotdeauna fericite.

— Haide, Dorrit, *glumeam* doar!

Dorrit își acoperă capul cu mâinile.

— Arată chiar atât de rău? șoptește ea.

Fața mea de clown trist nu-mi mai pare o glumă.

Când s-a îmbolnăvit mama, Dorrit mă întreba întruna ce-o să se întâmple. Iar eu arboram mereu un zâmbet, fiindcă citisem undeva că, chiar și atunci când te simți trist, dacă zâmbești, îți poți păcăli creierul să creadă că ești fericit.

— Orice s-ar întâmpla, vom fi cu toții bine, îi zic.

— Promiți?

— Sigur, Dorrit. O să vezi.

— A venit cineva! ne strigă Missy.

Eu și Dorrit ne uităm una la cealaltă, dând uitării mica noastră ciondăneală. Coborâm scările în fugă. Jos, în bucătărie, stă Sebastián. Își plimbă privirea de la fața mea de clown trist la freza roz-albastră a soră-mii și clatină ușor din cap.

— Dacă îți petreci timpul în compania familiei Bradshaw, trebuie să fii *pregătit*. E posibil să apară episoade de țicneală. Se poate întâmpla orice.

— Nu, zău?! se miră Sebastián.

E îmbrăcat c-o geacă de piele neagră, cea pe care a purtat-o și la petrecerea lui Tommy Brewster, și în seara în care am scris pe acoperiș, când ne-am sărutat.

— Umbli mereu cu geaca asta? îl întreb în timp ce ia curba spre autostradă.

— Nu-ți place? O am de când stăteam în Roma.

Brusc, mă simt ca măturată de un val. Am fost în Florida, în Ibixas și prin New England, dar niciodată în Europa. Nici măcar n-am pașaport. Acum chiar mi-aș dori să am, ca să știu cum să-l abordez pe Sebastián. Ar trebui să se elibereze pașapoarte și pentru relații.

Un tip care-a stat în Roma. Sună așa de romantic!

— La ce te gândești? mă întreabă el.

Mă gândesc că poate n-o să mă mai placi, fiindcă n-am fost niciodată în Europa și nu-s destul de sofisticată.

— Ai fost și la Paris? răspund eu tot c-o întrebare.

— Sigur. Tu?

— Nu prea.

— Asta sună de parcă ai spune că ești puțin

însărcinată. Ori ai fost, ori n-ai fost.

— N-am fost acolo în persoană. Asta nu înseamnă că n-am fost acolo în mintea mea.

Râde.

— Ești o fată foarte ciudată.

— Mulțumesc.

Mă uit pe geam ca să-mi ascund micul zâmbet. Nu-mi pasă dacă mă crede ciudată. Sunt doar foarte fericită să-l văd.

Nu-l întreb de ce n-a sunat. Nu-l întreb pe unde-a umblat. Când l-am găsit în bucătăria casei mele, sprijinit de bar de parcă stătuse acolo dintotdeauna, m-am prefăcut că scena e perfect normală, nici măcar vreo surpriză.

— V-am întrerupt cumva? mă întrebase, ca și când nu era ciudat să apară așa, dintr-odată.

— Depinde ce înțelegi prin întrerupere.

Măruntaiele mi se umpluseră cu diamante, strălucind dintr-odată în lumina soarelui.

— Vrei să ieșim?

— Sigur.

Am dat fuga sus și mi-am șters fața de clown, știind că ar fi trebuit să spun nu, sau măcar să mă las convinsă. Adică, ce fată e de acord să iasă la o întâlnire așa, pe nepusă masă? Se creează precedente periculoase, tipul începe să creadă că poate să te vadă oricând și să se poarte cu tine cum vrea. Dar nu m-a lăsat inima să refuz. Pe când îmi trăgeam ghetele, m-am întrebat dacă nu cumva voi ajunge să-mi regret disponibilitatea.

Însă acum nu regret. În fond, cine face regulile întâlnirilor? Și de ce n-aș putea fi scutită de ele?

Își pune mâna pe piciorul meu. Perfect în largul lui. Ca și când am fi împreună de multă vreme. Dacă am fi, oare mâna lui pe piciorul meu ar trezi tot reacția de acum, adică o amețeală divină? Da, cu siguranță. Nici nu s-ar pune problema să mă simt altfel în preajma lui.

Cred că bat câmpii.

— Nu-i chiar așa grozavă, să știi.

— Ce anume? întreb întorcându-mă spre el.

Fericirea de mai înainte se preschimbă într-o panică de neînțeles.

— Europa.

— O, zic răsuflând ușurată. Europa.

— Acum două veri, când locuiam la Roma, am făcut turul complet - Franța, Germania, Elveția, Spania - și, când m-am întors aici, mi-am dat seama că locul ăsta e la fel de frumos.

— *Castlebury*? tresar eu.

— E la fel de frumos ca Elveția.

Lui Sebastián Kydd chiar **h** place în *Castlebury*?

— Dar eu mi te-am imaginat întotdeauna... mă opresc și ezit... locuind undeva în New York. Sau în Londra. Sau într-un loc palpitant.

— Nu mă cunoști prea bine, zice el încruntându-se.

Chiar când simt c-o să mor de teamă că l-am insultat, adaugă:

— Dar o să mă cunoști. De fapt, dacă tot am realizat c-ar trebui să ne cunoaștem mai bine, te duc să vizitezi o expoziție de artă.

— Aha, zic eu dând din cap.

Nici despre artă nu știu mare lucru. De ce nu m-am dus la cursul de istoria artei când am avut ocazia? Sunt o ratată. Sebastián o să-și dea seama de asta și-o să mă părăsească înainte să ieșim la o întâlnire propriu-zisă.

— Max Ernst. E artistul meu preferat. Ție cine-ți place?

— Peter Max?

E singurul nume care mi-a venit în minte pe moment.

— Chiar *ești* amuzantă, zice râzând.

Mă duce la Muzeul de Artă Wadsworth din Hartford. Am fost aici de un milion de ori în excursii cu clasa, strângând mâna lipicioasă a vreunui alt micuț coleg ca să nu ne pierdem. Uram felul în care eram mânați dintr-un loc în altul, certați de câte-o mamă venită s-o ajute pe profesoară. Unde era Sebastián Kydd atunci, mă întreb pe când mă ia de mână?

Mă uit la degetele noastre împletite și zăresc ceva

care mă șochează. Sebastián Kydd își roade unghiile?

— Haide, mă îndeamnă trăgându-mă lângă el.

Ne oprim în fața unui tablou ce înfățișează un băiat și-o fată așezați pe-o bancă din marmură, în mijlocul unui lac de poveste, în munți. Sebastián stă în spatele meu, sprijinindu-și bărbia pe creștetul meu și cuprinzându-mi umerii cu brațele.

— Uneori îmi doresc să intru în tabloul ăsta. Să închid ochii și să mă trezesc acolo. Nu m-aș mai întoarce.

Și cu mine cum rămâne? ȋpă o voce în capul meu. Brusc, nu-mi place să fiu lăsată la poarta visului său.

— Nu te-ai plictisi?

— Nu dacă ai fi și tu acolo cu mine.

Aproape că leșin. Băieții n-ar trebui să spună lucruri din astea. Sau, mai degrabă, ar trebui, dar nu le spun niciodată. Cine spune lucruri din astea?

Un băiat care e îndrăgostit nebunește de tine. Un băiat care vede cât de minunată și de surprinzătoare poți fi, chiar dacă nu ești majoretă și nici vreo frumusețe rară. Un băiat care crede că ești frumoasă așa cum ești.

— Părinții mei sunt în Boston, spune. Vrei să treci pe la mine?

— Sigur, răspund eu, convinsă că l-aș urma oriunde.

O teorie de-a mea spune că goți afla totul despre cineva doar cercetându-i camera. În cazul lui Sebastián însă, teoria nu se verifică. Dormitorul lui arată mai degrabă a cameră de oaspeți dintr-un străvechi pension decât a bârlog neîngrijit. Patul e acoperit cu o pătură din petice negre și roșii, iar pe perete atârână o veche timonă din lemn. Nu tu postere, nu tu fotografii, nici urmă de albume de muzică sau de mingi de baseball. Nici măcar o șosetă murdară nu găsești. Mă uit pe fereastră, de unde se zăresc un câmp de un cafeniu spălăcit și, dincolo de el, zidurile dezolante, din cărămidă galbenă, ale unui sanatoriu. Închid ochii și încerc să mă prefac că sunt cu Sebastián sub cerul de azur din tabloul lui Max Ernst.

Acum, că sunt într-adevăr cu el, în camera lui, mi-e puțin teamă.

Sebastián mă ia de mână și mă conduce spre pat. Îmi cuprinde fața în palme și mă sărută. Abia mai pot să respir. Eu... șii-Sebastian Kydd. Chiar se întâmplă!

După ceva vreme, ridică fruntea și se uită la mine. E așa de aproape, că-i zăresc micile pete de albastru profund din jurul irisurilor. E așa de aproape, că le-aș putea număra.

— Hei, nu m-ai întrebat de ce nu te-am sunat.

— Trebuia?

— Majoritatea fetelor ar fi întrebat.

— Poate că eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

Afirmația sună cam arogant, dar n-am de gând să-i spun că mi-am petrecut ultimele două săptămâni într-o stare de panică emoțională, tresărind violent de fiecare dată când suna telefonul, aruncându-i priviri furișe în timpul orelor, promițându-mi că nu voi meu face nimic rău, niciodată, doar să-mi vorbească iarăși ca-n seara aceea, pe acoperiș... și apoi urându-mă fiindcă mă purtam ca o fetiță proastă.

— Te-ai mai gândit la mine? mă întreabă el cu șiretenie.

Doamne! O întrebare-capcană. Dacă zic nu, se va simți insultat. Dacă spun da, o să sune patetic.

— Poate așa, puțin.

— Eu m-am gândit la tine.

— Atunci, de ce n-ai sunat? îl întreb pe un ton jucăuș.

— Mi-a fost teamă.

— De mine? zic râzând, deși el pare ciudat de serios.

— Mi-era teamă c-o să mă îndrăgostesc de tine. Fiindcă în clipa asta nu vreau să fiu îndrăgostit de nimeni.

— Oh...

Inima mi se prăbușește în stomac.

— Ei bine? mă întreabă urmărindu-mi cu degetul conturul feței.

Aha, îmi zic zâmbind, e o altă întrebare-capcană.

— Poate că n-ai întâlnit încă fata potrivită, murmur eu.

— Am sperat c-o să spui astă, îmi răspunde

apropiindu-și buzele de urechea mea.

Q-apitoimi zece

Sqî O'ezămg

Părinții mei s-au cunoscut într-o bibliotecă.

După ce-a absolvit colegiul, mama s-a angajat ca bibliotecară. Tata a intrat să împrumute niște cărți, a văzut-o pe mama și s-a îndrăgostit de ea. Șase luni mai târziu s-au căsătorit.

Toată lumea zice că mama semăna cu Elizabeth Taylor, însă pe vremea aceea despre orice fată drăguță se spunea că seamănă cu Elizabeth Taylor. În orice caz, eu mi-o imaginez întotdeauna ca pe Elizabeth Taylor, șezând sfioasă la un birou de stejar. Tata, înalt, deșirat și ochelarist, cu părul blond tuns scurt, militărește, se apropie de birou, iar mama/Elizabeth Taylor se ridică să-l ajute. Poartă o fustă încrețită și amplă, împodobită cu ciucuri roz pufoși.

Fusta e pe undeva prin pod, închisă ermetic într-un sac pentru haine, împreună cu restul garderobei ei, inclusiv rochia de mireasă, mocasinii, balerinii și portavocea inscripționată cu numele ei, Mimi, din vremea când era majoretă la liceu.

Aproape că n-am văzut-o niciodată pe mama altfel decât frumos îmbrăcată, coafată și machiată. O vreme, a cusut singură haine și pentru ea, și pentru noi. Ne pregătea mese complete, după rețete din cartea Juliei Child. Decora casa cu antichități din zonă, avea cea mai frumoasă grădină și cel mai reușit brad de Crăciun, dar tot mai izbutea să ne surprindă cu minunate coșuri de Paște mult după ce-am încetat să mai credem în Iepuraș.

Mama mea era la fel ca toate celelalte mame, doar puțin mai bună, deoarece credea că prezentarea casei și a familiei în cea mai pozitivă lumină posibilă e un scop nobil, făcând ca lucrurile să ne pară ușoare.

Chiar dacă se dădea cu parfum White Shoulders și credea că blugii sunt pentru fermieri, era încredințată că femeile ar trebui să îmbrățișeze acest minunat fel de-a fi numit feminism.

În vara de dinainte să încep clasa a II-a, mama și prietenele ei s-au apucat să citească *The Consensus* de Mary Gordon Howard. Era un roman greu, cărat la și din club în sacoșe de pânză voluminoase, pline cu prosoape, loțiune de plajă și unguente împotriva mușcăturilor de țânțari. În fiecare dimineață, cât se instalau ele în șezlongurile din jurul piscinei, una dintre doamne scotea romanul din sacoșă. Coperta mi-a rămas întipărită în minte: o mare albastră pe care plutea o barcă abandonată, înconjurată de fotografii din colegiu, alb-negru, a opt tinere femei. Pe spate era o poză a lui Mary Gordon Howard însăși, făcută din profil, o femeie cu trăsături nobile, care în mintea mea de copil semăna cu George Washington purtând costum de tweed și un colier de perle la gât.

— Ai ajuns la partea despre pesar? îi șoptea o doamnă alteia.

— Șșș, încă nu. Nu-mi spune dinainte.

— Mami, ce-i aia „pesar”? am întrebat eu.

— Ceva cu care nu trebuie să-ți bați capul în copilărie.

— Va trebui să-mi bat capul cu el ca adult?

— Poate că da, poate că nu. Până atunci s-ar putea descoperi metode noi.

Mi-am petrecut întreaga vară încercând să-mi dau seama ce anume din romanul acela reușise să le captiveze în asemenea măsură pe doamnele de la club, încât doamna Dewittle nici n-a observat că fiul ei, David, a căzut de pe trambulina de sărituri și-a avut nevoie de zece copii.

— Mami! am zis eu mai târziu încercând să-i atrag atenția. De ce Mary Gordon Howard are două nume de familie?

Mama a lăsat cartea jos, marcând cu degetul locul unde rămăsese.

— Gordon e numele de fată al mamei ei, iar Howard e numele de familie al tatălui.

Am meditat o clipă la asta, apoi am întrebat:

— Ce se întâmplă dacă se mărită?

Mama a părut încântată de întrebare.

— E deja măritată. A fost căsătorită de trei ori.

Mi-am zis că trei căsnicii la activ e cel mai grozav lucru din lume. Pe-atunci nu știam pe nimeni care să fi divorțat măcar o dată.

— Dar nu ia niciodată numele soțului. Mary Gordon Howard e o feministă foarte convinsă. Crede că femeile ar trebui să fie capabile să se autodefinească și că n-ar trebui să-i lase pe bărbați să le răpească identitatea.

Mi-am zis că a fi feministă e cel mai extraordinar lucru din lume.

Până să apară *The Consensus* în peisaj, nu mă gândisem niciodată la puterea pe care o au cărțile. Citisem o tonă de cărți ilustrate, romanele lui Roald Dahl și *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis. Dar în vara aceea a început să-mi încolțească în minte ideea că o carte poate schimba oamenii. Mi-am spus că aș putea și eu să devin scriitoare și feministă.

În anul acela, de Crăciun, în timp ce ședeam în jurul mesei și mâncam Buche de Noel, la care mama trudise două zile, ea ne-a anunțat că intenționa să-și reia studiile și să obțină diploma în arhitectură. Nimic nu se va schimba, doar că ne va găti tata din când în când.

Peste câțiva ani, mama s-a angajat la Beakon și Beakon Arhitecți. După școală, îmi plăcea grozav să merg la biroul ei, aflat într-o clădire veche din centrul orașului. Thate încăperile aveau covoare moi, iar în aer plutea im parfum discret de hârtie și cerneală. Mama lucra la un birou ciudat, înclinat, unde cu o mână delicată, dar fermă, desena structuri elegante. Avea în subordine doi oameni, ambii bărbați, care păreau s-o adore, și nici prin cap nu-mi trecea că nu poți să fii feministă dacă porți dresuri, pantofi cu toc și-ți strângi părul cu o clamă drăguță. Pentru mine, a fi feministă înseamnă un mod de viață.

Pe când aveam treisprezece ani, am citit în ziarul local că Mary Gordon Howard urma să vină la noi în oraș, la biblioteca publică, să țină o prelegere și să dea autografe. Sănătatea nu-i mai permitea mamei să iasă din

casă, așa că mi-am pus în gând să merg și să-i fac apoi o surpriză, aducând acasă un volum semnat. Mi-am împletit părul în două codițe, legând capetele cu panglici galbene. Am îmbrăcat o rochie cu model indian și mi-am pus sandalele cu talpă groasă. Înainte să ies, am trecut s-o văd pe mama.

Era întinsă în pat, cu jaluzelele pe jumătate trase. Se auzea obișnuitul tic-tac al pendulei mi-am imaginat dinții mici ai mecanismului mușcând frânturi de timp la fiecare inexorabilă mișcare.

— Unde pleci? m-a întrebat ea, glasul odinioară dulce și plin ca mierea fiindu-i redus la un scârțâit de ac.

— La bibliotecă, i-am răspuns radiind de mândrie.

Muream de nerădare să-i destăinui secretul.

— Frumos. Ești tare drăguță așa. A inspirat cu greutate, apoi a continuat: îmi plac panglicile. De unde le-ai luat?

— Din trusa ta de cusut.

— Tata mi-a cumpărat panglicile astea din Belgia, a zis dând din cap.

Am dus mâna la codițele împletite, neștiind dacă făcusem bine că le luasem.

— Nu, nu! a spus mama. Poartă-le. Doar pentru asta sunt făcute, nu? în plus, ești tare drăguță cu ele.

A început să tușească. Mi-era groază de sunetul acela înalt și slab, era mai degrabă gâfâitul zadarnic al unui animal neajutorat decât o tuse propriu-zisă. Tușise vreme de un an până să se descopere că era bolnavă. A intrat sora medicală. A scos capacul unei seringi cu dinții, în vreme ce, cu două degete, bătea ușor brațul mamei.

— Așa, draga mea, ușor, a zis ea pe un ton liniștitor, înfigând cu blândețe acul. Acum o să dormi. O să dormi puțin și, când te trezești, o să te simți mai bine.

Mama s-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul.

— Mă îndoiesc, a mai apucă să spună înainte de-a se cufunda în somn.

M-am urcat pe bicicletă și-am pedalat până pe strada principală, unde se află biblioteca. Întârzasem, dar

pedalând îmi încolțise în minte ideea că Mary Gordon Howard mă va salva.

Mary Gordon Howard mă va *recunoaște*.

Mary Gordon Howard mă va vedea și va ști instinctiv că și eu sunt scriitoare și feministă și că într-o bună zi voi scrie o carte care va schimba lumea.

Ridicată din șa și pedalând furibund, îmi pusesem nădejdea într-o transformare dramatică.

Atunci când am ajuns la bibliotecă, mi-am aruncat bicicleta într-un tufiș și-am urcat în goană scările către sala mare de lectură.

Douăsprezece șiruri de femei ședeau pe scaune pliante. Minunata Mary Gordon Howard, pe jumătate ascunsă de un podium, stătea dinaintea lor. Părea echipată de luptă, într-un costum țepăn de culoarea unei armuri, al cărui efect era sporit de umerii cu burete enormi. Am prins o undă de ostilitate plutind în aer și m-am strecurat în dosul unui raft cu cărți.

— Da? a lătrat ea la o femeie din primul rând, care ridicase mâna.

Era vecina noastră de alături, doamna Agnosta.

— Ce spuneți dumneavoastră e bine și frumos, a început doamna Agnosta cu băgare de seamă.

Dar dacă nu ești nemulțumită de viața pe care-o duci? Adică, nu sunt sigură că viața ficei mele *ar trebui* să fie diferită de a mea. De fapt, mi-ar plăcea tare mult să ajungă ca mine.

Mary Gordon Howard s-a încruntat. Purta la urechi două pietre albastre uriașe. Când a ridicat mâna să-și aranjeze cerceul, i-am zărit la încheietură un ceas pătrat, bătut cu diamante. Cumva, nu mă așteptasem ca Mary Gordon Howard să fie atât de plină de bijuterii. Și-a aplecat fruntea ca un taur și s-a uitat drept la doamna Agnosta, de parcă era pe cale să se năpustească asupra ei. O clipă chiar m-am temut pentru doamna Agnosta, care era limpede că habar n-avea în ce se băgase, căutând să-și umple după-amiaza cu puțină cultură.

— Asta, draga mea, e din pricină că ești exemplul

clasic de fire narcisistă, a decretat Mary Gordon Howard. Ești îndrăgostită de tine însăși, îți imaginezi că o femeie nu poate fi fericită decât dacă „ajunge ca tine”. La tine mă refer atunci când spun că există femei care stânjenesc progresul altor femei.

Mă rog, mi-am zis în sine mea, probabil că era adevărat. Dacă ar fi după mintea doamnei Agnosta, femeile și-ar petrece zilele făcând prăjituri și frecând toalete.

Mary Gordon Howard și-a plimbat privirile prin încăpere, cu buzele strânse într-o expresie de triumf.

— Și acum, dacă nu mai sunt întrebări, voi fi fericită să vă semnez cărțile.

Nu mai erau întrebări, publicul fiind, după mine, mult prea speriat.

M-am așezat la coadă, strângând la piept exemplarul mamei din *The Consensus*. Bibliotecara-șefă, domnișoara Detooten, pe care-o știam din copilărie, stătea lângă Mary Gordon Howard, întinzându-i cărțile pentru autograf. Autoarea a semnat de câteva ori enervată. În cele din urmă, s-a întors către domnișoara Detooten și a murmurat:

— Niște casnice obtuze.

Ne mai despărțeau doar două persoane. *O, nu*, am vrut eu să protestez, *nu-i câtuși de puțin adevărat!* Aș fi vrut să-i pot povesti despre mama și despre schimbarea pe care *The Consensus* o adusese în viața ei.

Domnișoara Detooten s-a făcut mică de rușine, s-a întors și a dat cu ochii de mine.

— Ei, iat-o pe Carrie Bradshaw! a exclamat ea pe un ton cam prea vesel și plin de entuziasm, de parcă aș fi fost o persoană pe care Mary Gordon Howard ar fi trebuit neapărat s-o cunoască.

Degetele mi s-au chircit pe carte. Nu-mi puteam mișca niciun mușchi al feței și mă vedeam deja încremenită într-un zâmbet timid și caraghios.

„Gorgona”, cum ajunseseam să-i spun în minte, s-a uitat la mine, m-a măsurat din cap până-n picioare, după care s-a apucat iar de semnat.

— Carrie vrea să se facă scriitoare! a izbucnit

domnișoara Detooten. Nu-i așa, Carrie?

Am dat din cap că da. Gorgona a devenit brusc atentă la mine. A lăsat jos stiloul și m-a întrebat:

— Și de ce, mă rog?

— Poftim? am șoptit cu obrajii în flăcări.

— *De ce* vrei să devii scriitoare?

M-am uitat la domnișoara Detooten, căutând sprijin, dar și ea părea la fel de speriată.

— Nu... nu știu.

— Dacă nu-ți vine în minte niciun motiv serios, atunci renunță, s-a răstit Gorgona. Un scriitor trebuie să aibă ceva de spus. De preferință, ceva interesant. Dacă nu ai nimic interesant de zis, apucă-te de altceva. De ceva util. De pildă, de medicină.

— Mulțumesc, am șoptit eu.

Gorgona a întins mâna după cartea mamei. O clipă m-am gândit s-o înhaț și să fug de-acolo, dar eram mult prea intimidată. Gorgona și-a mâzgălit numele cu litere mici și ascuțite.

— Mulțumesc că ai venit, Carrie, a zis domnișoara Detooten înapoiindu-mi cartea.

Mi se uscasse gura. Împleticindu-mă către ieșire, am dat din cap ca o toantă.

Nu aveam energie să-mi ridic bicicleta. M-am așezat pe bordură, încercând să-mi vin în fire. Peste mine s-au revărsat valuri otrăvite de rușine. Când s-au retras, m-am ridicat, simțindu-mă de parcă aș fi pierdut o dimensiune. M-am urcat pe bicicletă și-am pedalat spre casă.

— Cum a fost? m-a întrebat mama șoptit mai târziu, după ce s-a trezit.

Stăteam pe scaunul de lângă pat, ținând-o de mână. Mama își îngrijea întotdeauna mâinile. Dacă te-ai fi uitat la mâinile ei, nici n-ai fi bănuț că era bolnavă.

— Nu aveau cartea pe care-o voiam eu, am zis ridicând din umeri.

— Poate-o vor avea data viitoare, m-a încurajat mama dând din cap.

Nu i-am spus niciodată că fusesem s-o văd pe eroina

ei, Mary Gordon Howard. Nu i-am spus nici că aceasta îi dăduse un autograf pe carte. Și cu siguranță nu i-am spus că Mary Gordon Howard numai feministă nu era. Cum poți să fii feministă când te porți atât de urât cu femeile? Atunci ești, cel mult, o femeie răutăcioasă, ca Donna LaDonna. N-am povestit nimănui cele întâmplate atunci. Episodul mi-a rămas în minte, ca o bătaie urâtă pe care încerci s-o uiți, dar fără succes. Încă mă mai rușinez când mă gândesc la el. Am vrut să fiu salvată de Mary Gordon Howard.

Dar asta a fost demult. Nu mai sunt fata de-atunci. Nu trebuie să-mi mai fie rușine. Mă întorc și-mi îndes perna sub cap, iar gândurile îmi zboară la întâlnirea cu Sebastián.

Și nici nu mai trebuie să mă salveze cineva.

Capitol URSP/iezel-e

Oon/ipeii țit

— Am auzit că Donna LaDonna se vede cu Sebastián Kydd, zice Lali aranjându-și ochelarii de înot.

Ce? îmi înmoi degetul mare de la picior în apă și trag de bretelele costumului Speedo, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— Serios? mă mir pe un ton degajat. De unde-ai auzit una ca asta?

— Le-a spus celor două Jen, care bat toba pe la toată lumea.

— Poate că minte, zic întinzându-mi picioarele.

— De ce-ar minți?

Mă urc pe blocstartul de lângă ea și ridic din umeri.

— Pe locuri! Fiți gata! *Start!* se aude vocea antrenorului Nipsie.

În aer, strig brusc către Lali:

— Am fost la o întâlnire cu Sebastián Kydd.

Cu coada ochiului, îi zăresc expresia șocată pe când aterizează în piscină pe burtă.

Apa e rece, nu are mai mult de douăzeci și un pic de grade. Fac un tur de bazin, mă întorc și, când o văd pe Lali apropiindu-se din spate, încep să bat apa cu putere.

Lali e o înotătoare mai bună ca mine, dar eu sar mai bine decât ea. De opt ani de zile ne tot întrecem una cu cealaltă. Ne-am trezit la patru dimineața, am înghițit poțiuni ciudate, preparate din ouă și menite să ne fortifice, am petrecut săptămâni întregi în tabere sportive, ne-am încurajat, am inventat dansuri caraghioase ca să ne sărbătorim victoriile și ne-am pictat obrajii în culorile școlii. Au urlat la noi antrenorii, am fost certate de mame, am făcut copilașii să plângă. Suntem considerate o combinație proastă, dar până acum n-a reușit nimeni să ne despartă.

Înotăm opt tururi epuizante în stilul mixt. Lali mă depășește la al șaselea. Când ating peretele, ea stă deja pe marginea bazinului, picurând apă pe culoarul meu.

— Frumoasă metodă de-a băga în sperieți competiția, îmi zice când batem palma.

— Da, numai că se întâmplă să fie adevărat, spun înșfăcând prosopul și ștergându-mi părul.

— Ce?

— Aseară. A venit la mine acasă. Ne-am dus la muzeu. Pe urmă, am mers la el acasă și ne-am sărutat.

— Îhî.

Îndoaie piciorul și-l trage spre coapsă.

— A locuit o vară întreagă la Roma. Și... mă uit împrejur să mă asigur că nu trage nimeni cu urechea... își roade unghiile.

— Sigur, Bradley.

— Lali, îi șoptesc eu, vorbesc *serios*.

Întinde piciorul și se uită atent la mine. O clipă am impresia că e furioasă. Apoi, cu un rânjet îngâmfat, pufnește:

— Ei haide, Carrie! De ce ar ieși Sebastián Kydd *cu tine*?

O secundă rămânem amândouă împietrite într-o secvență din acelea jenante, când o prietenă sare calul, iar tu te întrebi dacă se va ajunge la schimburi de cuvinte grele. Tu vei spune ceva urât și defensiv. Ea va riposta cu cruzime și te va răni. La final te întrebi dacă veți mai vorbi

vreodată.

Dar poate că n-a vorbit serios. Așa că îi mai dai o șansă.

— De ce nu? Întreb, încercând să nu fac mare caz.

— E numai vina Donnei LaDonna, zice ea, brusc spăsită. Adică, dacă se vede cu ea... n-ai crede că Sebastián s-ar mai vedea și cu altcineva.

— Poate că nu se vede cu ea, sugerez eu cu inima în gât.

Am așteptat cu nerăbdare să-i povestesc lui Lali despre întâlnire, întorcând fiecare gest și cuvântul de-al lui pe toate părțile, dar acum nu mai pot.

Dacă se vede *într-adevăr* cu Donna LaDonna? O să pic de fraieră.

— Bradshaw! strigă antrenorul. Ce naiba e cu tine azi? Treci pe trambulină.

— Scuze, îi spun lui Lali, de parcă ar fi cumva vina mea.

Îmi iau prosopul și mă îndrept către trambulina de sărituri.

— Vreau ca, până la concursul de joi, să pui la punct săritura înainte răsturnat cu rotație completă! îmi strigă antrenorul Nipsie.

Minunat.

Urc treptele până la trambulină și mă opresc, încercând să-mi vizualizez săritura. Dar nu reușesc decât s-o văd pe Donna LaDonna împreună cu Sebastián, în seara când am mers la Emerald. Lali are dreptate. De ce s-ar osteni să umble după mine, dacă e deja cu Donna LaDonna? Pe de altă parte, poate că nu e cu ea și Lali încearcă doar să mă zăpăcească. Dar de ce-ar face asta?

— Bradshaw, n-avem toată ziua la dispoziție! mă avertizează antrenorul.

Așa e. Fac patru pași, împing cu putere în piciorul stâng și sar în sus. Odată ajunsă în aer, știu că săritura va fi un dezastru. Brațele și picioarele mi se agită în aer și aterizez pe ceafă.

— Haide, Bradshaw, nici măcar nu te concentrezi! mă

ceartă antrenorul.

De obicei, nu mă văicăresc, însă acum îmi tâșnesc lacrimi din ochi. Nu-mi dau seama dacă plâng din pricina durerii sau a orgoliului rănit. Oricum ar fi, mă dor amândouă. Arunc o privire către Lali, sperând la un strop de compasiune, dar nu e atentă la mine. Stă în gradene și lângă ea, cam la jumătate de metru distanță, îl zăresc pe Sebastián.

De ce apare întruna pe neașteptate? Nu sunt pregătită pentru asta.

Urc din nou pe trambulină. Nu îndrăznesc să mă uit la el, dar simt că mă urmărește. A doua încercare e ceva mai bună și, când ies din bazin, văd că Lali și Sebastián au început să discute. Lali se uită spre mine și ridică pumnul.

— Hai, Bradley!

— Mersi.

Îi fac cu mâna. Sebastián îmi prinde privirea și clipește complice.

A treia săritură e chiar bună, însă cei doi sunt atât de adânciți într-o conversație însuflețită, încât nu observă.

— Salut! zic eu, îndreptându-mă spre ei cu pași mari și storcându-mi apa din păr.

— A, salut! mormăie Lali, de parcă m-ar vedea pentru prima oară pe ziua de azi.

Acum, c-a venit Sebastián, probabil că se simte prost pentru ce-a zis mai devreme.

— Te-a durut? mă întreabă el când mă așez alături. „Dovlecelul” ăsta, adaugă bătându-mă ușurel pe creștet. Mi s-a părut că te-ai lovit serios, zice cu blândețe.

Arunc o privire spre Lali, ai cărei ochi s-au făcut cât cepele.

— Nu, răspund ridicând din umeri. Se întâmplă mereu. Nu-i nimic serios.

— Tocmai discutam despre seara când am scris pe acoperișul fermei, spune Lali.

— A fost o nebunie, o aprob eu, încercând să mă port de parcă toate astea ar fi ceva firesc, de parcă n-aș fi surprinsă că Sebastián e aici și mă așteaptă.

— Vrei să te duc acasă? se oferă el.

— Sigur.

Mă conduce până la ușa vestiarului și, dintr-un motiv neștiut, mă simt ușurată. Brusc, îmi dau seama că nu vreau să-l las singur cu Lali. Îl vreau numai pentru mine. E o noutate pe care nu sunt dispusă s-o împart.

Apoi mă copleșesc remușcărilor. Lali e cea mai bună prietenă a mea.

Mă strecor în parcare prin sala de sport, nu pe la intrarea în piscină, cu părul încă ud și blugii lipiți în mod neplăcut de coapse. Pe la jumătatea distanței, o Toyota bej se oprește lângă mine. Geamul se lasă în jos și dinăuntru se ițește capul lui Jen S.

— Bună, Carrie, mă salută ea pe un ton degajat. Unde te duci?

— Nicăieri.

Jen P se apleacă peste ea și mă întreabă:

— Vrei să mergem la Hamburger Shack?

Le arunc o privire voit sceptică. Nu m-au mai invitat niciodată la Hamburger Shack. La naiba, nu m-au invitat niciodată nicăieri! Oare mă cred chiar atât de proastă?

— Nu pot, răspund eu evaziv.

— De ce?

— Trebuie să merg acasă.

— Ai timp pentru un hamburger, mă asigură Jen S.

Poate că mi se pare doar, dar detectez o vagă amenințare în vocea ei.

Sebastián claxonează. Tresar. Jen S și Jen P mai schimbă o privire.

— Urcă, mă îndeamnă Jen P.

— Pe bune, fetelor. Mulțumesc. Rămâne pe altă dată.

Jen S se uită la mine furioasă. De data asta ostilitatea din glasul ei foarte evidentă.

— Cum vrei, îmi zice ridicând geamul la loc.

Stau amândouă și mă urmăresc în timp ce mă îndrept către mașina lui Sebastián și urc înăuntru.

— Bună, mă salută el, apledindu-se să mă sărute.

— Mai bine nu, zic trăgându-mă înapoi. Suntem

urmăriți. Cele două Jen, îl lămuresc arătând cu degetul spre Toyota bej.

— Cui îi pasă? spune și mă sărută iar.

Nu mă mai împotrivesc, dar mă desprind de el peste câteva secunde.

— Cele două Jen, îi atrag atenția, sunt prietene la cataramă cu Donna LaDonna.

— Și?

— Păi, e limpede c-o să-i dea raportul. Despre noi doi, spun cu precauție, nevrând să par prea îngâmfată.

Sebastián se încruntă, răsucesce cheia în contact și împinge violent schimbătorul de viteze, direct într-a doua. Cu un scrâșnet, mașina țâșnește înainte. Trag cu ochiul pe geamul din spate. Toyota a tras chiar îndărătul nostru. Mă afund în scaun.

— Nu pot să cred, mormăi eu. Se țin după noi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Sebastián aruncând o privire în oglinda retrovizoare. Poate c-a venit vremea să li se dea o lecție.

Motorul mugește ca un animal sălbatic când Sebastián intră în viteza a patra. Virăm strâns și ieșim pe autostradă, unde prindem 120 km la oră. Mă întorc să văd ce s-a întâmplat cu Toyota.

— Cred că rămân de căruță.

— De ce fac asta? Ce e-n capul lor?

— Se plictisesc. N-au altă ocupație mai bună.

— Păi, ar fi cazul să-și găsească una cât mai curând.

— Sau ce? O să le tragi o mamă de bătaie? chicotesc eu.

— Ceva de genul ăsta.

Mă mângâie pe picior și zâmbește. Virăm iarăși strâns și ieșim pe strada principală. Pe măsură ce ne apropiem de casă, reduce viteza.

— Nu aici, mă panichez eu. O să-ți vadă mașina pe alee.

— Atunci, unde?

— La bibliotecă, zic după un moment de gândire.

Nimănui nu-i va trece prin minte să ne caute acolo, în

afară de Șoricica, fiindcă ea știe că Biblioteca Publică din Castlebury e locul meu secret preferat. Se află într-un conac din cărămidă albă, construit la începutul secolului XX, pe când Castlebury era un orașel industrial înfloritor și milionarii locali doreau să-și etaleze averile construind reședințe impunătoare pe malurile râului Connecticut. Însă acum nu prea mai are nimeni banii necesari să le întrețină, așa c-au fost transformate în instituții publice sau în sanatorii.

Sebastián intră în trombă pe alee și parchează în spatele clădirii. Sar din mașină și trag cu ochiul pe după colț. Toyota bej înaintează lent de-a lungul străzii și trece de bibliotecă. Înăuntru, cele două Jen își rotesc capetele ca niște ventilatoare, încercând să ne găsească.

Mă îndoi de răs. De câte ori vreau să mă îndrept de spate, zăresc figura lui Sebastián și pufnesc iarăși în hohote nestăvilite. Mă împleticesc prin parcare și mă prăbușesc la pământ, ținându-mă de burtă.

— Carrie, mă întreabă el, e *chiar așa* de amuzant?

— Da! strig și cedez, pradă unui nou acces de răs.

Sebastián se uită la mine, hotărăște să se dea bătut și-și aprinde o țigară.

— Poftim, zice întinzându-mi-o.

Mă ridic de jos, agățându-mă de el, ca punct de sprijin.

— E caraghios, nu?

— Foarte amuzant.

— Atunci, de ce nu râzi?

— Râd. Dar îmi place mai mult să te privesc pe tine râzând.

— Serios?

— Da. Mă face fericit.

Mă cuprinde cu brațul și intrăm amândoi în bibliotecă.

Îl duc la etajul al patrulea. Nu vine aproape nimeni pe-aici, fiindcă toate cărțile sunt despre inginerie, botanică și lucrări științifice obscure și oamenii n-au chef să bată patru etaje ca să le citească, în mijlocul sălii de lectură e o

canapea veche, acoperită cu o cuvertură din material lucios.

După cel puțin o jumătate de oră de sărutări și giugiuleli, o voce stridentă și furioasă ne face să tresărim.

— Bună, Sebastián. Tocmai mă întrebam unde ai șters-o.

Sebastián e deasupra mea. Mă uit peste umărul lui și o văd pe Donna LaDonna profilându-se amenințător, precum o walkirie mânioasă. Stă cu brațele încrucișate pe piept, scoțându-și astfel în evidență decolteul. Dacă sânii ar putea ucide, aș fi moartă deja.

— Ești dezgustător, rânjește ea disprețuitor la Sebastián, după care-și îndreaptă atenția spre mine. Și *tu*, Carrie Bradshaw. Tu ești chiar *mai rea*.

— Nu înțeleg, zic eu aproape șoptit.

Pe chipul lui Sebastián se așterne o expresie de vinovăție.

— Îmi pare rău, Carrie. Nu știam c-o să reacționeze în felul ăsta.

Cum să nu știe? mă întreb în sinea mea, din ce în ce mai furioasă. Măine o să afle toată școala. Și eu voi fi aceea care va părea fie o proastă, fie o ticăloasă.

Sebastián ține o mână pe volan, bătând în încrustația din lemn fals cu o unghie roasă, de parcă ar fi la fel de uluit de întâmplare ca și mine. Probabil că ar trebui să țip la el, dar pare așa de inocent și de dulce, că nu-mi pot aduna energia necesară.

Îi arunc o privire severă, încrucișându-mi brațele.

— *Sunteți împreună?*

— E complicat.

— În ce sens?

— În sensul că nu-i așa de simplu.

— Asta sună ca atunci când spui că ești puțin însărcinată. Sunteți sau nu sunteți?

— Nu suntem, dar ea *e convinsă* că suntem.

Și a cui e vina?

— Nu-i poți spune că nu sunteți împreună?

— Nu e atât de ușor. *Are nevoie* de mine.

Acum chiar că mi-a ajuns. Cum ar trebui să răspundă o fată care se respectă la o asemenea prostie? Ar trebui oare să spun: „Nu, te rog, și eu am nevoie de tine”? Și, în fond, care-i treaba cu „nevoia” asta demodată?

Intră pe aleea din fața casei mele și parchează mașina.

— Carrie...

— Poate ar fi mai bine să plec.

Vocea mea e puțin mai tăioasă. Dar ce altceva ar trebui să fac? Dacă o place mai mult pe Donna LaDonna, iar pe mine mă folosește doar ca să-i stârnească gelozia?

Cobor din mașină și trântesc portiera.

O iau la fugă pe alee. Aproape c-am ajuns la ușă, când aud în urma mea zgomotul grăbit al pașilor lui, așa cum speram. Mă prinde de braț.

— Nu pleca.

Îl las să mă întoarcă spre el și să-și strecoare degetele în părul meu.

— Nu pleca, îmi șoptește. Poate că *de tine* am nevoie. Oapi-todul! doispiiezel-e

Jilk poți altea întotdeauna Ce-ți de/ești

— Maggie, ce-i cu tine?

— Nimic, îmi răspunde ea rece.

— Ești supărată pe mine? zic cu o tresărire.

Se oprește, se întoarce spre mine și mă privește furioasă. Iat-o: expresia prin care fetele de pretutindeni vor să sugereze că „sunt supărată pe tine și ar trebui să știi de ce, dar n-am de gând să-ți explic”.

— Dar ce am făcut?

— Mai degrabă, ce n-ai făcut.

— OK, ce *nu* am făcut?

— Tu să-mi spui! zice îndepărtându-se.

Trec în revistă mai multe scenarii, dar nu-mi vine nimic în minte.

— Mags! o strig alergând după ea pe culoar. Îmi pare rău că n-am făcut... ceva. Dar, sincer, habar nu am ce e acel... ceva.

— Sebastián! explodează ea.

— Ce?

— Tu și Sebastián. Vin în dimineața asta la școală și știe toată lumea. Toată lumea în afară de *mine*. Și *se presupune* că sunt una dintre prietenele tale cele mai bune.

Aproape că am ajuns la ușa sălii de adunări, unde va trebui să intru, știind că voi fi nevoită să fac față ostilității amicelor Donnei LaDonna, dar și unei mici armate care, deși nu-i este încă în grații, își dorește să fie.

— Maggie, o implor, s-a întâmplat pur și simplu. N-am avut timp să te sun. Plănuiam să-ți spun în dimineața asta.

— Lali știa, vine replica lui Maggie, semn că nu-mi înghite explicația.

— Lali era de față. Ne aflam la bazinul de înot când a venit Sebastián să mă ia.

— Și?

— Haide, Magwitch. Nu vreau să fii și tu supărată pe mine!

— Mai vedem. Vorbim despre asta mai încolo, zice și deschide ușa sălii.

— OK, oftez eu, intrând în urma ei.

Mă strecor în vârful picioarelor de-a lungul peretelui din spate și străbat grăbită culoarul dintre scaune până la locul meu, străduindu-mă să atrag cât mai puțin atenția. Când ajung în sfârșit la rândul meu, mă opresc brusc și realizez speriată că ceva e în neregulă. Verific litera „B” ca să mă asigur că n-am greșit.

N-am greșit. Dar scaunul meu e acum ocupat de Donna LaDonna.

Mă uit prin sală după Sebastián, dar n-a venit. Lașul. N-am de ales. Va trebui să ies din asta cu mult tupeu.

— Scuze! zic croindu-mi drum pe lângă Susie Beck, care în ultimii doi ani n-a mai purtat altă culoare decât negru; pe lângă Ralph Bomenski, un băiat fragil, cu pielea albă, al cănii tată are o benzinărie și-l obligă pe Ralphie să lucreze acolo pe orice vreme; și pe lângă Ellen Brack, care are 1, 80 și lasă impresia c-ar prefera să dispară, un

sentiment pe care-l înțeleg perfect.

Donna LaDonna nu bagă de seamă eforturile mele. Coafura ei seamănă cu o păpădie uriașă, care-i obstrucționează vederea. Vorbește, cu mare însuflețire, cu Tommy Brewster. E cea mai lungă discuție între cei doi la care am asistat vreodată. Oricum, nu e neobișnuit, fiindcă Tommy face parte din clica ei. Vocea Donnei e așa de puternică, încât o auzi practic de la trei rânduri mai în spate.

— Unii oameni nu-și cunosc locul. Ierarhia e totul. Știi ce se întâmplă cu găinile care nu stau la locul lor?

— Nu, zice Tommy tâmp.

M-a observat, dar și-a mutat imediat ochii unde ar trebui să fie, adică pe chipul Donnei LaDonna.

— Sunt lovite cu ciocurile până mor. De către celelalte găini, adaugă Donna pe un ton amenințător.

OK. Destul. Nu pot să stau aici la nesfârșit. Bietei Ellen Brack i-au ajuns genunchii până la urechi. Pur și simplu nu-i destul loc pentru amândouă.

— Scuze, spun politicos.

Nicio reacție. Donna LaDonna își continuă tirada.

— Iar pe deasupra mai încearcă și să fure iubiții altora.

Serios? Donna LaDonna le-a furat prietenelor ei toți iubiții, în diverse ocazii, doar ca să le amintească acestora că poate.

— Te rog să observi c-am spus „încearcă”. Fiindcă partea cea mai jalnică a schemei este că n-a reușit. El m-a sunat aseară și mi-a spus ce... Donna se apleacă brusc și îi șoptește lui Tommy cuvântul la ureche ca să n-o aud eu... este.

Tommy râde zgomotos.

A sunat-o Sebastián? Nu se poate. N-o pot lăsa să mă enerveze.

— Scuze, mai spun o dată, acum mai tare și cu mai multă autoritate.

Dacă nu se întoarce, o să se facă de tot râsul.

Se întoarce. Privirea ei alunecă încet peste mine, ca

un val de acid.

— Carrie, zice zâmbind. De vreme ce pari a fi genul de persoană căreia îi place să schimbe regulile, m-am gândit să schimbăm locurile astăzi.

Inteligentă mișcare, îmi spun în gând. Din păcate, nepermisă.

— Ce-ar fi să le schimbăm altă dată? sugerez eu.

— Ooo! exclamă ea batjocoritor. Ți-e teamă să nu dai de necazuri? O fetiță bună și cuminte ca tine? Nu vrei să-ți strici reputația, așa-i?

Tommy dă capul pe spate, de parcă ar fi o glumă nemaipomenit de reușită. Doamne, dacă i-ar spune cineva, ar râde și la vederea unui băț!

— Bine. Dacă nu te miști, atunci va trebui să mă așez pe tine.

O copilărie, recunosc. Dar una eficientă.

— N-ai îndrăzni.

— Serios?

Ridic geanta, de parcă m-aș pregăti să i-o așez pe cap.

— Iartă-mă, Tommy, zice ea sculându-se. Dar unele persoane sunt prea imature ca să-ți bați capul cu ele.

Trece pe lângă mine, călcându-mă intenționat pe picior. Mă prefac că n-am observat nimic. Dar, chiar și după ce pleacă, nu simt nicio ușurare. Inima îmi bubuie ca o orchestră de alămuri, iar mâinile îmi tremură.

Oare Sebastián *chiar* a sunat-o?

Și pe unde umblă Sebastián, de fapt?

Reușesc să trec de episodul careului, certându-mă sever pentru purtarea mea. Unde mi-a fost mintea? De ce-am enervat-o pe cea mai influentă fată din școală pentru un tip? Fiindcă mi s-a ivit ocazia, de asta. Și-am profitat. Nu m-am putut abține. Ceea ce înseamnă că sunt o persoană nu tocmai cu capul pe umeri și nici prea simpatică. Acum chiar c-o să intru în bucluc. Și o merit din plin.

Dar dacă o să fie *toți* supărați pe mine pentru tot restul anului?

Dacă sunt, atunci o să scriu o carte despre ei. O s-o trimit la programul de *creative writing* de la

The New School, și de data asta o să fiu admisă. Apoi o să mă mut la New York, o să-mi fac noi prieteni și-o să le arăt eu tuturor!

Chiar când plecăm, fără prea mare tragere de inimă, de la careu, Lali vine la mine și-mi zice:

— Sunt mândră de tine! Nu-mi vine să cred c-ai înfruntat-o pe Donna LaDonna.

— A, floare la ureche! spun eu ridicând din umeri.

— Am văzut întreaga scenă. Mi-a fost teamă să nu izbucnești în plâns, dar te-ai ținut tare.

Nu sunt o plângăcioasă. N-am fost niciodată. Totuși...

Ni se alătură și Șoricica.

— Mă gândeam că... noi patru - eu, tu, Danny și Sebastián - am putea ieși la o întâlnire dublă când vine Danny în vizită.

— Sigur, zic eu, dorindu-mi să nu fi spus asta de față cu Lali.

Maggie e furioasă pe mine, așa că ultimul lucru de care am nevoie e să se simtă și Lali exclusă.

— Poate ieșim împreună. În grup, spun apăsător, adăugând de dragul lui Lali: De când avem nevoie de iubiți ca să ne distrăm?

— Ai dreptate, îmi ține isonul Șoricica, prinzând aluzia din zbor. Știi doar ce se spune: O femeie are nevoie de un bărbat cam cât are un pește de-o bicicletă.

Dăm toate din cap în semn de aprobare. Un pește n-are nevoie de bicicletă, dar sigur are nevoie de prieteni.

— Hei!

Cineva mă împunge în spate. Mă întorc, așteptându-mă să dau cu ochii de vreun aghiotant de-al Donnei LaDonna. Dar e Sebastián, ținând un creion în mână și râzând.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Bine, zic cu vocea încărcată de sarcasm. Când am ajuns la careu, am găsit-o pe Donna LaDonna așezată pe locul meu.

- Îhî, face el, iară să aibă vreo reacție.
- *Pe tine* nu te-am văzut la careu.
- Pentru că *nu am fost* acolo.
- Dar unde-ai fost?

Nu-mi vine să cred c-am zis asta. Oare când am început să vorbesc ca maică-sa?

- Contează?
- S-a iscat o scenă. Cu Donna LaDonna.
- Frumos!
- A fost urât. Acum chiar că mă urăște.

— Doar îmi știi mottoul, spune bătându-mă ușurel cu creionul pe vârful nasului. Evită cu orice preț încurcăturile cu femeile. Ce faci în după-amiaza asta? Sari peste înot și hai să mergem undeva.

- Și Donna LaDonna?

Mai explicit nu pot să întreb, dar aș vrea să știu dacă într-adevăr a sunat-o.

- Ce-i cu ea? Vrei să vină cu noi?

Mă uit urât la el.

— Atunci, dă-o încolo! Nu contează, îmi spune în timp ce ne ocupăm locurile pentru ora de analiză.

Are dreptate, îmi zic deschizând cartea la capitolul despre numerele întregi buclucașe. Donna LaDonna nu contează. Analiza matematică, dimpreună cu numerele întregi, da. Nu știi niciodată când poate să apară un număr din ăsta și să-ți strice ecuația. Poate că așa mă vede Donna LaDonna - sunt un număr întreg buclucaș și trebuie să mă elimine.

- Carrie?
- Da, domnule Douglas?
- Vino, te rog, în față și termină ecuația asta.
- Sigur.

Iau o bucată de cretă și mă uit lung la numerele de pe tablă. Cine și-ar fi imaginat vreodată că analiza matematică e mai simplă decât dragostea?

— Deci, se pare că s-au scos cuțitele lungi, zice Walt, referindu-se la incidentul de la careu cu o oarecare satisfacție.

Își aprinde o țigară și dă capul pe spate, suflând fumul spre grinzile fermei.

— Știam eu că te place! spune triumfător Șoricica.

— Mags? întreb eu.

Maggie ridică din umeri. Tot nu vrea să vorbească cu mine. Strivește țigara sub talpă, își ia cărțile și pleacă.

— Ce-o frământă? întreabă Șoricica.

— E supărată pe mine fiindcă nu i-am spus de Sebastián.

— Asta-i o prostie, zice ea, apoi se întoarce către Walt. Ești sigur că nu pe tine e supărată, de fapt?

— N-am făcut absolut nimic. Sunt complet nevinovat, insistă el.

Walt suportă despărțirea de Maggie surprinzător de bine. Au trecut două zile de când au purtat „discuția”, iar relația lor pare a fi rămas în mare aceeași, cu excepția faptului că acum Maggie e oficial cu Peter.

— Poate că Maggie e supărată pe tine fiindcă nu suferi destul, zic eu.

— Mi-a spus că, după părerea ei, ne e mai bine ca prieteni decât ca iubiți. Am fost de acord. Nu iei o decizie pentru ca apoi să te înfurii din pricina asta când și cealaltă persoană e de acord cu tine.

— Nu, spune Șoricica. Fiindcă asta ar cere un dram de logică. Nu e o critică, se grăbește ea să adauge, surprinzându-mi expresia amenințătoare. Dar e adevărat. Maggie nu e cea mai logică ființă din lume.

— E însă cea mai drăguță.

Mă gândesc c-ar fi mai bine să mă duc după ea, însă apare Sebastián.

— Hai să ieșim de-aici, îmi spune el. Tocmai m-a acostat Tommy Brewster, care mă tot întreba ceva despre niște găini.

— Sunteți așa de drăguți, zice Walt clătinând din cap. Parcă ați fi Bonnie și Clyde.

— Ce-ar trebui să facem? mă întreabă Sebastián.

— Nu știu. Tu ce vrei să facem?

Acum, că suntem în mașina lui, mă simt brusc

cuprinsă de nesiguranță. Ne-am văzut trei zile la rând. Asta ce înseamnă? Că suntem un cuplu?

— Am putea să mergem la mine.

— Sau, poate că *ar trebui* să facem totuși ceva.

Dacă ne ducem la el acasă, o să ne giugiulim și atâta tot. Nu vreau să fiu doar fata care se culcă cu el. Vreau mai mult. Vreau să fiu *prietena* lui.

Dar cum naiba să fac să izbutesc?

— OK, zice așezându-și mâna pe piciorul meu și lăsând-o să alunece în sus pe coapsă. *Tu unde ai vrea să mergem?*

— Nu știu, răspund bosumflată.

— La film?

— Da! mă înviorez brusc.

— E o retrospectivă Clint Eastwood nemaipomenită la Cinema Chesterfield.

— Perfect.

Nu sunt prea sigură că știu cine-i Clint Eastwood, dar după ce-am apucat să spun da, nu prea mai știu cum să recunosc asta.

— Despre ce e filmul?

Se uită la mine și zâmbește larg.

— Ei, haide! zice de parcă nu i-ar veni să creadă că pun o asemenea întrebare. Și nu este *un* film. Sunt filme - la plural. *Cel bun, cel rău, cel urât și Nelegiuitul Josey Wales.*

— Fantastic! exclam eu, cu destul entuziasm, sper, ca să-mi maschez ignoranța.

Hei, nu-i vina mea! Nu am frați, așa că habar n-am de cultura masculină. Mă las în scaun și zâmbesc, hotărâtă să abordez întâlnirea asta ca pe-o cercetare antropologică.

— E minunat! spune Sebastián dând din cap, vizibil entuziasmat de planul lui. De-a dreptul minunat. Și știi ceva?

— Ce?

— Tu ești minunată. Muream de nerăbdare să văd retrospectiva asta și nu-mi vine în minte nicio altă fată care ar fi acceptat să mă însoțească.

— Oh, îngaim eu încântată.

— De obicei, fetelor nu le place Clint Eastwood. Dar tu ești altfel, știi?

Își ia o clipă ochii de la șosea și se uită la mine. Expresia de pe chipul lui e așa de sinceră, că aproape-mi văd inima topindu-se într-o băltoacă de sirop dulce și lipicios.

— Adică, e ca și când ai fi mai mult decât o fată.

Ezită un moment, în căutarea unei descrieri perfecte.

— E ca și când... ai fi un băiat în trup de fată.

— Ce?

— Nu te ambala. N-am zis că arăți ca un băiat. Am vrut să spun că gândești ca un băiat. Știi tu. Ești o fire practică, dar nu sentimentală. Și nu ți-e teamă de aventuri.

— Ascultă, amice, doar pentru că sunt fată nu înseamnă că nu pot fi dură, practică și amatoare de aventuri. Majoritatea fetelor sunt așa - până ce ajung în preajma unui tip. Băieții le fac să se poarte ca niște toante.

— Știi cum se zice - toți băieții sunt niște ticăloși și toate fetele sunt nebune.

Îmi scot pantoful și-l plesnesc.

Peste patru ore, ieșim împleticindu-ne din cinematograf. Mă dor buzele de atâta sărutat și mă simt ușor amețită. Am părul ciufulit și sunt convinsă că mi s-a întins rimelul pe toată fața. Pe când ieșim la lumină din întunericul sălii, Sebastián mă trage brusc spre el, mă sărută iar și-mi dă părul de pe frunte.

— Deci, ce impresie ți-a făcut?

— Foarte bună. Mi-a plăcut teribil partea în care Clint Eastwood trage în funia ștreangului și-l eliberează pe Eli Wallach.

— Da, mă aprobă el cuprinzându-mi umerii cu brațul. Asta e și secvența mea preferată.

Îmi aranjez părul cu mina, străduindu-mă să arăt ceva mai decent, nu de parcă m-aș fi sărutat cu un tip, într-un cinema, vreme de jumătate de zi.

— Cum arăt?

Sebastián se trage un pas înapoi și mă cercetează

rânjind.

— Leit Tuco!

Îl plesnesc peste fund. Tuco e numele personajului jucat de Eli Wallach, adică „Untul”.

— Cred că așa o să-ți zic de acum înainte, râde Sebastián. Tuco. Micuța Tuco. Ce părere ai?

— Te omor! îl ameninț eu, fugărindu-l prin parcare până la mașină.

Gaptto Hufe tKe. isp Kez. ejdt

Jâp-tujude d/iagostei în următoarele două zile, mă dau la fund, ținându-mă departe de Donna LaDonna și evitând să particip la careu sau să merg la cantină în pauza de prânz. În cea de-a treia zi, Walt mă descoperă în bibliotecă, unde stau pitită în secțiunea cu manuale de autoinstruire, citind în secret *Zodiacul dragostei* de Linda Goodman și încercând să-mi dau seama dacă eu și Sebastián avem vreun viitor. Problema e că nu-i știu zodia. Nu pot decât să nădăduiesc că e Berbec, nu Scorpion.

— Astrologie? O, nu. Nu tu, Carrie! exclamă Walt.

Închid cartea și-o așez la loc în raft.

— Ce-are astrologia?

— E o prostie, zice Walt pe un ton răutăcios și superior. Să-ți închipui că ți-ai putea prevedea viața după semnul zodiacal. Ai idee câți oameni se nasc în aceeași zi? Două milioane cinci sute nouăzeci și nouă de mii. Cum ar putea atâta amar de lume să aibă ceva în comun?

— Ți-a atras cineva atenția că în ultima vreme ești într-o pasă extrem de proastă?

— Despre ce vorbești? Așa sunt întotdeauna.

— Despărțirea e de vină, nu?

— Nu, nu-i asta.

— Atunci, ce e?

— Maggie nHngri, prune el hni Rf

— E vorba pe

— Nu tot ce se întâmplă pe lume are legătură cu tine, Bradley. Se pare că s-a certat cu Peter. M-a trimis după tine. E la toaletă fetelor, lângă laboratorul de chimie.

— Nu ești obligat să-i faci comisioane.

— Nu-mi pasă, zice el, de parcă întreaga situație ar fi fără ieșire. E mai ușor decât să stau cu mâinile în sân.

Ceva e clar în neregulă cu Walt, îmi spun în gând, grăbindu-mă să ajung la Maggie. A fost întotdeauna puțin sarcastic și cinic, asta-mi place la el. Dar atât de blazat nu l-am văzut niciodată. Parcă ar căra pe umeri un bolovan uriaș și n-ar mai avea putere să continue.

Deschid ușa micii toalete din aripa veche a școlii, pe care n-o folosește nimeni fiindcă oglinda e pătată și instalațiile sunt de acum șaiszeci de ani. Până și scrisul de pe pereții cabinelor pare să dateze tot din vremea aceea. Inscripția mea preferată este: „Pentru distracție, sunați-o pe Myrtle”. Adică, în ce epocă își boteza lumea copiii „Myrtle”?!

— Cine-i acolo? strigă Maggie.

— Eu.

— Mai e cineva cu tine?

— Nu.

— OK, zice și iese din cabină, cu fața umflată și roșie de plâns.

— Dumnezeule, Maggie! exclam întinzându-i un șervet de hârtie.

Își șterge nasul și se uită la mine peste marginea șervetului.

— Știu că, momentan, ești foarte prinsă de relația cu Sebastián, dar am nevoie de ajutor.

— OK, zic pe un ton precaut.

— Fiindcă trebuie să merg la doctor. Și nu pot să mă duc singură.

— Sigur, spun zâmbind, mulțumită că părem să ne fi împăcat. Când?

— Acum.

— Acum?!

— Dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

— N-am. Dar de ce acum, Maggie? o întreb tot mai bănuitoare. Ce fel de doctor?

— Știi tu, spune ea coborând glasul. Un doctor de... treburi femeiești.

— Cum ar fi un avort?

Nu mă pot abține. Cuvântul îmi iese din gură într-un icnet sonor. Maggie pare cuprinsă de panică.

— Pușchea pe limbă!

— Ești...?

— *Nu!* spune ea într-o șoaptă aprinsă. Dar am crezut că sunt. Însă mi-a venit ciclul luni.

— Deci, ai făcut-o fără să... te protejezi?

— Lucrurile astea nu se planifică, știi doar, caută ea să se apere. Și s-a retras întotdeauna.

— O, Maggie!

Chiar dacă n-am făcut sex niciodată, știu destul de multe despre teoriile legate de el, în primul rând că metoda *coitus interruptus* nu funcționează. Ar trebui să știe și Maggie chestia asta.

— Ieri contraceptive?

— Păi, încerc. De aia trebuie să merg la un doctor din East Milton! spune privindu-mă furioasă.

East Milton e chiar lângă orașelul nostru, dar se pare că e plin de infractori, așa că nu se duce nimeni acolo. Lumea nici măcar nu scurtează drumul pe-acolo, indiferent de împrejurări. Sincer, mă mir că există un cabinet medical.

— Mă rog, și cum l-ai găsit pe doctorul ăsta?

— Am căutat în *Pagini Aurii*.

Din felul în care-o spune, îmi dau seama că minte.

— Am sunat și-am făcut o programare pentru astăzi, la doisprezece treizeci. Trebuie să vii cu mine. Ești singura în care pot avea încredere. Adică, nu mă pot duce cu Walt, nu?

— De ce nu te poți duce cu Peter? Doar el e vinovat de toate astea, corect?

— E cam supărat pe mine. Când a aflat că s-ar putea să fiu însărcinată, s-a speriat și n-a vorbit cu mine douăzeci și patru de ore.

E ceva în scenariul ăsta care nu se leagă.

— Dar, Maggie, replic eu, când ne-am întâlnit duminică după-amiază mi-ai spus că ai făcut sex cu Peter

pentru prima oară...

— Nu, n-am spus asta.

— Ba da, ai spus.

— Nu-mi amintesc.

Înșfacă un pumn de hârtie igienică și-și acoperă fața cu ea.

— N-a fost prima oară, nu?

Maggie scutură din cap.

— Te-ai mai culcat cu el și înainte.

— În seara în care ne-am întors de la Emerald.

Dau încet din cap. Mă apropii de fereastra mică și mă uit afară.

— De ce nu mi-ai spus?

— Oh, Carrie, n-am putut! îmi pare atât de rău. Am vrut să-ți spun, dar mi-a fost frică. Dacă ar fi aflat lumea? Dacă ar fi aflat Walt? Toți m-ar crede o stricăță.

— Eu nu te-aș crede niciodată o stricăță. Nu te-aș crede o stricăță nici dacă te-ai culca cu o sută de bărbați.

Asta o face să chicotească.

— Crezi că o femeie se poate culca cu o sută de bărbați?

— Bănuiesc că da, dacă își pune mintea. Adică, ar trebui să te culci în fiecare săptămână cu alt tip. Vreme de doi ani. Practic, sexul ți-ar ocupa întreaga existență.

Maggie aruncă șervețelul pe jos și se uită în oglindă, dându-și cu apă rece pe obraji.

— Parcă ai vorbi despre Peter. Numai la sex îi stă mintea.

Nu, zău. La dracu', cine și-ar fi închipuit că Peter cel silitor e așa un armăsar?

Cabinetul medical ar trebui să fie la un sfert de oră distanță, dar a trecut o jumătate de ceas și tot nu l-am găsit. Până acum aproape am intrat cu spatele în două mașini, ne-am urcat pe patru borduri și-am dat gata un pumn de cartofi prăjiți. Maggie a insistat să oprim la McDonald's pe drum, dar când am ajuns cu mâncarea în mașină, a demarat c-o asemenea viteză, încât cartofii mei au zburat pe geam.

Destul! îmi vine să urlu. Dar nu pot. Nu în condițiile în care încerc să-mi duc prietena cea mai bună la cabinetul unui șarlatan ca să-și ia rețetă pentru pilule contraceptive. Așa că, după ce mă uit la ceas și văd că e trecut de 12: 30, îi sugerez cu blândețe să oprim la o benzinărie.

— De ce? mă întreabă Maggie.

— Au hărți.

— N-avem nevoie de hartă.

— Dar ce, ești băiat?

Deschid torpedoul și arunc disperată un ochi înăuntru. E gol.

— În plus, avem nevoie și de țigări.

— Ticăloasa de maică-mea, zice Maggie. Încearcă să se lase de fumat. Urăsc când face asta.

Din fericire, chestiunea țigărilor ne distrage atenția de la realitate: ne-am rătăcit, ne aflăm în cel mai periculos oraș din Connecticut și suntem niște fraiere. Suficient cât să ajungem la o benzinărie, unde mă văd nevoită să flirtez c-un vânzător cu fața plină de coșind, în vreme ce Maggie se ușurează în toaleta murdară.

Îi arăt vânzătorului peticul de hârtie cu adresa.

— A, sigur, zice. Strada e chiar după colț.

Apoi începe să facă umbre pe peretele clădirii.

— Chiar te pricepi la iepurași, îl felicit eu.

— Știu. O să scap curând de slujba asta. Mă apuc de făcut umbre la petrecerile pentru copii.

— Sunt convinsă c-o să ai o clientelă numeroasă.

Brusc, mă cuprinde o oarecare duioșie față de tipul ăsta dulce și acneic, care își dorește să închipuie diverse umbre pe la petrecerile celor mici. E atât de diferit de elevii de la Liceul Castlebury. Pe urmă apare Maggie și-o zoresc să se suie în mașină, închipuind cu mâna silueta unui câine care latră, în vreme ce ne îndreptăm spre ieșire.

— Ce-a mai fost și asta? mă întreabă Maggie. Mâna. De când te ocupi de chestii din astea?

De când te-ai hotărât să-ți începi viața sexuală fără să mă anunți – îmi stă pe limbă să-i răspund, însă mă abțin. În schimb, zic:

— Dintotdeauna. Doar că n-ai observat tu.

Cabinetul medical e pe o stradă din zona rezidențială, pe care căsuțele stau îngrămădite una lângă alta. Când ajungem la numărul 46, ne privim uluite. E o casă ca oricare alta: mică, albastră, cu ușă roșie. În spatele casei mai e o ușă, pe care scrie cabinet medical. Acum, că am dat în sfârșit de doctor, Maggie e îngrozită.

— Nu pot, zice trântindu-se pe volan. Nu pot să intru.

Știi c-ar trebui să mă supăr pe ea, fiindcă m-a târât până în East Milton degeaba, dar îmi dau seama clar cum se simte. Vrea să se agațe de trecut, vrea să fie așa cum a fost întotdeauna, e prea speriată să înfrunte viitorul. Cine știe ce ne rezervă el? Pe de altă parte, e prea târziu să facem cale întoarsă.

— Uite, îi zic, intru eu prima, să văd cum e. Dacă e totul OK, vin și te iau. Dacă nu mă întorc în cinci minute, cheamă poliția.

Pe ușă, lipită cu scotch, e o bucată de hârtie pe care scrie bateți cu putere. Bat cu atâta putere, c-aproape îmi învinețesc pumnul. Ușa se deschide puțin și dinăuntru se ițește capul unei femei între două vârste, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală.

— Prietena mea are programare.

— Pentru ce? mă întreabă ea.

— Pilule contraceptive? șoptesc eu.

— Tu ești prietena? se interesează ea ritos.

— Nu, zic speriată. Prietena mea e în mașină.

— Ar face bine să vină cât mai repede. Doctorul are o grămadă de treabă azi.

— OK, zic și dau din cap, ca una din figurinele alea pe care camionagiii și le pun în parbriz.

— Fie-ți aduci „prietena”, fie intri odată.

Mă întorc și-i fac semn lui Maggie. Care, în premieră absolută, chiar coboară din mașină.

Intrăm. Ne aflăm într-o micuță sală de așteptare, care în organizarea inițială probabil c-a fost o bucătărioară. Tapetul e decorat cu ceainice de porțelan. Șase scaune de metal înconjoară o măsuță de cafea din

imitație de lemn, pe care se află niște numere din revista pentru copii *Highlights*. Pe unul dintre scaune stă o fată cam de vârsta noastră.

— Doctorul te va primi cât de curând, îi zice asistenta lui Maggie, apoi iese din încăpere.

Ne așezăm.

Mă uit la fată, care ne privește lung și dușmănos. E tunsă scurt în față, pe părți și în creștet, dar părul e lăsat foarte lung la spate. Contururile negre de la ochi se prelungesc în sus, ca niște aripioare, dând impresia că și-ar putea lua zborul în orice clipă. Pare dură, nefericită și cam răutăcioasă. De fapt, pare gata să ne ia la bătaie. Încerc să-i zâmbesc, dar ea - mi răspunde cu o căutătură furioasă și ia ostentativ de pe masă un număr din *Highlights*. Apoi îl pune la loc și zice.

— La ce te holbezi?

Nu mai suport încă o ceartă între fete, așa că răspund dulce ca mierea:

— La nimic.

— Da? Păi, chiar ar fi indicat să te uiți la nimic.

— La nimic mă uit, jur.

Înainte să apuce să continue, ușa se deschide și iese asistenta, ținând de umeri o altă adolescentă.

Fata seamănă destul de mult cu amica ei, cu deosebirea că nou-venita plânge încetișor, ștergându-și lacrimile de pe obraz cu dosul palmei.

— Ești în regulă, drăguță, zice asistenta, surprinzător de amabilă. Doctorul spune că totul a mers bine. Să nu iei aspirină trei zile. Și să nu faci sex cel puțin două săptămâni.

Fata dă din cap, lăcrimând. Prietena ei sare în picioare și-i cuprinde fața în palme.

— Haide, Sal, totul e OK. O să fie OK.

Și, aruncând o ultimă privire tăioasă spre noi, o conduce afară. Asistenta clatină din cap și, într-un târziu, se uită la Maggie.

— Doctorul te poate primi acum.

— Maggie, îi șoptesc eu, nu ești obligată să faci asta.

Putem să mergem altundeva...

Dar Maggie se ridică și, cu o expresie hotărâtă pe chip, spune:

— *Trebuie* să fac asta.

— Așa e, drăguță, o aprobă asistenta. E mai bine să-ți iei măsuri de precauție. Tare mi-aș dori să faceți toate asta.

Și, din cine știe ce motiv, se uită drept la mine. *Aoleu, cucoană, ia-o binișor! Eu sunt încă virgină!* Dar poate că nu voi mai fi mult timp. Poate c-ar trebui să iau și eu niște pilule din astea. Să fie.

După zece minute, Maggie iese din cabinet, zâmbind și părând că i s-a luat o piatră de pe inimă, îi mulțumește călduros asistentei. De fapt, îi mulțumește atât de mult, încât mă văd nevoită să-i reamintesc că trebuie să ne întoarcem la școală. Afară îmi zice:

— A fost simplu de tot. Nici n-a trebuit să-mi scot hainele. M-a întrebat numai când mi-a venit ultima dată ciclul.

— Grozav, spun și urc în mașină.

Nu-mi pot scoate din minte chipul fetei înlăcrimate. Oare plângea de tristețe sau de ușurare? Sau de spaimă? Oricum, imaginea era îngrozitoare. Deschid puțin geamul și-mi aprind o țigară.

— Mags, cum ai auzit de locul ăsta? Pe bune, acuma.

— Mi-a zis Peter.

— El de unde știa?

— De la Donna LaDonna, șoptește Maggie. Dau din cap c-am înțeles, suflând fumul afară, în aerul rece. Nu sunt deloc pregătită pentru chestiile astea.

Capii o dud paispă. ez. el-e.

Jiute. dăsa!

— Missy! strig eu bătând la ușa băii. Missy, am și eu nevoie acolo!

Linște.

— Sunt ocupată, răspunde ea în cele din urmă.

— Cu ce?

— Nu-i treaba ta.

— Missy, te rog. Mai e o jumătate de oră până vine Sebastian.

— Și? Poate să aștepte.

Nu, nu poate, îmi zic eu. Sau mai degrabă nu pot eu. Abia aștept să ies din casă. Abia aștept să ies de *aici*.

Mi-am tot repetat asta întreaga săptămână. Deși partea cu „să ies de aici” nu are o țintă precisă. Poate că vreau pur și simplu să ies din viața mea.

De două săptămâni înapoi, de la incidentul din bibliotecă, cele două Jen mă pândesc la fiecare pas. Își ițesc capetele pe ușa sălii de înot și scot tot soiul de mugete când plonjez. Se țin după mine la mall, la supermarket, până și la farmacie, unde au fost martore la o scenă palpitantă, uitându-se cum cumpăr tampoane. Ieri am găsit o felicitare în dulapul de la școală. Pe față era desenat un baset cu un termometru în bot și o sticlă cu apă fierbinte pe cap. Înăuntru cineva intercalase un „nu” în urarea „Să te faci bine!”, după care adăugase: „Să mori cât mai repede!”

— Donna n-ar face niciodată așa ceva! a protestat Peter.

Maggie, Șoricica și cu mine ne-au uitat urât la el. Peter a ridicat mâinile dezarmat.

— Ați vrut să știți ce părere am, v-am spus.

— Cine ar mai putea să facă așa ceva? a întrebat Maggie. Ea are cel mai solid motiv.

— Nu neapărat, a zis Peter. Uite, Carrie, nu vreau să te jignesc, dar crede-mă pe cuvânt: Donna LaDonna habar nu are cine ești.

— Acum a aflat, a replicat Șoricica.

— De ce n-ar ști cine e Carrie? a întrebat Maggie șocată.

— N-am vrut să spun că nu știe la propriu cine-i Carrie Bradshaw. Dar Carrie Bradshaw nu se află chiar în capul listei ei de priorități.

— Mersi, Peter, zic eu, simțind că încep să-l urăsc de-a binelea.

Eram furioasă și pe Maggie, fiindcă ieșea cu el. Dar

și pe Șoricica, fiindcă era prietenă cu el. Acum sunt furioasă pe soră-mea, Missy, fiindcă acaparează baia.

— Intru! o ameninț eu, apăsând clanța.

Nu e încuiat. O găsesc pe Missy în cadă, dată cu spumă depilatoare Nair pe picioare.

— Te superi? zice trăgând c-o smucitură perdeaua de la duș.

— Dar *tu* te superi? i-o întorc eu, ducându-mă la oglindă. Ești aici de douăzeci de minute. Trebuie să mă pregătesc și eu.

— Ce te-a apucat?

— Nimic, răspund mârâind.

— Ai face mai bine să ieși din pasa asta, ori Sebastián n-o să mai vrea nici el să te aibă prin preajmă.

Ies ca o furtună din baie și intru în camera mea. Iau *The Consensus*, deschid la pagina de titlu și mă uit urât la minusculul autograf al lui Mary Gordon Howard. Seamănă cu scrisul unei vrăjitoare.

Arunc cartea sub pat. Mă întind și-mi acopăr fața cu palmele.

Nici măcar nu mi-aș fi amintit de nenorocita asta de carte și de nenorocita de Mary Gordon Howard, dacă nu mi-aș fi petrecut ultima oră scotocind după geanta mea specială - cea din Franța, pe care mi-a lăsat-o mama. Se simțise vinovată că o cumpărase, pentru că era foarte scumpă, deși plătise din banii ei și susținea întotdeauna că orice femeie ar trebui să aibă o geantă cu adevărat frumoasă și-o pereche de pantofi de calitate.

Geanta asta e una dintre cele mai prețioase comori ale mele. O tratez ca pe-o bijuterie rară și n-o scot decât la ocazii deosebite, pentru ca apoi s-o pun la loc în săculețul ei de pânză și în cutia originală. Cutia e păstrată în dulapul meu personal. Doar că, de data asta, când m-am dus s-o iau, n-am mai găsit-o. Am dat, în schimb, peste *The Consensus*, pe care îl pitisem tot în dulap. Ultima dată am folosit geanta acum șase luni, când am fost într-o călătorie la Boston împreună cu Lali, care se tot uita cu jind la ea și întreba dacă ar putea s-o împrumute cândva. I-am zis că

da, deși gândul că Lali ar putea purta geanta mamei îmi dă fiori pe șira spinării. Și ei ar fi trebuit să-i dea fiori, suficient cât s-o împiedice să întrebe. După excursie, îmi amintesc foarte limpede c-am pus geanta la locul ei cum se cuvine, pentru că hotărâsem să n-o mai folosesc până ce aveam să merg la New York. Dar Sebastián a sugerat să luăm cina la un restaurant franțuzesc elegant din Hartort, The Brownstone, și dacă nici asta nu se cheamă ocazie specială...

Iar acum geanta a dispărut. Întreaga mea lume se prăbușește.

Dorrit! îmi zic brusc. A trecut de la șutit cercei la șterpelit genți – geanta mea!

Dau năvală în camera ei.

Dorrit a fost extrem de liniștită săptămâna asta. N-a mai stârnit balamucul obișnuit, ceea ce-i destul ca să mă pună pe gânduri. Acum stă întinsă în pat și vorbește la telefon. Deasupra ei, pe perete, e un afiș c-o pisică atârnată de-o creangă. Dedesubt scrie: „Nu te lăsa!”

Dorrit acoperă receptorul cu palma.

— Da?

— Mi-ai văzut cumva geanta?

Își ferește privirea, făcându-mă să cred că, într-adevăr, ea e vinovată.

— Ce geantă? Geanta ta de piele de la bicicletă? Cred c-am văzut-o prin bucătărie.

— Geanta mamei.

— *Eu* n-am văzut-o, zice cu o inocență exagerată. N-o țineai încuiată în dulap?

— A dispărut.

Dorrit ridică din umeri și încearcă să-și reia conversația.

— Te deranjează dacă-ți caut prin cameră? o întreb pe un ton degajat.

— Te rog.

E șmecheră. Dacă ar fi vinovată, ar zice că o deranjează.

Caut prin dulapuri, prin sertare, pe sub pat. Nimic.

— Vezi? Îmi zice c-o voce care vrea să însemne că mă prevenise.

Dar, chiar în clipa asta de triumf, ochii îi fug către uriașul panda de pluș așezat pe balansoarul din colțul încăperii, pe care, chipurile, i l-am dăruit când s-a născut.

— O, nu, Dorrit, zic clătinând din cap. Nu Domnul Panda.

— Să nu te atingi de el! Țipă soră-mea sărind din pat și scăpând receptorul.

Îl înșfac pe Domnul Panda și ies în goană. Dorrit se repede după mine. Domnul Panda e suspect de greu, observ eu în vreme ce-l car la mine-n dormitor.

— Lasă-l în pace! se răstește Dorrit.

— De ce? A făcut cumva vreo boroboață?

— Nu!

— Ba eu cred că da.

Pipăi spinarea ursului de pluș și dau peste o deschizătură destul de mare, care a fost prinsă cu multă grijă în ace de siguranță.

— Ce se întâmplă?

Missy dă năvală în cameră, cu picioarele încă pline de spumă.

— Asta se întâmplă, zic desfadind acele de siguranță.

— Carrie, *nul* strigă Dorrit în timp ce-mi strecor degetele în deschizătură.

Mai întâi scot o brățară din argint, pe care n-am mai văzut-o de luni de zile. După brățară urmează o pipă mică, de genul celor folosite la fumat marijuana.

— Nu-i a mea, jur! E a prietenei mele, Cheryl, insistă Dorrit. M-a rugat s-o ascund aici.

— Îhî, o îngân eu și-i dau pipa lui Missy.

Apoi degetele mele întâlnesc suprafața moale și denivelată a genții.

— Aha! exclam scoțând-o dintr-o smucitură.

O așez pe pat și ne uităm toate trei la ea îngrozite. E distrusă. Partea din față, decorată cu un compartiment șic, unde mama își ținea carnetul de cecuri și cărțile de credit, e stropită cu ceva ce pare a fi vopsea roz. Adică, exact

nuanța ojei cu care s-a dat Dorrit. Șocul m-a amuțit.

— Dorrit, cum ai putut să faci așa ceva? țipă Missy. Era geanta mamei! De ce-ai stricat tocmai geanta mamei? Nu puteai s-o strici pe-a ta? Așa, pentru variație.

— De ce-a luat Carrie toate lucrurile mamei? țipă Dorrit la rândul ei.

— Nu-i adevărat, răspund eu, surprinsă de tonul calm și rațional cu care vorbesc.

— Mama i-a lăsat geanta asta lui Carrie, pentru că e cea mai mare dintre noi, spune Missy.

— Ba nu! se văicărește Dorrit. I-a lăsat-o ei pentru că pe ea a iubit-o cel mai mult!

— Dorrit, nu-i adevărat...

— Ba e. Mama voia să fii exact ca ea. Doar că acum mama a murit, iar tu, Carrie, ești *încă în viață!*

E genul de urlet care-ți dă dureri de gât.

Dorrit iese în goană din cameră, iar eu izbucnesc dintr-odată în lacrimi. Nu știu să plâng frumos. Se zice că există femei care pot să plângă elegant, ca de pildă fetele din *Pe aripile vântului*. Însă n-am văzut așa ceva în viața reală. Când plâng, mi se umflă fața, îmi curge nasul și mi se taie respirația.

— Ce-ar spune mama? o întreb pe Missy printre suspine.

— Mă rog, *acum* nu cred că mai poate spune ceva.

Ei bine, iată o mostră de umor negru veritabil. Nu știu ce ne-am face fără el.

— Mda, chicotesc eu printre sughituri. Nu-i decât o geantă. Nu e o ființă vie, nu-i așa?

— Cred c-ar trebui să-l vopsim în roz pe Domnul Panda. Ca s-o învățăm minte pe Dorrit. A lăsat o sticlură de oă desfăcută sub chiuvetă. Mai c-am răsturnat-o când m-am dus să iau spuma.

Dau fuga în baie.

— Ce fad? zbiară Missy văzând că trec la treabă.

După ce termin, ridic geanta să văd ce-a ieșit.

— E mișto, zice ea, dând din cap în semn de admirație.

Mulțumită, mă apuc să pictez și partea din spate. Chiar e mișto.

— Dacă e un gest voit, e modă! îi zic soră-mii, având brusc o revelație.

— Doamne, ce geantă adorabilă! exclamă animatoarea de la intrare.

Poartă colanți în dungi, iar părul îi e tapat la vârfuri în onduleuri țepoase.

— N-am mai văzut așa ceva? „Carrie” scrie pe ea? Așa te cheamă?

Dau din cap că da.

— Pe mine mă cheamă Eileen. Mi-ar plăcea și mie să am o geantă ca asta, cu numele meu pe ea.

Ia două meniuri și le ține ridicate în vreme ce ne conduce către masa pentru două persoane din fața șemineului.

— E cea mai romantică din tot restaurantul, ne șoptește întinzându-ne meniurile. Distracție plăcută, copii!

— O, nicio grijă! răspunde Sebastián desfăcând șervetul dintr-o mișcare scurtă.

— Îți place? îl întreb arătându-i geanta.

— E doar o pungă, Carrie.

— Aceasta, dragă Sebastián, nu e doar o *pungă*. N-ar trebui să jignești o geantă zicându-i pungă. Pungile se foloseau în secolul XVII. Oamenii își puneau în ele banii și le ascundeau în haine ca să nu fie jefuiți. O geantă, pe de altă parte, e făcută pentru a bucura ochiul. Iar geanta mea nu-i una oarecare. A fost a mamei...

Vocea mi se pierde într-o șoaptă. E clar că nu-l interesează istoria genții. *Hmm, bărbații*, îmi zic deschizând meniul.

— Dar îmi place persoana care-o poartă, îmi spune el.

— Mulțumesc, răspund, deși sunt încă puțin enervată.

— Ce-ai dori?

Bănuiesc că trebuie să ne purtăm mai ceremonios, dat fiind că suntem într-un restaurant elegant.

— Nu m-am hotărât încă.

— Chelner? Ești bun să ne aduci două Martini? Cu măslina în loc de lămâie.

Aplecându-se către mine, mă lămurește:

— Au un Martini nemaipomenit.

— Eu aș vrea un Singapore Sling.

— Carrie, nu poți să bei Singapore Sling!

— De ce?

— Fiindcă aici e un loc unde se bea Martini. În plus, Singapore Sling e pentru puștani. Și, dacă tot vorbim de copilării, zice privind-mă încruntat pe deasupra meniului, ce-i cu tine în seara asta?

— Nimic.

— Bine. Atunci, încearcă să te porți normal.

Deschid și eu meniul, uitându-mă la fel de încruntat.

— Cotletele de miel sunt excelente. La fel și supa franțuzească de ceapă. Era mâncarea mea preferată cât am stat în Franța. Încerc doar să te ajut, îmi spune ridicând ochii spre mine și zâmbind.

— Mersi, răspund eu cu o undă de scarasm în voce, dar îmi cer imediat scuze.

Ce naiba m-a apucat? De ce sunt într-o dispoziție atât de proastă? Nu sunt niciodată așa cu Sebastián.

— Deci, cum a fost săptămâna asta? mă întreabă luându-mi mâna.

— Oribilă, îi răspund, chiar când chelnerul sosește cu băuturile.

— Noroc! Să bem pentru săptămânile oribile.

Iau o înghițitură și las binișor paharul pe masă.

— Vorbesc serios, Sebastián. Săptămâna asta a fost foarte urâtă pentru mine.

— Din pricina mea?

— Nu, nu din pricina ta. Adică, nu direct. Donna LaDonna mă urăște și...

— Carrie, dacă nu ești în stare să suporti controversile, ar trebui să ne despărțim.

— A, nu, *sunt* în stare...

— Păi, atunci e bine.

— Întotdeauna apare o controversă când te încurci cu

cineva?

Se lasă pe spătarul scaunului și îmi aruncă un zâmbet încrezut.

— De regulă, da.

Aha. Sebastián e genul care adoră scenele dramatice. Și mie îmi plac, așa că poate ne potrivim de minune. Trebuie să discut aspectul ăsta cu Șoricica, îmi zic făcând un nod la o batistă imaginară.

— Ce spui, vrei cotlete de miel și supă de ceapă? mă întreabă dându-i comanda chelnerului.

— Da, zic și-i zâmbesc peste marginea paharului cu Martini.

Tocmai, aici e buba: nu vreau supă de ceapă franțuzească. Toată viața n-am mâncat altceva decât brânză și ceapă. Voiam să încerc un fel mai exotic, mai sofisticat. Melci, de pildă. Însă acum e prea târziu. De ce fac întotdeauna cum vrea el?

Chiar când ridic paharul, se izbește de mine o femeie cu părul roșcat, îmbrăcată cu o rochie roșie, și-mi varsă jumătate din băutură.

— Iartă-mă, scumpo, se scuză ea rostind cu greutate cuvintele, apoi se trage un pas îndărăt, admirând ceea ce pare a fi o scenă romantică între mine și Sebastián. Iubirea tânără... spune cu un zâmbet atotștiutor, după care pleacă împleticindu-se, iar eu mă apuc să șterg murdăria cu șervetul.

— *Asta* ce-amai fost?

— O damă între două vârste beată criță, zice el ridicând din umeri.

— Nu-i vina ei că e între două vârste, să știi.

— Corect. Dar nimic nu-i mai urât decât o femeie trecută de-o anumită vârstă care-a băut un pahar în plus.

— De unde scoți regulile astea?

— Ei haide, Carrie, toată lumea știe că femeile nu țin la băutură.

— Și bărbații sunt mai buni?

— De ce discutăm chestia asta?

— Bănuiesc că, după tine, femeile nu-s bune nici de

șoferițe, nici de oameni de știință.

— Există și excepții. Amica ta, Șoricica.

Poftim?

Sosește supa de ceapă, suprafața clocotind de brânză topită.

— Ai grijă, e fierbinte.

Oftez și suflu în lingura plină cu lichid vâcos.

— Eu tot îmi doresc să merg în Franța într-o zi.

— Te duc eu, zice fără să clipească. Poate la vară.

Însuflețit brusc de planul ăsta, se apleacă spre mine și zice:

— Începem cu Parisul! apoi luăm trenul spre Bordeaux. E ținutul vinului. Pe urmă dăm o fugă prin sud. Cannes, Saint-Tropez...

Văd deja Turnul Eiffel. O vilă pe culmea unui deal. Bărți cu motor. Bikini. Ochii lui Sebastián, adânci și romantici, pierduți în ai mei. „Te iubesc, Carrie”, îmi șoptește în vis. „Vrei să fii soția mea?”

Eu tot mai speram să ajung la New York în vara asta, dar dacă Sebastián vrea să vizităm Franța, sunt de acord.

— Pardon.

— Ce?

Ridic privirea și dau de-o femeie blondă, cu o cordeluță pe cap și-un zâmbet până la urechi.

— Scuze, nu mă pot abține. De unde ai cumpărat geanta?

— Vă supărați? îi zice Sebastián apăsător, apoi înșfacă geanta și-o pune sub masă.

Femeia se îndepărtează, iar Sebastián mai cere un rând de Martini. Însă vraja s-a rupt și, când sosesc cotletele, mâncăm în tăcere.

— Hei, zic dintr-odată, parcă am fi un cuplu căsătorit de-o veșnicie.

— Cum așa? se miră el, fără vreo inflexiune în voce.

— Știi tu, mâncăm și nu ne spunem nimic. De asta mi-e cel mai fiiică. Mă întristez când văd un cuplu din ăsta în câte un restaurant. Abia dacă-și aruncă vreo privire. Adică, de ce se mai ostenesc să iasă în oraș? Dacă tot nu

au nimic să-și spună, de ce nu stau acasă?

— Poate că se mănâncă mai bine la restaurant.

— Foarte amuzant.

Las furculița în farfurie, îmi șterg cu grijă buzele și mă uit în jur.

— Sebastián, s-a întâmplat ceva?

— Dar cu tine ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Bine, atunci.

— Ceva tot s-a întâmplat.

— Mănânc, OK? Nu pot să-mi termin mâncarea fără să mă cicălești?

Mă fac mică de rușine. Mică de tot. Deschid larg ochii și mă forțez să nu clilesc. Refuz să plâng. Dar... mamă, chiar a durut!

— Sigur, răspund, părând să nu pun la inimă.

Ne certăm cumva? Cum naiba am ajuns aici?

O vreme îmi fac de lucru cu friptura, apoi las jos cuțitul și furculița.

— Mă dau bătută.

— Nu-ți place mielul.

— Nu, îmi place chiar foarte mult. Dar ești supărat pe mine și nu știu motivul.

— Nu sunt supărat.

— Mie așa mi se pare.

Acum lasă e/jos cuțitul și furculița.

— De ce simt fetele nevoia să facă asta? Mereu întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Poate că nu s-a întâmplat nimic. Poate că doar vrea omul să mănânce în tihnă.

— Ai dreptate, zic în șoaptă, ridicându-mă de la masă.

O clipă, mi se pare cuprins de panică.

— Unde te duci?

— La toaletă.

După ce ies, mă spăl pe mâini și-mi cercetez atent fața în oglindă. De ce mă port așa? Poate că problema e la mine. Brusc, îmi dau seama că mi-e frică. Dacă s-ar întâmpla ceva și l-aș pierde pe Sebastián aș muri. Dacă s-

ar răzgândi și s-ar întoarce la Donna, aş muri a doua oară.

Colac peste pupăză, mâine-seară am și întâlnire cu George. Am vrut să mă fofilez, dar nu m-a lăsat tata.

— Ar fi extrem de nepoliticos.

— Dar nu-mi place tipul, am replicat eu, îmbufnată ca un copil.

— E un băiat foarte de treabă și-ar fi urât din partea ta.

— Urât din partea mea ar fi să-l amănesc.

— Carrie, oftează tata, vreau să fii precaută cu Sebastián.

— Ce are Sebastián?

— Petreci prea mult timp cu el. Iar tații au un anume fler în chestii din astea. Când vine vorba de alți bărbați, adică.

M-am înfuriat și pe tata. N-aveam însă curajul să anulez întâlnirea cu George.

Dacă află Sebastián și mă părăsește? îl omor pe tata. Chiar îl omor.

De ce nu am niciun fel de control asupra vieții mele?

Mă întind după geantă, dar îmi amintesc că n-o am. E sub masă, unde-a ascuns-o Sebastián. Trag adânc aer în piept. Îmi impun să-mi adun curajul, să-mi iau o figură zâmbitoare, să mă întorc la masă și să mă port de parcă toate sunt bune și frumoase.

Când mă întorc, farfuriile au fost deja luate.

— Așa, zic eu, c-o falsă veselie în glas.

— Vrei desert? mă întreabă Sebastián.

— Tu vrei?

— Eu am întrebat primul. Te hotărăști odată, te rog?

— Sigur. Hai să luăm și desert.

De ce e totul atât de dureros? Orice tortură medievală ar fi de preferat.

— Două porții de prăjitură cu brânză, îi comandă el chelneriței, hotărând iarăși în locul meu.

— Sebastián...

— Da?

Pare gata să arunce tunete și fulgere.

— Mai ești supărat?

— Uite ce e, Carrie, am petrecut o grămadă de timp plănuiind o întâlnire, te-am scos la un restaurant drăguț, iar tu îmi cauți întruna nod în papură.

— Poftim? zic, prinsă pe picior greșit.

— Am impresia că nimic din ce fac nu e bun.

O clipă, rămân paralizată de spaimă. Ce fac?

Are dreptate, firește. Eu sunt cea care se poartă mizerabil, și de ce? Mi-e oare atât de fiiică să nu-l pierd, încât mă străduiesc din răputeri să-l îndepărtiez înainte să aibă ocazia s-o rupă cu mine? Pentru Dumnezeu, doar a zis că vrea să mă ducă în Franța! Ce-mi mai pot dori?

— Sebastián? încep pe un ton timid.

— Da?

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zice luându-mi mâna. Cu toții greșim.

Dau din cap în semn de aprobare și mă cufund și mai mult în scaun, însă buna dispoziție pare să-i fi revenit. Îmi trage scaunul mai aproape de al lui și, de față cu lumea din restaurant, mă sărută.

— Toată seara mi-am dorit să fac asta, îmi șoptește.

— Și eu.

Cel puțin așa am crezut. Dar după câteva clipe mă retrag. Sunt încă furioasă și dezorientată. Însă mai iau o gură de Martini și-mi împing sentimentele de furie cât mai adânc, până în pantofi, unde sper că nu-mi vor mai da de furcă.

Oaptto & un C-tul-isp/iezel-e.

MIC.u-țefte infj-Xacto Qiie

— Uau! exclamă George.

— Ce e? întreb intrând în bucătărie, unde tata și George sorb din două pahare de gin cu apă tonică, de parcă ar fi amici la cataramă.

— Geanta, răspunde el. Îmi place la nebunie.

— Serios?

Hmm... După *montagne russe*-ul întâlnirii cu Sebastián, încheiată c-o repriză de sărutări în mașina parcată pe aleea din fața casei și întreruptă de tata, care a

aprins și-a stins de câteva ori luminile de-afară, ultima persoană pe care îmi doream s-o văd e George.

— Știi, îi spun lui George, mă gândeam că în loc să conducem tocmai până la hemul ăsta, am putea să mergem la The Brownstone. E mai aproape, iar mâncarea e foarte bună.

E o dovadă de cruzime din partea mea să-l duc pe George la restaurantul unde am fost cu Sebastián, dar dragostea m-a transformat într-un monstru.

George, firește, nu bănuiește nimic. E enervant de agreabil.

— Oriunde vrei să mergi, eu sunt de acord.

— Distracție plăcută! ne urează tata plin de speranță.

Ne urcăm în mașină și George se apleacă să mă sărute. Întorc capul, iar sărutul lui aterizează pe colțul gurii mele.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? mă întreabă el.

— Nebunii.

Sunt cât pe ce să-i povestesc despre cele două săptămâni dezlănțuite de când sunt cu Sebastián, despre cum mă pândesc Donna LaDonna și cele două Jen, despre felicitarea aceea oribilă găsită în dulap, însă mă abțin. E mai bine ca, deocamdată, George să nu afle de Sebastián. Mă mulțumesc să adaug:

— A trebuit să merg cu o prietenă de-a mea la doctor ca să ia o rețetă pentru pilule contraceptive, iar acolo am dat peste o fată care era limpede că făcuse un avort și...

George dă din cap, fără să-și ia ochii de la drum.

— Fiindcă am crescut în oraș, m-am întrebat întotdeauna ce fac oamenii care locuiesc în provincie. Dar îmi imaginez că, oriunde ar locui, reușesc întotdeauna să dea de bucluc.

— Ha! Ai citit cumva *Peyton Place*?

— Citesc mai mult biografii. Atunci când nu studiez pentru vreun seminar.

E rândul meu să încuviințez. Suntem împreună de numai zece minute și atmosfera e deja încărcată de stânjeneală, așa că mă întreb cum voi rezista până la final.

— I se spune „orașul”? Întreb eu ezitant. Nu „New York” sau „Manhattan”?

— Da, zice râzând scurt. Știu că sună arogant, de parcă New York-ul ar fi singurul oraș de pe pământ. Dar așa sunt newyorkezii, cam aroganți. Și chiar cred că Manhattanul e centrul universului. Majoritatea nici nu și-ar putea imagina viața în altă parte. Sună oribil? mă întreabă aruncându-mi o privire. Vorbesc ca un tâmpit?

— Deloc. Mi-aș dori să locuiesc în Manhattan.

Vreau să spun „în oraș”, dar mă tem să nu sar calul.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu chiar. O dată sau de două ori, când eram mică. Am fost într-o excursie cu școala, la observatorul astronomic, și ne-am uitat la stele.

— Eu practic am crescut la observator. Și la Muzeul de Științe Naturale. Pe vremea aia știam totul despre dinozauri. Și-mi plăcea grozav la Grădina Zoologică din Central Park. Familia mea locuiește pe Fifth Avenue și în copilărie auzeam cum rag leii noaptea. Mișto, nu?

— Foarte, zic strângând brațele în jurul corpului.

Mi-e ciudat de frig și nu mă simt în largul meu.

Din senin, am o premoniție: o să locuiesc în Manhattan. O să aud răgetul leilor din Central Park. Nu știu cum voi ajunge acolo, dar am certitudinea că o voi face.

— Familia ta stă într-o casă? Întreb eu prostește. Credeam că la New York toată lumea locuiește în apartamente.

— Chiar *este* un apartament. Ba încă unul tipic. Dar există și case, construite în diverse epoci și stiluri. Însă toți newyorkezii își numesc apartamentele „case”. Nu mă întreba de ce. O altă dovadă de înfumurare, bănuiesc. Ar trebui să vii în vizită pe la mine, adaugă privind-mă cu coada ochiului. Mama își petrece toată vara la casa ei din Southampton, așa că apartamentul e practic părăsit. Are patru dormitoare, adaugă imediat, ca să nu-mi fac vreo idee greșită.

— Sigur. Ar fi grozav.

Dacă aş reuşi să fiu admisă în programul ăla nenorocit, ar fi şi mai grozav. Asta dacă, bineînţeles, nu plec cu Sebastián în Franţa.

— Hei, mi-a fost dor de tine, ştii?

— N-ar trebui să-ţi fie dor de mine, George, îi atrag eu atenţia cu o iritare ținută în frâu. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Te cunosc îndeajuns de bine ca să-ţi simt lipsa. Oricum, cât să mă gândesc la tine. E în regulă?

Ar fi mai indicat să-i spun că am deja un iubit, dar e prea devreme. Abia dacă-l cunosc. Zâmbesc şi nu mai zic nimic.

— Carrie! mă întâmpină Eileen, animatoarea de la The Brownstone, de parcă am fi prietene bune, după care îl măsoară pe George din cap până-n picioare şi dă aprobator din cap.

— Cei de-aici te cunosc? mă întreabă George amuzat, luându-mă de braţ, în vreme ce Eileen ne conduce la masă.

Încuviinţez misterios din cap.

— Ce-i bun pe-aici? mă întreabă luând meniul.

— Martiniul, zâmbesc eu. Şi supa de ceapă franţuzească e foarte bună. Şi cotletele de miel.

— Martini, da, supă de ceapă, ba, rânjeşte George cu gura până la urechi. E unul dintre felurile alea de mâncare despre care americanii cred că sunt franţuzeşti, dar pe care niciun francez care se respectă n-ar pune gura.

Mă încrunt, frământându-mă iar să găsesc o cale de-a ieşi cu faţa curată din întâlnirea asta. George comandă melci şi *cassoulet*, adică exact ce-am vrut eu să comand cu o seară înainte, dar n-am putut fiindcă nu m-a lăsat Sebastián.

— Vreau să ştiu totul despre tine, îmi spune George, luându-mi mâna.

Mi-o retrag discret, mascându-mi împotrivirea prin gestul firesc de-a ridica paharul ca să mai beau nişte Martini. De fapt, cum poţi să explici cuiva totul despre tine?

— Ce anume vrei să ştii?

— Pentru început, dacă pot spera să te văd la Brown la toamnă?

— Tata vrea să merg acolo, răspund plecând ochii. Dar eu îmi doresc dintotdeauna să mă mut în Manhattan.

Și, până să mă dezmeticesc, îi povestesc de-a fir a păr despre visul meu de-a ajunge scriitoare și despre cum am încercat să mă înscriu la un program de vară de *creative writing*, însă fără succes.

Nu găsește nimic din toate astea șocant sau jenant.

— Am cunoscut câțiva scriitori la viața mea, îmi zice cu șiretenie. Eșecuri de genul ăsta fac parte din proces. Din primele etape, în orice caz. Foarte mulți autori nici măcar nu sunt publicați până ce n-au scris două-trei cărți.

— Serios? Întreb eu, însuflețită brusc de speranță.

— Sigur, îmi confirmă el cu autoritate. Lumea editurilor mustește de povești despre manuscrisul care a fost respins de douăzeci de ori înainte să-i ofere cineva o șansă, transformându-l într-un succes uriaș.

Exact asta e și povestea mea, îmi zic în gând. Trec drept o fată obișnuită, dar undeva în adâncul sufletului meu se ascunde o stea care nu așteaptă decât șansa de-a străluci.

— Hei, dacă vrei, mi-ar face mare plăcere să citesc câte ceva din ce-ai scris. Poate reușesc să te-ajut.

— Chiar ai vrea? Îl întreb uluită.

Nimeni nu s-a mai oferit vreodată să mă ajute. Nici măcar nu m-a încurajat nimeni vreodată. Mă uit cu atenție în ochii căprui și blânzi ai lui George. E așa de drăguț. Și, fir-ar să fie, chiar vreau să intru în programul ăla! Vreau să locuiesc în „oraș”. Vreau să merg în vizită la George și să aud răgetul leilor din Central Park.

Brusc, vreau ca viitorul meu să înceapă acum.

— N-ar fi grozav ca tu să fii scriitoare, iar eu, redactor-șef la *The New York Times*?

Da! îmi vine să strig. *Dar există o problemă. Am un prieten.* Nu mai pot continua să mă port ca o ticăloasă. Trebuie să-i spun imediat. Altfel n-ar fi corect.

— George, aș vrea să-ți spun ceva...

Tocmai sunt pe punctul de a-i destăinui secretul, când Eileen se apropie de masă, afișând o mină foarte serioasă și ceremonioasă.

— Carrie, ești căutată la telefon.

— Da? țiip eu, uitându-mă de la unul la celălalt. Cine să mă sune?

— Ar fi mai bine să afli, spune George ridicându-se odată cu mine.

— Alo? zic în receptor, presimțind că e Sebastián.

M-a urmărit, a descoperit că sunt la o întâlnire cu alt tip și acum e furios. Dar nu, e Missy.

— Carrie? se aude vocea înspăimântată a soră-mii, făcându-mă automat să mă gândesc că tata și Dorrit au fost omorâți într-un accident. Cred c-ar trebui să vii acasă imediat!

Mai că-mi cedează genunchii.

— Ce s-a întâmplat? întreb într-o șoaptă răgușită.

— Dorrit. E la secția de poliție.

Se oprește o clipă înainte de a-mi administra lovitura de grație:

— A fost arestată.

— Nu știu ce părere ai dumneata, zice o femeie ciudată strângând spasmodic o veche haină de blană peste ceea ce-mi pare a fi o pijama de mătase, dar eu m-am săturat. Gata. Mă spăl pe mâini de tot.

Tata, care stă alături, pe un scaun de plastic, dă din cap posomorât.

— Fac asta de prea multă vreme, continuă femeia clipind des. Am patru băieți, și-am vrut o fată. Am avut-o. Acum mărturisesc că-mi doresc să n-o fi avut. Orice-ar zice lumea, fetele sunt o bătaie de cap mai mare decât băieții. Aveți vreun fiu, domnule... ăăă...

— Bradshaw, răspunde tata cu o voce tăioasă. Nu, nu am niciun fiu, doar trei fiice.

Femeia dă din cap și-l bate ușurel pe genunchi.

— Bietul de dumneata.

Asta este, pare-se, mama celebrei Cheryl, amica lui Dorrit, cea care fumează „iarbă”.

— Serios, zice tata, mișcându-se în scaun ca să scape de ea, în timp ce ochelarii îi alunecă spre vârful nasului. În general, se lansează el într-una din teoriile sale despre creșterea progeniturilor, preferința pentru copii de un anumit sex, în detrimentul celui alt, mai ales când este exprimată atât de dur de către părinți, duce adesea la o *deficiență* în mintea copilului, o *deficiență* inerentă...

— Tați! strig eu, dând fuga să-l salvez.

Își împinge ochelarii mai sus pe nas, se ridică și deschide larg brațele.

— Carrie!

— Domnule Bradshaw, îl salută George.

— George.

— George?

Mama lui Cheryl se ridică și ea, bătând din gene de parcă ar fi aripi de fluture.

— Eu sunt Connie.

— Aha, încuviințează George, ca și când ar fi ceva logic.

— Sunt mama lui Cheryl, îl lămurește Connie, agățată de brațul lui. Și, zău, nu e deloc o fată rea...

— Sunt convins de asta, răspunde el amabil.

O, Doamne! Mama lui Cheryl flirtează cu George?

Îi fac semn tatii că vreau să-i vorbesc între patru ochi. Nu-mi iese din minte imaginea micii pipe de fumat marijuana pe care-am descoperit-o în măruntaiele Domnului Panda.

— A fost din pricina...

Nu reușesc să rostesc cu voce tare cuvântul „droguri”.

— Gumei de mestecat, spune tata ostenit.

— Gumei de mestecat? A fost arestată fiindcă a furat gumă?

— Se pare că e la a treia infracțiune. A mai fost prinsă furând din magazine de două ori, dar polițiștii i-au dat drumul. De data asta n-a mai ținut bafta.

— Domnul Bradshaw? Numele meu e Chip Marone, ofițerul care a arestat-o pe fiica dumneavoastră, se

recomandă un tânăr spilcuit, îmbrăcat în uniformă.

Marone - polițaiul de la fermă.

— O pot vedea, vă rog?

— Trebuie să-i luăm amprentele. Și să-i facem fotografii.

— Pentru c-a furat *gumă*? răbufnesc eu, în pragul exasperării.

Tata se face alb ca varul.

— O să aibă cazier? Fiica mea de numai treisprezece ani o să aibă cazier, ca orice borfaș de rând?

— Astea sunt regulile, se apără Marone.

Îi dau un ghiont tatii și zic către polițist:

— Mă scuzați, dar suntem prieteni foarte buni cu familia Kandesie...

— E un orășel mic, observă Marone frecându-și obrazii. Multă lume îi cunoaște.

— Dar Lali e practic un membru al familiei noastre. îi cunoaștem de-o groază de timp. Nu, tată?

— Uite ce e, Carrie, nu le poți cere oamenilor să încalce regulile. Nu-i cinstit.

— Dar...

— Ce-ar fi să sunăm la familia Kandesie? sugerează George. Doar ca să ne asigurăm.

— Vă rog să mă credeți pe cuvânt. Micuța mea Cheryl n-a mai avut probleme până acum, zice Connie strângându-i brațul lui George în semn de solidaritate și clipind cu subînțeleas către Marone.

E clar că polițistul s-a săturat de circ.

— Să văd ce pot face, mormăie el, îndreptându-se spre telefonul de la ghișeu. Da, zice în receptor. OK, nicio problemă.

Apoi închide și se uită încruntat la noi.

— Muncă în folosul comunității! exclamă Dorrit.

— Te poți considera norocoasă dacă scapi numai cu atât, îi atrage tata atenția.

George, tata, Dorrit și cu mine ne-am strâns în camera de zi să ținem ședință. Marone a fost de acord să le elibereze pe Dorrit și pe Cheryl, cu condiția să se

prezintă amândouă miercuri în fața judecătorului, care probabil că le va condamna să presteze munci în folosul comunității, drept pedeapsă pentru infracțiunile comise.

— Sper că-ți place să aduni gunoiul, spune George în glumă, împungând-o pe Dorrit în coaste.

Soră-mea chicotește. Stau amândoi pe canapea. Tata a sfătuit-o să meargă la culcare, dar ea a refuzat.

— Ai fost vreodată arestat? îl întreabă acum pe George.

— Dorrit!

— Ce e? se miră, privindu-mă nedumerită.

— Da. Dar a fost ceva mult mai grav la mijloc. Am sărit o barieră de la metrou și-am intrat direct într-un polițai.

Dorrit se uită la George cu ochii plini de admirație.

— Și ce s-a întâmplat?

— L-am sunat pe tata. Frățioare, s-a făcut foc și pară! Am fost obligat să-mi petrec toate după-amiezile în biroul lui, rearanjându-i cărțile de afaceri în ordine alfabetică și completându-i toate declarațiile fiscale.

— Serios? face Dorrit, peste măsură de uimită și impresionată.

— Morala poveștii: plătește întotdeauna prețul.

— Ei, ai auzit, Dorrit? zice tata.

Se ridică, dar umerii îi sunt încovoiați și îmi pare dintr-odată complet epuizat.

— Mă duc la culcare. La fel și tu, Dorrit.

— Dar...

— Acum, spune el încet.

Dorrit îi aruncă lui George o ultimă privire încărcată de alean și o rupe la fugă pe scări.

— Noapte bună, copii, ne urează tata.

Eu îmi netezesc fusta, cu gândurile aiurea.

— Îmi cer scuze. Tata, Dorrit...

— E-n regulă, mă asigură George luându-mă iarăși de mână. Înțeleg. Nicio familie nu e perfectă. Nici măcar a mea.

— Serios?

Încerc să-mi trag mâna de sub a lui, dar nu reușesc, așa că mă concentrez să schimb subiectul.

— Dorrit pare să te placă foarte mult.

— Știu să mă port cu copiii, zice el aplecându-se să mă sărute. E o chestie înăscută.

— George, ăăă... sunt foarte obosită, găsesc eu un pretext, ferindu-mi capul.

— Am înțeles, oftează el. E timpul să plec acasă. Dar ne revedem curând, da?

— Sigur.

Mă ridică în picioare și-mi cuprinde talia cu brațele. Îmi lipesc obrazul de pieptul lui, încercând să evit ceea ce știu sigur că va urma.

— Carrie? spune el dezmiardându-mi părul.

E o senzație plăcută, dar nu pot s-o mai lungesc mult.

— Sunt așa de obosită.

— OK.

Se trage înapoi, îmi ridică bărbia și-mi depune un sărut ușor pe buze.

— Te sun mâine.

Gapitodud șaispiiezece.

Csât de depante ai wiejige.9

— De ce mai zăbovim? întreabă Sebastián.

— Trebuie să-mi aranjez machiajul.

Îmi mângâie brațul și încearcă să mă sărute.

— Tu n-ai nevoie de machiaj.

— Încetează, îi șuier eu. Nu în casă!

— La mine acasă nu ți-ai mai făcut probleme.

— Pentru că tu n-ai două surori mai mici. Dintre care, una...

— Da, știu. A fost arestată pentru c-a șterpelit gumă de mestecat, spune el cu dispreț. O infracțiune aflată pe ultimele locuri în analele activităților ilegale, alături de aprinderea pocnitorilor în cutiile poștale ale vecinilor.

— Și astfel a început viața noastră de nelegiuiți, răspund eu închizându-i cu blândețe ușa băii în nas.

Bate.

— Daaa?

— Grăbește-te.

— Mă grăbesc. Ies într-o clipită.

Ceea ce e o minciună. De fapt, trag de timp.

Aștept să mă sune George. Au trecut două săptămâni de la arestarea lui Dorrit, dar, ținându-se de cuvânt, George m-a sunat a doua zi, și în ziua următoare, și când l-am întrebat dacă nu glumise oferindu-se să-mi citească una dintre povestiri, mi-a răspuns că vorbise foarte serios. Așa că i-am trimis textul, dar vreme de cinci zile n-am mai primit nicio veste de la el, până ieri, când i-a lăsat mesaj lui Dorrit că-mi telefonează azi, între orele șase și șapte. Naiba să-l ia. Dacă ar fi sunat la șase, Sebastián n-ar fi bătut pe-aici. Acum e aproape șapte. Sebastián o să se înfurie dacă primesc un telefon chiar înainte să ieșim.

Desfac un tub de rimel și mă aplec spre oglindă, aplicând un strat pe gene. E al doilea, așa că se răsucesc, arătând ca niște țepișori. Sunt pe cale să-l aplic și pe al treilea, când aud telefonul sunând.

— Telefon! strigă Missy.

— Telefon! țipă Dorrit.

— Telefon! urlu și eu, ieșind ca o furtună din baie.

— Ce? întreabă Sebastián ițindu-și capul din dormitorul meu.

— Poate că e ofițerul care-o supraveghează pe Dorrit.

— Dorrit e supravegheată de un polițist? Pentru c-a furat gumă?

Din păcate, n-am timp să-i explic. Însfac telefonul și-l iau cu mine în camera tatii, chiar înainte ca Dorrit să pună mâna pe el.

— Alo?

— Carrie? George la telefon.

— A, bună! îi răspund cu răsuflarea tăiată, închizând ușa.

Ce părere ai despre povestire? Trebuie neapărat să aflu. Acum!

— Ce mai faci? Cum se simte Dorrit?

— E bine.

Ai citit-o? Ți s-a părut oribilă? Dacă da, mă sinucid!

— Se duce la activitățile în folosul comunității?

— Da, George.

Suspansul ăsta mă omoară.

— Ce i-au dat de făcut?

Cui îi pasă?

— Să culeagă gunoiul aruncat pe marginea drumului.

— A, da. Eterna chestie cu gunoiul. Funcționează de fiecare dată.

— George... încep eu ezitant. Mi-ai citit povestirea?

— Da, Carrie. Chiar am citit-o.

— Și?

Se lasă o tăcere lungă, în care meditez la aspectele practice ale tăierii propriilor vene cu o lamă de ras.

— Ești scriitoare, clar.

Sunt? Chiar sunt scriitoare? Mă imaginez alergând prin încăpere, țopăind de bucurie și strigând: „Sunt scriitoare! Sunt scriitoare!”

— Și ai talent.

— Ah!

Mă prăbușesc în pat, cuprinsă de extaz.

— Dar...

Mă ridic brusc, strângând telefonul la piept îngrozită.

— Serios vorbind, Carrie, povestea asta cu o fată care locuiește într-un parc de rulote din Key West, în Florida, și lucrează la Dairy Queen... Ai fost vreodată acolo?

— Da, chiar de mai multe ori, răspund eu înțepat.

— Ai locuit vreodată într-o rulotă? Ai lucrat măcar o zi la Dairy Queen?

— Nu. Dar nu pot doar să-mi imaginez?

— Ai foarte multă imaginație, Carrie, însă mai știu și eu una, alta despre programele astea. Caută ceva care să arate experiența personală, ceva autentic.

— Nu pricep, mormăi eu.

— Ai idee câte povestiri primesc despre un puști care moare? Nu sună convingător. Trebuie să scrii numai despre ce știi.

— Dar nu știu nimic!

— Ba știi. Dacă nu-ți vine nimic în minte, gândește-te

mai bine.

Bucuria mea se evaporă precum rouă într-o dimineată de vară.

— Carrie?

Sebastián bate la ușă.

— Pot să te mai sun eu mâine? întreb grăbită, făcând mâna căuș peste receptor. Trebuie să fug la o petrecere pentru echipa de înot.

— Te sun eu. O să facem un plan să ne întâlnim, OK?

— Sigur.

Las telefonul jos și plec capul disperată. Cariera mea scriitoricească s-a încheiat chiar înainte să înceapă.

— Carrie, se aude vocea lui Sebastián de dincolo de ușă, acum mai puternică și mai iritată.

— Gata, zic și-i deschid.

— Cine era?

— Cineva de la Brown.

— Vrei să studiezi acolo?

— Mai întâi trebuie să intru. Oficial. Dar, da. Probabil că acolo o să merg.

Simt că mă sufocă un val de mângă verde și groasă.

— Hi ce planuri ai cu facultatea? îl întreb brusc.

E ciudat că nu l-am întrebat de chestia asta până acum.

— O să stau un an pe tușă. Aseară m-am uitat pe secțiunea de eseu a cererii de admitere la Amherst și-am avut o revelație. Nu-i de mine. Nu vreau să intru în sistem. Probabil că te șochează să auzi asta, nu-i așa?

— Nu. E viața ta.

— Da, dar cum o să te simți cu un prieten ratat?

— Nu ești ratat. Ești inteligent. Foarte inteligent.

— Sunt un adevărat geniu, zice și, după o clipă, adaugă: Chiar trebuie să mergem la petrecerea asta?

— Da, insist eu. Lali o organizează în fiecare an. Dacă nu venim, o să se supere.

— Tu ești șefa.

Ies din casă în urma lui, dorindu-mi la rândul meu să nu fim obligați să mergem. *Scrive despre ce știi.* Alt sfat mai

bun n-a găsit? Numai clișeul ăsta? Să-l ia naiba pe George! La naiba cu toate! De ce trebuie să fie așa de greu?

— Dacă n-ar fi dificil, ar face-o toată lumea, zice Peter captând atenția unui mic grup de puști strâns în jurul canapelei.

Peter tocmai a fost admis la Harvard, o decizie timpurie, și toată lumea e extrem de impresionată.

— Bioingineria e speranța viitorului, continuă el în vreme ce mă îndepărtez, în căutarea lui Maggie, pe care o găsesc stând într-un colț cu Șoricica. Aceasta pare să fie ținută ostatică.

— Serios vorbind, Maggie, zice ea, e minunat pentru Peter. Dăm bine cu toții dacă un elev de la Castlebury e primit la Harvard.

— N-are nicio legătură cu noi, o contrazice Maggie.

— Nu-mi vine să cred că Peter a intrat la Harvard! spune Lali oprindu-se o clipă în drum spre bucătărie. Nu-i așa că e nemaipomenit?

— Nu e! i-o taie Maggie.

Suntem cu toții încântați de reușita lui Peter. Mai puțin Maggie. îi înțeleg disperarea. E și ea una dintre milioanele de tineri care n-au nicio idee despre ce doresc să facă în viață. Ca Sebastián. Sau ca Lali. Când cineva apropiat găsește un răspuns, asta te aduce, brusc și violent, față-n față cu propria nehotărâre.

— Harvardul e la numai o oră și jumătate distanță, zic eu cu blândețe, încercând să-i distrag atenția lui Maggie de la ce-o roade cu adevărat.

— Nu contează distanța, răspunde ea posomorâtă. Harvardul nu-i un colegiu oarecare. Dacă studiezi la Harvard, devii o persoană care a absolvit Harvardul. Asta se va spune despre tine cât vei trăi: *Tipul ăsta* a fost la Harvard...

Urâsc elitismele astea, poate pentru că eu n-o să studiez niciodată la Harvard și sunt geloasă. Identitatea ta n-ar trebui să fie definită de școala pe care-ai absolvit-o. Dar probabil că în realitate lucrurile nu stau așa.

— Peter o să fie întotdeauna tipul care a fost la

Harvard, continuă Maggie. Iar eu să fiu tipa care *nu a fost*.

Eu și Șoricica schimbăm o privire.

— Dacă nu vă supărați, mă duc să-mi iau o bere, spune Șoricica.

— Păi, ce-i pasă ei? zice Maggie uitându-se lung după ea. Se duce la Yale. O să fie tipa care a fost la Yale. Uneori mă gândesc c-ar fi mai bine ca Peter să se vadă cu Șoricica, nu cu mine. S-ar potrivi de minune.

Amărăciunea din vocea ei mă ia prin surprindere.

— Șoricica are deja pe cineva, îi amintesc eu cu blândețe. Ai uitat?

— A, da. Un băiat care nu-i de pe-aici.

Dă din mână disprețuitor. Abia acum îmi dau seama că e beată.

— Hai să ne plimbăm puțin.

— E frig afară!

— O să ne facă bine.

În drum spre ieșire, trecem pe lângă bucătărie, unde i vedem pe Lali și pe Sebastián. Lali l-a pus la muncă, să scoată niște mini-hotdogi din cuptor și să-i așeze pe un platou.

— Ne întoarcem repede, le strig.

— Bine, zice Lali abia uitându-se la noi.

Îi spune ceva lui Sebastián și el râde. O clipă, chestia asta mă neliniștește, dar imediat mă străduiesc să văd partea bună a lucrurilor – e clar că iubitul meu și prietena mea se înțeleg de minune.

Când ajungem afară, Maggie mă apucă drintr-odată de braț și-mi șoptește:

— Cât de departe ai merge ca să obții ce-ți dorești?

— Poftim?

E foarte frig. Aburii respirației ne învăluie ca niște nori vărațici.

— Dacă ți-ai dori ceva foarte, foarte, foarte mult și n-ai ști cum să obții acel ceva – sau dacă ai ști cum, dar ai avea îndoieli –, cât de departe ai merge?

O clipă, mă întreb dacă vorbește despre Lali și Sebastián. Apoi îmi dau seama că vorbește de fapt despre

Peter.

— Hai în grajd, e mai cald acolo, îi sugerez eu.

Familia Kandesie ține câteva vaci, mai mult de ochii lumii, într-un grajd vechi din spatele casei. Deasupra vitelor e o șură, unde eu și Lali ne-am ascuns de nenumărate ori ca să ne împărtășim secretele. Locul e cald și înmiresmat, datorită căldurii venite de la animalele de jos. Mă cocoț pe-un balot de paie.

— Maggie, ce-i cu tine? Încep eu, mirându-mă că în ultimele trei luni i-am pus întrebarea asta de atâtea ori, încât a devenit deranjant de repetitivă.

Scoate o țigară din pachet, dar o opresc:

— Nu, n-ai voie să fumezi aici. Ar putea izbucni un incendiu.

— Atunci, hai afară.

— E frig. În plus, nu poți să pui mâna pe țigară de câte ori nu te simți în largul tău, Mags. E deja un tic.

— Și? zice cu o expresie răutăcioasă.

— Ce-ai vrut să spui mai devreme... când ai întrebat până unde aș merge? Sper că nu te gândeai la Peter, nu? Sper că nu te gândeai să... îți iei pastilele contraceptive?

— Firește. Când îmi aduc aminte, adaugă ea ferindu-și privirea.

— Mags! exclam repezindu-mă la ea. Ai înnebunit?

— Nu. Nu cred.

Mă strecor alături și mă trântesc pe un balot de paie, adunându-mi argumentele. Mă uit lung la tavan, pe care natura l-a împodobit cu pânze de păianjen, ca într-un decor de Halloween. Natură și instinct versus moralitate și logică.

— Mags, încep în sfârșit, știu că ți-e teamă să nu-l pierzi. Dar soluția la care te gândești acum nu-i cea mai fericită.

— De ce nu? întreabă cu încăpățănare.

— Pentru că e greșită. Nu-ți dorești să fii fata care a silit un băiat să stea cu ea rămânând însărcinată.

— Femeile recurg la soluția asta tot timpul.

— Asta nu înseamnă că procedează corect.

— Mama așa a făcut. N-ar fi trebuit să afle nimeni, dar după socotelile mele sora mea cea mai mare s-a născut la șase luni după ce s-au căsătorit părinții noștri.

— Au trecut mulți ani de atunci. Pe vremea aia nici măcar nu existau pilule contraceptive.

— Poate c-ar fi mai bine să nu existe nici acum.

— Maggie, ce tot vorbești acolo? Doar nu vrei să ai un copil la optsprezece ani! Copiii sunt o mare povară. Nu știu decât să mănânce și să facă pe ei. Chiar vrei să schimbi scutece în timp ce toți prietenii tăi sunt pe undeva și se distrează? Și cu Peter cum rămâne? Asta i-ar putea distruge viața. N-ar fi prea drăguț, nu?

— Nu-mi pasă, zice și începe să plângă.

— *Acum* nu ești însărcinată, nu? o întreb aplecându-mă spre ea.

— Nu! răspunde cu îndârjire.

— Haide, Mags. Ție nici păpușile nu-ți plac!

— Știu, zice ștergându-și ochii.

— Iar Peter e nebun după tine. S-o duce el la Harvard, dar asta nu înseamnă că va dispărea definitiv din viața ta.

— N-am fost admisă la Universitatea din Boston, mă anunță din senin. Da. Am primit o scrisoare de respingere chiar ieri. Exact când Peter a primit-o pe cea de acceptare.

— Of, Mags...

— În curând o să plece toată lumea. Tu, Șoricica, Walt...

— O să intri la altă universitate, o încurajez eu.

— Și dacă nu intru?

Bună întrebare. Una pe care n-am înfruntat-o direct până acum. Dar dacă nimic nu iese cum trebuie? Pe de altă parte, dacă nu iese, ce trebuie să faci? Nu poți să stai cu mâinile în sân.

— Mi-e dor de Walt, zice Maggie.

— Și mie, încuviințez strângându-mi genunchii la piept. De fapt, pe unde umblă?

— Bună întrebare. În ultimele trei săptămâni abia dacă l-am zărit. Asta nu-i stă deloc în fire.

— Așa e, zic gândindu-mă la cinismul pe care l-am observat la Walt în ultima vreme. Hai să-l sunăm!

În casă petrecerea e în toi. Sebastián dansează cu Lali, ceea ce mă enervează puțin, dar am lucruri mai importante pe cap. Ridic receptorul și formez numărul lui Walt. Răspunde mama lui:

— Alo? răspunde maică-sa.

— Walt e acasă? întreb ținând ca să acopăr zgomotul petrecerii.

— Cine e la telefon? se interesează ea bănuitoare.

— Carrie Bradshaw.

— A ieșit, Carrie.

— Știți cumva unde s-a dus?

— Mi-a spus că se întâlnește cu tine, se răstește ea și închide.

Ciudat, îmi zic clătinând din cap. Foarte ciudat.

Între timp, Maggie a captat întreaga atenție a petrecăreților urcându-se pe canapea și făcând un număr de striptease. Toată lumea strigă și aplaudă, mai puțin Peter, care se străduiește să pară că se distrează, când în realitate e îngrozit. N-o pot lăsa pe Maggie să intre la apă de una singură, mai ales în starea în care e. Îmi azvârl pantofii și sar pe canapea, lângă ea.

Mda, sunt conștientă că nu e nimeni dispus să mă vadă într-un număr de striptease, dar nici nu se va mira nimeni că mă fac de râs. Pe sub fusta cu paiete, cumpărată ieftin de la un magazin de reduceri, port o pereche de colanți din bumbac alb, pe care încep să-i trag în jos. Într-o clipită ni se alătură și Lali, care-și plimbă mâinile pe tot corpul, înghiontindu-ne pe mine și pe Maggie cu coatele. Rămân într-un picior, mă dezechilibrez și cad peste spătarul canapelei, trăgând-o și pe Maggie după mine. Întinse cât suntem de lungi, râdem să ne prăpădim.

— Ești OK? întreabă Peter aplecându-se spre Maggie.

— Sunt bine, chicotește ea.

Da, e bine. Acum, că Peter îi acordă atenție, viața e minunată. Pentru moment.

— Carrie Bradshaw, ești un exemplu prost, mă ceartă

el ducând-o pe Maggie de-acolo.

— Iar tu ești un măgar înțepat, mormăi eu, ridicându-mă de pe covor și aranjându-mi colanții.

Mă uit spre Peter, care îi toarnă lui Maggie un pahar de whisky, cu o expresie tandră, dar și puțin arogantă, întipărită pe chip.

Cât de departe ai merge *tu* ca să obții ce dorești?

Brusc, se face lumină. Da, aș putea să scriu la ziarul școlii. Asta îmi va furniza materialul pentru povestirea pe care-o voi trimite la The New School. Iar subiectul va fi...
ăăă... *autentic*.

Nu, mă ceartă o voce interioară. Nu la The Nutmeg. E o măsură cu adevărat extremă. În plus, dacă scrii la The Nutmeg, devii automat o ipocrită. Nu eziți nicio clipă să spui oricui te ascultă – inclusiv lui Peter, redactorul-șef – că urăști ziarul ăsta.

Da, însă ai de ales? Întreabă altă voce. Chiar vrei să stai cu mâinile în sân și să lași viața să treacă pe lângă tine, ca o ratată oarecare? Dacă nici măcar nu încerci să scrii la The Nutmeg, probabil că n-o să fii niciodată admisă în programul ăla.

Urându-mă din tot sufletul, mă îndrept către bar, îmi torn un pahar cu vodcă și suc de merișor, după care mă strecur până la Peter și Maggie.

— Salutare, oameni buni! zic eu relaxată, sorbind din pahar. Deci, Petey, băiete, mă gândeam că, în definitiv, aș putea să scriu la ziarul ăla al tău.

Ia și el o înghițitură din pahar și mă privește cu duritate.

— Nu e ziarul *meu*.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, nu știu. În general, e greu să comunici cu o persoană care nu se exprimă precis. Asta e ingredientul principal al scrisului. Precizia.

Și „autenticitatea”. Și „să scrii despre ce știi”. Alte două ingrediente esențiale, care se pare că-mi lipsesc. Mă uit lung la Peter. Dacă ăsta e efectul pe care-l are Harvardul asupra oamenilor, atunci poate că universitatea

asta ar trebui desființată.

— Știu că, tehnic vorbind, nu e ziarul tău, Peter, spun eu pe același ton. Însă ești redactor-șef. Nu făceam decât să-ți respect autoritatea. Dar dacă nu tu ești șeful acolo...

Peter se uită la Maggie, care îl privește la rândul ei nedumerită.

— Nu *asta* voiam să spun. Dacă vrei să scrii la ziar, n-am nimic împotrivă. Dar va trebui să vorbești și cu doamna Smidgens, consiliera noastră.

— Nicio problemă, zic eu c-o voce ca mierea.

— A, ce bine! se bagă și Maggie. Îmi doresc așa de mult ca voi doi să fiți prieteni!

Eu și Peter ne măsurăm reciproc. Asta n-o să se întâmple în veci. Dar, de dragul lui Maggie, o să jucăm puțin teatru.

Oapi-todud șaptespuezece f>AOM. & aia

— Walt! îl strig ajungându-l din urmă pe holul liceului.

Se oprește și-și îndepărtează o șuviță de păr de pe frunte. I-a crescut mai lung decât îl lasă de obicei și transpiră puțin.

— Pe unde-ai umblat sâmbătă seară? Te așteptam cu toții la petrecerea lui Lali.

— N-am putut să vin.

— De ce? Ce altceva aveai de făcut în orașelul ăsta?

Încerc să afișez un ton glumeț, dar Walt ia întrebarea în serios.

— Că-ți vine să crezi sau nu, mai am și alți prieteni.

— Da?

— Mai există viață și dincolo de zidurile Liceului Castlebury.

— Ei haide, zic împungându-l în coaste. Glumeam. Ne e dor de tine.

— Da, și mie de voi, spune trecându-și cărțile dintr-o mână în cealaltă. A trebuit să-mi mai iau o tură la Hamburger Shack. Ceea ce înseamnă că-mi voi petrece tot timpul liber învățând.

— Ce nasol.

Am ajuns în dreptul cancelariei. Înainte să intru, mă opresc puțin.

— Walt, e totul în regulă? Pe bune?

— Sigur că da. Nu înțeleg de ce mă întrebi.

— Așa...

— Ne mai vedem!

Și, privindu-l cum se îndepărtează, îmi dau seama că minte - cel puțin în legătură cu tura în plus la Hamburger Shack. Le-am dus pe Missy și Dorrit acolo în două seri săptămâna trecută, dar nu l-am văzut deloc pe Walt lucrând. Trebuie să aflu neapărat ce-i cu el, îmi pun în gând împingând ușa cancelariei.

Înăuntru le găsesc pe doamna Smidgens, consiliera de la *The Nutmeg*, și pe doamna Pizehiek, care predă ore de educație gospodărească și dactilografie. Fumează și discută despre ce vopsea de păr să aleagă la magazinul universal G. Fox din Hartford.

— Susie spune că asta i-a schimbat viața, zice doamna Pizehiek. De când se știe și-a vopsit părul în nuanțe de albastru, dar a descoperit că ar fi trebuit, de fapt, să și-l vopsească în nuanțe de portocaliu.

— Portocaliul e numai pentru dovleci, replică doamna Smidgens, ceea ce mă face s-o plac puțin, căci sunt perfect de acord. Nebunia asta cu analiza culorilor de vopsea e o prostie. Încă o șmecherie ca să-i jupoi de bani pe fraieri.

Și una deosebit de ineficientă, îmi spun în gând, dacă ai tenul cenușiu din cauză că fumezi trei pachete de țigări pe zi.

— O, dar e ceva atât de amuzant! o contrazice doamna Pizehiek, deloc descurajată. Ne strângem un grup de fete, într-o sâmbătă dimineață, după care luăm prânzul împreună...

Brusc, ridică ochii și mă zărește stând în ușă.

— Da? mi se adresează cu o voce tăioasă, cancelaria fiind un teritoriu strict interzis elevilor.

— Trebuie să vorbesc cu doamna Smidgens.

Probabil că aceasta s-a plictisit la culme de interlocutoarea ei, fiindcă, în loc să mă alunge, îmi zice:

— Carrie Bradshaw, nu-i așa? Intră, te rog. Și închide ușa.

Zâmbesc, străduindu-mă să-mi țin respirația. Mai fumez și eu uneori, dar aici, în spațiul ăsta închis, în care două femei pufăie ca niște furnale, îmi vine întruna să risipesc fumul cu mâna. Asta n-ar fi deloc politicos din partea mea, așa că mă mulțumesc să respir pe gură.

— Mă întrebam dacă...

— Am înțeles. Vrei să lucrezi la ziar, zice doamna Smidgens. Văd cazuri din astea în fiecare an. Pe la jumătatea primului semestru, apare câte unul din clasa a XII-a și, ca din senin, se trezește că vrea și el în echipa de la *The Nutmeg*. Bănuiesc că trebuie să-ți pui la punct portofoliul extracurricular, nu-i așa?

— Nu, spun eu, sperând că n-o să vomit din cauza fumului.

— Atunci, de ce?

— Cred c-aș putea să ofer ziarului o nouă perspectivă.

E clar că nu ăsta e răspunsul corect, fiindcă o aud spunând:

— A, serios?

Pare că nu aude argumentul ăsta pentru prima oară.

— Cred că sunt o scriitoare bunicică, adaug eu pe un ton precaut, refuzând să cedez așa de ușor, dar doamna Smidgens nu e impresionată.

— Toată lumea vrea să scrie. Avem nevoie de cineva la paginare.

Acum chiar că vrea să se descotorosească de mine, dar nu plec. Rămân pe poziție, ținându-mi respirația, cu ochii ieșiți din orbite. Probabil c-o sperie mutra mea, căci în sfârșit se mai îmbunează.

— Dacă ești de acord să te ocupi de paginare, cred c-am putea să te lăsăm să scrii câte ceva. Comitetul de redacție se întrunește de trei ori pe săptămână - luna, miercurea și vinerea, la ora patru. Dacă ratezi mai mult de o ședință pe săptămână, ai zburat.

— OK, mormăi în semn de răspuns, dând vârtos din

cap.

— Deci, ne vedem în după-amiaza asta, la patru.

O salut scurt și ies ca din pușcă.

— Pun pariu că Peter o să-i dea papucii lui Maggie, zice Lali scoțându-și hainele.

Goală pușcă, se întinde puțin înainte să-și tragă pe ea costumul de baie. Am admirat-o întotdeauna pentru lipsa ei de modestie când vine vorba de propriul corp. Eu n-am fost niciodată în stare să mă dezbar de nesiguranța pe care mi-o dă nuditatea, așa că trebuie să-mi contorsionez brațele și picioarele ca să păstrez un oarecare aer de demnitate în timp ce mă schimb.

— Fugi de-aici! Tipul o iubește, o contrazic eu scoțându-mi puloverul.

— Nu, doar o dorește, mă corectează Lali. Sebastián mi-a zis că Peter l-a întrebat de fetele cu care a mai fost înainte. Mai ales de Donna LaDonna. Ți se pare că așa ar trebui să se poarte un tip îndrăgostit?

Încă mă mai trec fiorii când aud numele Donnei LaDonna. Au trecut săptămâni întregi de când a pornit campania de denigrare la adresa mea. Deși ostilitățile se reduc acum la simple căutături urâte pe holurile liceului, bănuiesc că răul clocotește undeva, aproape de suprafață, gata să erupă în orice moment. Poate că asta face parte din planul Donnei de a-l seduce pe Peter și a declanșa haosul.

— Sebastián ți-a spus? mă încrunt eu. Ciudat. Mie nu mi-a suflat o vorbă. Dacă Peter i-ar fi zis lui Sebastián că e interesat de Donna, atunci Sebastián sigur mi-ar fi pomenit ceva.

— Poate că nu-ți spune chiar totul.

Asta ce mai înseamnă? mă întreb în gând, uitându-mă lung la ea. Dar nu pare deloc conștientă c-a încălcat codul prieteniei. Își face, foarte senină, încălzirea.

— Crezi c-ar trebui să-i spunem lui Maggie?

— Eu n-am de gând, zice Lali.

— N-a făcut nimic până acum, nu? Poate c-a fost doar gura de el. Peter se laudă mereu că e la cataramă cu

Donna LaDonna.

— N-a fost și Sebastián cu ea?

Încă un comentariu ciudat. Lali știe bine că da. Parcă se folosește de orice pretext ca să-i aducă numele în discuție. După cum mă așteptam, adaugă:

— Apropo, Aztec Two-Step cântă la Shaboo Inn peste vreo două săptămâni. Mă gândeam să mergem toți trei, tu, eu și Sebastián. Mă rog, am putea să mergem *noi*, singure, dar, de vreme ce ești mereu cu Sebastián, mi-am zis că poate vrei să vină și el. Pe deasupra, dansează foarte bine.

Cândva, mi-ar fi plăcut la nebunie ideea de a-l lua și pe Sebastián la un concert al formației noastre preferate, dar acum îmi dă brusc o senzație neplăcută. Pe de altă parte, cum să refuz fără să las impresia că e ceva în neregulă?

— Sună bine, zic.

— O să ne distrăm de minune! mă aprobă Lali cu entuziasm.

— Îl întreb în după-amiaza asta.

Îmi răsucesc părul și-l îndes sub casca de înot.

— A, nicio grijă, zice Lali, de parcă n-ar fi mare lucru. Îl întreb eu când îl văd.

Și iese cu pași mari din vestiar. Dinaintea ochilor îmi apare imaginea tulburătoare a celor doi dansând împreună la petrecere.

Mă urc pe blocstartul de lângă ea și-i spun:

— Nu e nevoie să-ți bați capul. Vine să mă ia pe la patru. Îl întreb eu.

— Cum vrei, spune ridicând nepăsătoare din umeri.

În clipa când picioarele mi se desprind de blocstart, îmi amintesc că la patru am sedință la ziar. Trupul mi se încordează și aterizez în apă rigidă ca o scândură. Impactul mă năucește pe moment, dar îmi intru repede în ritm și încep să înot.

La dracu', am uitat să-i zic lui Sebastián de sedință. Dacă plec până să ajungă el? Lali o să pună cu siguranță gheara pe el.

Sunt atât de adâncită în gânduri, că-mi ratez complet

săritura înainte, care se întâmplă să fie și cea mai simplă din repertoriul meu.

— Ce-i cu tine, Bradshaw? îmi strigă antrenorul Nipsie. Ai face bine să te aduni până la concursul de vineri.

— Așa o să fac, îl asigur eu ștergându-mi fața cu un prosop.

— Stai prea mult cu prietenul ăla al tău, mârâie antrenorul. Se alege praful de concentrare!

Mă uit spre Lali, care asistă în tăcere la schimbul ăsta de replici. O clipă, surprind un zâmbet ușor pe buzele ei, dar acesta se topește imediat.

— Credeam că mergem la Fox Run Mall, bombăne Sebastián supărat, ferindu-și privirea.

— Scuze, spun întinzându-mă să-i ating brațul, dar el se trage înapoi.

— Nu, ești udă.

— Tocmai am ieșit din piscină!

— Asta văd și singur, spune el încruntat.

— Nu durează decât o oră.

— În definitiv, de ce ții să lucrezi la amărâta aia de fițuică?

Hmm... Cum să explic? Pentru că încerc să-mi construiesc un viitor? Sebastián n-ar înțelege. El se străduiește din răputeri să și-l distrugă.

— Haide! îl implor eu.

— Nu vreau să mă duc singur la Fox Run Mall.

Lali se apropie agale, răsucindu-și prosopul și plesnind aerul cu el.

— Merg eu cu tine, se oferă ea.

— Minunat, zice Sebastián și-mi zâmbește. Noi ne vedem mai târziu, OK?

— Sigur.

Totul pare perfect inocent. Atunci, de ce felul în care a pronunțat cuvântul „noi” mi-a dat fiori pe șira spinării? Mă gândesc să las baltă ședința și să mă duc după el. Ba chiar mă îndrept către ușă, dar, când ajung afară, mă opresc. Oare așa o să mă port toată viața? O să mă dedic unui lucru important, numai ca să-mi abandonez întruna

planurile de dragul unui bărbat? *Asta se cheamă slăbiciune. Ești foarte slabă, Bradley, o aud pe Șoricica dojenindu-mă.*

Mă duc la ședința de redacție.

Din pricina nehotărârii, întârzii puțin. Membrii redacției și-au ocupat deja locurile la o masă mare, cu excepția doamnei Smidgens, care stă lângă fereastră, fumând pe ascuns o țigară. Cum nu e prinsă în conversația celorlalți, e prima care mă observă.

— Carrie Bradshaw. Te-ai hotărât în sfârșit să ne onorezi cu prezența?

Peter ridică privirile și le întâlnește pe-ale mele. *Ticălosul*, îmi zic în gând, amintindu-mi ce mi-a spus Lali despre el și Donna LaDonna. Dacă-mi face probleme, o să-i amintesc ce i-a zis lui Sebastián.

— O cunoaște toată lumea pe Carrie? Carrie Bradshaw? întreabă el. E în clasa a XII-a. Și cred că... ăăă... s-a hotărât să ni se alăture.

Restul asistenței mă privește cu indiferență.

În afară de Peter, mai recunosc încă trei elevi dintr-a XII-a. Ceilalți sunt fie într-a X-a, fie într-a XI-a. Mai e și-o fată care pare atât de tânără, încât sigur e „boboacă”. Per ansamblu, grupul nu promite prea mult.

— Să revenim la discuția noastră, spune Peter în timp ce mă așez și eu în coada mesei. Sugestii de articole?

Tânăra, care are păr negru și un ten infect și e limpede că face parte din categoria celor hotărâți să răzbească în viață, ridică mâna prima.

— Cred c-ar trebui să scriem un articol despre mâncarea de la cantină. De unde provine și de ce e așa de proastă.

— Am mai scris despre subiectul ăsta, spune Peter pe un ton obosit. În aproape fiecare număr. Nu se observă nicio schimbare.

— A, ba se observă, îl contrazice un puști cu o figură de tocilar și o pereche corespunzătoare de ochelari. Acum doi ani școala a fost de acord să permită instalarea unor automate de alimente sănătoase. Așa că putem măcar să

ne luăm semințe de floarea-soarelui.

Aha. Deci, de asta avem un grup de elevi care ronțăie tot timpul semințe de floarea-soarelui, de parcă ar fi o colonie de gerbili.

— Ce ziceți de ora de sport? sugerează o fată cu părul strâns într-o coadă împletită. De ce nu facem lobby ca să se înlocuiască baschetul cu aerobicul?

— Nu cred că sunt prea mulți băieți care să prefere aerobicul, i-o taie Peter.

— Nu e oare o prostie să scriem despre chestii pe care lumea le poate face și acasă? le atrage atenția puștiul cu față de tocilar. Ar fi ca și când i-am sili să-și spele rufe.

— Libertatea de *alegere* e cea mai importantă, nu? zice boboaca. Apropo, cred c-ar trebui să scriem despre cazul discriminării majoretelor.

— A, asta... oftează Peter. Carrie, tu ce spui?

— N-a încercat cineva să aprobe legea împotriva discriminării majoretelor anul trecut și n-a reușit?

— Nu ne vom da bătăuți! insistă boboaca. Echipa de majorete discriminează oamenii urâți. Nu e constituțional.

— Da? se miră Peter.

— Eu sunt de părere c-ar trebui să existe o lege împotriva fetelor urâte în general, spune puștiul cu față de tocilar, pufnind în ceea ce par a fi hohote de râs.

Peter se uită urât la el, apoi se întoarce către boboacă.

— Gayle, credeam c-am mai discutat chestia asta. Nu te poți folosi de ziarului liceului ca să promovezi cauzele susținute de familia ta. Știm cu toții că sora ta vrea să devină majoretă și că Donna LaDonna a respins-o de două ori. Dacă n-ar fi vorba de sora ta, poate că ar fi ceva. Dar lucrurile sunt cum sunt. Am lăsa impresia că ziarul încercă să oblige echipa de majorete s-o accepte. E împotriva oricăror reguli jurnalistice...

— Cum adică? întreb eu, brusc interesată, mai ales că Peter pare să-i țină partea Donnei. Nu e oare scopul jurnalismului să-i informeze pe oameni despre nedreptățile

ce se comit în lume? Și nedreptățile încep acasă. Încep chiar aici, în Liceul Castlebury.

— Are dreptate! exclamă puștiul cu față de tocilar izbind cu pumnul în masă.

— OK, Carrie, spune Peter enervat. Preiei subiectul.

— A, nu. Nu se poate, se bagă în vorbă doamna Smidgens. Știu că e în anul terminal, dar, ca nou-venită, trebuie să se ocupe de paginare.

Ridic din umeri politicos, de parcă nu mi-ar păsa. Peste câteva minute, eu și Gayle suntem expediate într-un colț al camerei, unde trebuie să mutăm de colo-colo niște texte, pe o uriașă coală de hârtie liniată. Munca e incredibil de plictisitoare. Mă uit la Gayle, care se încruntă, fie din pricina concentrării, fie de furie. E în punctul culminant al celei mai urâte etape din adolescența feminină – are coșuri, păr gras și-o față care încă nu a prins din urmă dimensiunile nasului.

— Tipic, nu? remarc eu. Fetele sunt puse întotdeauna la muncile cele mai puțin importante.

— Dacă nu mă fac reporter la anul, o să pornesc o petiție, zice ea cu înverșunare.

— Hmm... Am fost întotdeauna de părere că există două căi de-a obține ce-ți dorești în viață: să-i obligi pe oameni să-ți dea acel ceva sau să-i faci să vrea să ți-l dea. Se pare că a doua cale e, de obicei, și ce mai înțeleaptă. Pun pariu că, dacă vorbești cu doamna Smidgens, o să te ajute. Mi se pare un om destul de rezonabil.

— *Ea* nu-i chiar așa de rea. Peter e problema.

— Serios?

— Refuză să-mi acorde măcar o șansă.

Bănuind probabil că vorbim despre el, Peter se apropie agale de noi.

— Nu e nevoie să faci asta, Carrie.

— A, nu mă deranjează, zic eu c-un aer distrat. *Ador* lucrul manual.

— Serios? mă întrebă Gayle după ce Peter se îndepărtează suficient.

— Glumești? Hărțile în relief mi-au dat coșmaruri

cumplite. Iar când eram în echipa de cercetașe, n-am reușit deloc să învăț să cos.

Micuța Gayle chicotește.

— Nici eu. Adică, aș vrea să ajung ca Barbara Walters cândva, deși toți glumesc pe socoteala ei. Mă întreb dacă ei i-or fi dat vreodată treburi din astea?

— Probabil că da. Plus alte lucruri, mult mai neplăcute.

— Crezi? Întrebă Gayle prinzând curaj.

— Știu sigur! o liniștesc eu doar ca să mă aflu-n treabă.

Muncim în tăcere încă un minut sau două, după care o întreb:

— Care-i povestea cu sora ta și cu Donna LaDonna?

Gayle se uită la mine bănuitoare.

— O cunoști pe sora mea?

— Sigur.

Aici am cam mințit. N-o cunosc cu adevărat, dar cred că știu cine e. Una dintre elevele dintr-a XII-a, pe nume Ramona, care seamănă leit cu Gayle, deși are mai puține coșuri și e o versiune mai rafinată a ei. Nu i-am prea dat atenție, fiindcă s-a mutat aici pe când eram într-a IX-a, făcându-și aproape imediat alți prieteni.

— E foarte bună la gimnastică, spune Gayle. Mă rog, era. Când locuiam în New Jersey. La treisprezece ani era campioană regională la individual compus.

Mă miră ce aud.

— Atunci, de ce nu e în echipa de gimnastică?

— A crescut. I-au crescut șoldurile și sânii. S-a întâmpat ceva cu centrul ei de greutate.

— Am înțeles.

— Dar încă se pricepe de minune să facă sfoara, roata și alte chestii din repertoriul majoretelor. A dat audiție pentru echipa lor și era convinsă că va fi acceptată, pentru că e mult mai bună decât celelalte fete, decât Donna LaDonna, de pildă, care nu e în stare să facă o sfoară ca lumea. Dar n-a fost aleasă nici măcar pentru echipa a doua. A încercat din nou anul trecut, însă Donna

LaDonna s-a dus țintă la ea și i-a spus de la obraz că n-o să fie primită, fiindcă nu-i destul de înimoasă.

— Chiar i-a zis așa ceva în față? tresar eu, uimită la culme.

— Da. A zis, citez: „Nu ești destul de frumoasă ca să intri în echipă, așa că nu mai irosi timpul, nici pe al tău, nici pe-al nostru”.

— Uau... Și sora ta ce-a făcut?

— S-a dus la director.

Dau din cap, gândindu-mă că poate așa se poartă Ramona de obicei, se plânge unui adult, și ăsta e motivul pentru care n-au vrut-o în echipă. Totuși...

— Directorul ce-a zis?

— Că nu se poate implica în „chestii de fete”. Sora mea i-a spus că e un act de discriminare, pur și simplu. Discriminare împotriva fetelor care nu au părul drept, nasul mic și sâni perfecți. Directorul a râs.

— Toată lumea știe că e un ticălos.

— Dar asta nu îndreaptă lucrurile. Soră-mea încearcă să pornească un proces pe motiv de discriminare.

— Și tu vrei să scrii despre el.

— Aș scrie, însă nu-mi dă voie Peter. Iar Donna LaDonna refuză să stea de vorbă cu mine, fiindcă sunt boboacă. Apoi a răspândit vorba că oricine discută cu mine despre asta o să aibă de-a face cu ea.

— Pe bune?

— Cine s-ar pune cu Donna LaDonna? Să fim serioși. Ea e stăpâna școlii, oftează Gayle.

— Sau asta își închipuie.

Chiar atunci, se întoarce Peter.

— Mă întâlnesc cu Maggie la Fox Run Mall. Vrei să vii și tu?

— Sigur, zic strângându-mi lucrurile. Am întâlnire cu Sebastián acolo.

— Pa, Carrie! Mi-a făcut plăcere să te cunosc, spune Gayle. Și, nu-ți face griji, n-o să încerc să-ți vorbesc, dacă ne întâlnim pe coridor.

— Nu te prosti, Gayle. Vino și vorbește cu mine.

— Probabil că Gayle ți-a povestit totul despre Donna LaDonna și sora ei, Ramona, îmi spune Peter în vreme ce traversăm parcare a către o camionetă galbenă ruginită.

— Mmm...

— Numai prostii. Pe cine interesează bârfa asta plictisitoare?

— Așa crezi tu? Că-i o bârfă plictisitoare?

— Da. Ce, nu-i așa?

Deschid portiera, dau jos un teanc de ziare și mă așez pe scaunul pasagerului.

— Ciudat. Te-am considerat întotdeauna ceva mai evoluat când vine vorba de femei.

— Cum adică? Întreabă el răsucind cheia în contact, dar e nevoie de câteva încercări pentru a convinge motorul să pornească.

— Nu mi-am imaginat niciodată că ai fi genul de bărbat care nu suportă vocile femeilor. Știi tu, indivizi din ăia care le zic prietenelor să-și țină gura când încearcă să le spună ceva.

— Cine ți-a zis că aș fi așa? Maggie? Nu sunt deloc genul, crede-mă.

— Atunci, de ce n-o lași pe Gayle să-și scrie articolul? Sau e cumva vorba despre Donna LaDonna?

— N-are nici cea mai vagă legătură cu ea, mă asigură Peter schimbând stângaci vitezele.

— Cât de bine o cunoști? Sincer acum.

— De ce? mă întreabă el privindu-mă bănuitor.

— Am auzit că vorbeai despre ea la petrecerea lui Lali, zic ridicând din umeri.

— Și?

— Și, Maggie mi-e foarte bună prietenă. În plus, e o fată tare de treabă. Nu vreau s-o văd suferind.

— Dar cine zice că va suferi?

— Ar fi mai bine să nu sufere. Asta-i tot.

După o bucată de timp, Peter îmi spune:

— Nu ești obligată să faci asta.

— Ce anume?

— Să fii drăguță cu Gayle. E o pacoste. Dacă schimbi

o vorbă cu ea, după aia nu mai poți scăpa cu niciun chip.

— Mie mi se pare de treabă.

Mă uit urât la el, amintindu-mi că nici măcar n-a vrut s-o ducă pe Maggie la clinică să ia rețeta pentru pilulele contraceptive. Se pare că acum se simte vinovat.

— Dacă vrei să scrii un articol pentru ziar, dă-i bătaie. Cred că îți sunt oarecum dator, așa că...

— Pentru că am mers cu Maggie la clinică? Da, îmi ești dator.

— Nu e mai bine oricum ca fetele să facă chestii din astea împreună?

— Nu știu, zic cu o umbră de pesimism în glas. Dacă ar fi fost însărcintă?

— Exact asta încerc să evit. Cred că merit o bilă albă pentru că sunt un prieten grijuliu și-o oblig să ia pastila, spune de parcă ar merita să i se ridice o statuie.

De ce naiba laudele i se cuvin întotdeauna bărbatului?

— Cred că Maggie e destul de deșteaptă ca să știe că trebuie să ia pastila.

— Hei, n-am vrut să sugerez că...

— Las-o moartă, zic enervată.

Brusc, îmi revine în minte chipul fetei de la clinică, plângând fără încetare pentru că tocmai trecuse printr-un avort. Tipul care-o lăsase însărcinată nu venise cu ea. Ar trebui să-i povestesc lui Peter despre ea, dar nu știu de unde să încep.

— Oricum, a fost foarte frumos din partea ta. Maggie mi-a povestit că ai fost grozavă.

— Și asta te surprinde?

— Nu știu, Carrie, se bâlbâie Peter. Adică, te-am crezut întotdeauna cam... prostuță.

— Prostă?

— Adică, ești mereu pusă pe glume. N-am priceput niciodată ce cauți la cursurile pregătitoare pentru facultate.

— De ce? Pentru că-s amuzantă? O fată nu poate fi și amuzantă, și deșteaptă?

— N-am zis că nu ești deșteaptă...

— Sau e din pricină că n-am intrat la Harvard? Maggie îmi tot repetă că ești un tip minunat. Drept să-ți spun, n-am remarcat. Ori poate că doar în ultimele trei zile te-ai preschimbat într-un nesimțit de mare clasă.

— Ohooo, mai ușor! Nu trebuie să te enervezi în halul ăsta. De ce fetele iau mereu lucrurile atât de personal?

Stau cu brațele încrucișate și nu scot o vorbă. Peter nu se mai simte în largul lui și începe să se foiască pe scaun.

— Ăăă, pe bune, reia el discuția. Ar trebui să scrii un articol pentru ziar. Poate o caracterizare a unui profesor, ceva de genul ăsta. Prinde întotdeauna.

— O să mă mai gândesc, răspund punându-mi picioarele pe bord.

Când intrăm în parcare de la Fox Run Mall, încă mai fierb de furie. M-am supărat așa de tare, încât încep să am îndoieli c-aș mai putea fi prietenă cu Maggie câtă vreme se vede cu ticălosul ăsta.

Mă dau jos din mașină și trântesc portiera, ceea ce e o mojie din partea mea, dar nu mă pot abține.

— Ne vedem înăuntru, OK?

— OK, zice Peter cam agitat. Ne găsești la Mrs Fields.

Dau din cap și, plimbându-mă de colo-colo prin parcare, scotocesc prin geantă până găsesc o țigară, pe care o aprind. După câteva fumuri, tocmai când încep să-mi mai revin, o Corvette galbenă se ivește în parcare și oprește cu un scrâșnet de roți la nici trei metri mai încolo. E Sebastián. Împreună cu Lali. Coboară amândoi râzând și chicotind de mama focului.

Mi se îneacă toate corăbiile. Unde-or fi fost în ultima oră și jumătate?

— Bună, iubito! mă salută Sebastián sărutându-mă ușor pe buze. Ne-a fost foame, așa c-am trecut pe la Hamburger Shack.

— L-ați văzut pe Walt?

— Îhî, face Lali.

Sebastián își strecoară brațul pe sub al meu, apoi îl întinde pe celălalt spre Lali. Astfel înlănțuiți, intrăm tustrei în mall.

Singura mea consolare e că Sebastián spune adevărul despre oprirea la Hamburger Shack. Când m-a sărutat, am simțit un miros de ceapă și ardei, amestecat cu un iz aspru de fum de țigară.

Capitolul optsprezece

Q1 | Q, îl & exista pentru a jyi desfjiințate

— Ce crezi? o întreb pe Șoricica, bătând darabana cu pixul în masă.

— S-o ataci pe Donna LaDonna în primul tău articol pentru *The Nutmeg*? E riscant, Bradley. Mai ales că nu cunoști încă și versiunea ei.

— Nu pentru că n-aș fi încercat, replic eu, și ăsta e purul adevăr.

M-am ținut după ea o vreme, dar n-am încercat efectiv s-o abordez. Tot ce am făcut a fost să trec cu mașina pe lângă casa ei de trei ori. Familia LaDonna locuiește în vârful dealului, într-o casă mare, nouă și extrem de urâtă. Are două coloane, un perete de cărămidă, unul din ipsos, iar ceilalți, din lemn, de parcă arhitectul nu s-a putut hotărî și-a pus câte ceva din toate. Cam asta e și atitudinea Donnei LaDonna în privința băieților.

În două rânduri, casa era pustie, dar a treia oară l-am văzut pe Tommy Brewster ieșind, urmat de Donna. Chiar înainte să se urce în mașină, Tommy s-a întins brusc spre ea, ca și când ar fi încercat s-o sărute, dar Donna l-a împins deoparte cu degetul arătător, râzând. Pe când Tommy era încă pe alee, spumegând de furie, a sosit o a doua mașină - un Mercedes albastru. Din ea a coborât un tip înalt și foarte chipeș, care-a trecut pe lângă Tommy și și-a petrecut brațul pe după talia Donnei. Apoi au intrat amândoi în casă, fără să arunce măcar o privire în urmă. Când vine vorba de bărbați, e limpede că viața Donnei este extrem de interesantă.

— De ce nu vrei să începi cu un subiect mai puțin controversat decât Donna LaDonna? mă întreabă Șoricica.

Obişnuieşte-i pe oameni cu ideea că scrii la ziar.

— Dar dacă nu scriu despre Donna, nu mai am despre ce scrie, mă plâng eu.

Pun picioarele pe masă şi înclin scaunul pe spate.

— Chestia cu adevărat grozavă la Donna e că toţi se tem de ea. Mai ştii vreun alt lucru în liceul ăsta care să trezească o asemenea senzaţie generală de disconfort?

— Clicile.

— Clicile? Noi nici măcar nu suntem în vreuna.

— Dat fiind că de zece ani avem aceeaşi prieteni, poate că suntem.

— Întotdeauna m-am gândit că noi suntem un fel de anti-clică.

— Dar şi-o anti-clică e tot o clică, nu?

— Poate s-ar găsi ceva de scris despre asta, cuget eu revenind cu scaunul la poziţia iniţială.

Când aproape ating podeaua, picioarele scaunului alunecă şi mă trezesc pe jos, trăgând după mine mai multe cărţi. Aterizez cu scaunul pe cap şi, trăgând cu ochiul de dedesubt, o zăresc pe micuţa Gayle aplecându-se către mine. Cineva trebuie s-o informeze că există Clearasil.

— Carrie! exclamă ea speriată. Eşti bine?

Aruncă priviri disperate împrejur, adunând cărţile de pe podea.

— Ar fi mai bine să te ridici înainte să te găsească bibliotecara. Altfel o să te dea afară.

Şoricica izbucneşte în râs.

— Nu înţeleg, zice Gayle cu ochii plini de lacrimi, strângând în braţe teancul de cărţi.

— Nu facem mişto de tine, scumpo, o liniştesc eu. Doar că suntem în clasa a XII-a şi nu ne pasă dacă ne dă bibliotecara afară.

— Dacă ar încerca, probabil că i-am arăta degetul, adaugă Şoricica.

Ne uităm una la alta şi chicotim răutăcios.

— A, mă rog, murmură Gayle muşcându-şi buza.

— Hai, stai jos, o invit trăgându-i un scaun lângă mine.

— Pe bune?

— Ea e Roberta Castells, zic în vreme ce Gayle se așază cu precauție. Mai cunoscută drept Șoricica.

— Bună, o salută Gayle timidă. Știu totul despre tine. Ești o legendă. Se spune că ești cea mai deșteaptă fată din școală. Aș vrea să fiu și eu așa. Cea mai deșteaptă. Cea mai frumoasă n-o să fiu cu siguranță.

Cele două Jen intră în bibliotecă, amușinând ca niște câini de vânătoare. Ne zăresc și se așază la două mese mai încolo.

— Le vezi pe fetele alea? zic făcând un semn din cap spre ele. Crezi că sunt frumoase?

— Cele două Jen? Sunt superbe!

— Acum. Sunt superbe *acum*. Dar peste doi ani...

— O să pară foarte, foarte bătrâne. O să arate ca de *patruzeci* de ani! plusează Șoricica.

Micuța Gayle își acoperă gura cu mâna.

— De ce? Ce li s-a întâmplat?

— Punctul culminant al vieții lor e în liceu, îi explic eu.

— Poftim?

— Așa e, mă susține Șoricica dând din cap. Iar după liceu viața lor se va duce de râpă. Copii. Soți infideli. Slujbe fără perspective. Nu în liceu trebuie să-ți atingi potențialul maxim. Altfel, toată viața ta va fi un dezastru.

— Nu mi-am pus niciodată problema în felul ăsta, zice Gayle uitându-se la cele două Jen de parcă ar fi două extraterestre ciudate de pe altă planetă.

— Apropo, ce urăști *tu* cel mai mult la liceul ăsta? **w**

— Aăă, mâncarea?

— Nu e ceva destul de bun. Articolele despre cantină sunt plictisitoare. Și nici „Donna LaDonna” nu e un răspuns potrivit.

— Atunci, mă vād nevoită să spun „clicile”.

— Clicile, repet eu ridicând din sprânceană către Șoricica. De ce?

— Pentru că-ți dau o senzație de nesiguranță. Ești mereu conștient că, dacă nu faci parte dintr-o clică e din

pricină că membrii ei nu te plac. Iar uneori, dacă se întâmplă să faci parte din vreuna, e ca-nîmpăratul muștelor: te întrebi tot timpul dacă nu cumva ești următoarea victimă. Am vorbit prea mult? tresare ea ducând iar mâna la gură.

— Nu, nu, continuă.

Întorc caietul, îl deschid la o pagină goală și încep să-mi iau grăbită notițe.

— Articolul ăsta pe care-l scriu pentru *The Nutmeg* merge foarte bine, zic scoțând din cuptor o șarjă de biscuiți cu ciocolată.

— Despre ce ziceai că e? mă întreabă Sebastián întorcând o pagină din revista *Time*.

I-am mai zis de vreo zece ori.

— Despre clici. Până acum am intervievat vreo zece persoane și am niște povești foarte interesante.

— Hmm, mormăie Sebastián, evident neinteresat.

Continui fără să mă descurajez.

— Walt spune că, deși clicile oferă protecție, ele îți pot încetini dezvoltarea ca individ. Tu ce părere ai?

— Părerea mea, îmi răspunde el, tot cu ochii în revistă, e că Walt are probleme.

— Ce fel de probleme?

— Chiar îți pasă?

Mă privește pe deasupra ramei ochelarilor stil Ray Ban. De câte ori îl văd cu ochelarii de citit, mi se topește inima. Are și el un defect. Nu vede prea bine. E așa de dulce.

— Sigur că da.

— Atunci, ai încredere în mine și uită de asta.

Și se întoarce la lectura întreruptă. Eu scot biscuiții calzi din tavă și-i așez binișor pe-o farfurie. Pun farfuria dinaintea lui Sebastián și mă așez și eu. El ia distrat un biscuit și mușcă.

— Ce citești?

— Tot despre recesiune, mă lămurește întorcând pagina. N-are niciun rost să-ți cauți de lucru acum, asta-i sigur. La naiba, n-ar avea rost nici să mergi la facultate! O

să rămânem să locuim cu părinții toată viața.

Îl apuc brusc de încheietură și-l întreb:

— Ce știi despre Walt?

— L-am văzut, zice ridicând din umeri.

— Unde?

— Într-un loc pe care nu-l știi și pe care n-ai vrea să-l vizitezi.

Ce naiba tot îndrugă acolo?

— Ce fel de loc?

— Las-o moartă, spune scoțându-și ochelarii. M-am plictisit. Hai la Fox Run Mall.

— Eu nu m-am plictisit. Vreau să aflu mai multe despre Walt.

— Iar eu nu vreau să discut despre asta, spune și se ridică de la masă.

Hmm. Iau un biscuit și-l îndes pe jumătate în gură.

— Nu pot să merg la mall. Vreau să mai lucrez la articol. Articolul pentru *The Nutmeg*, adaug văzându-l nedumerit.

— Cum vrei. Eu n-am de gând să stau aici și să mă uit cum scrii.

— Dar vreau să iasă *bine!*

— Minunat. Ne vedem mai târziu.

— Stai!

Îmi iau în grabă haina și mă reped după el.

Sebastián mă cuprinde cu brațul pe după mijloc și o pornim împreună spre mașină într-un pas caraghios, pe care l-am inventat într-o seară la Emerald. Dar, după ce demarăm, mă uit spre casă și mă cuprinde un sentiment de vinovăție. N-ar trebui să fac asta. Cum o să ajung scriitoare, dacă n-am strop de disciplină?

Însă Lali are o slujbă nouă la mall, la magazinul Gap. Dacă îl las de capul lui, Sebastián sigur se va opri pe la ea s-o salute și cei doi vor rămâne iarăși singuri, fără mine. Mă simt oribil fiindcă n-am încredere s-o las pe Lali cu Sebastián, dar în ultima vreme au devenit din ce în ce mai apropiați. De câte ori îi văd glumind sau bătând palma a triumf, am un presentiment. Parcă aud ticăitul unui ceas,

numai că pauza dintre ticăituri se prelungește tot mai mult, până ce nu se mai aude nimic - doar liniștea.

Cynthia Viande e pe scenă, dinaintea adunării, ținând în mână un număr din *The Nutmeg*.

— Săptămâna aceasta avem un articol de Carrie Bradshaw despre clici.

Vestea e întâmpinată cu aplauze călduțe, după care toată lumea se ridică.

— Ți-au tipărit articolul, Bradley. Bravo! mă felicită Șoricica dând fuga spre mine.

— Abia aștept să citesc, murmură câțiva elevi dându-și ochii peste cap în vreme ce trec pe lângă noi.

— Ce bine că s-a terminat, nu? ne întrerupe Sebastián făcându-i cu ochiul Șoricicăi.

— Cum adică? întreb eu.

— Chestia cu *The Nutmeg*, îi zice el Șoricicăi. Te-a bătut la cap cu nesfârșitele ei întrebări de as al reportajelor?

— Nu, răspunde Șoricica surprinsă.

Mă înroșesc toată de rușine.

— Oricum, s-a terminat, spune Sebastián zâmbind.

Șoricica îmi aruncă o privire curioasă, dar ridic din umeri. Bărbații, tot bărbați, ce să le faci?

— Ei bine, *mie* mi s-a părut *grozav*, zice ea.

— Uite-o că vine! strigă Maggie. Vedeta noastră!

— Ei, Magwitch, e doar un amărât de articol pentru *The Nutmeg*.

Cu toate astea sunt mulțumită. Mă strecor lângă ea la masa de picnic dinăuntrul fermei. Pământul e înghețat bocnă, iar în aer stăruie o răceală umedă, care o să ne chinuiască luni bune. Pot o căciulă croșetată, cu o coadă lungă la capătul căreia atârână un pampon. Maggie, care trece prin iarnă prefăcându-se că nu există și refuzând să poarte căciulă și mănuși, mai puțin când schiază, își freacă viguros mâinile atunci când nu trage dintr-o țigară pe care ea și Peter și-o tot trec unul celuilalt. Lali poartă ghețe bărbătești, la mare modă zilele astea.

— Dă-mi și mie să trag din țigara aia, îi zice ea lui

Maggie, ceea ce e ciudat, fiindcă Lali rareori fumează.

— E bun articolul, îmi zice Peter cu necaz.

— Tot ce face Carrie e bun, replică Lali, din ale cărei nări se înalță dâre de fum. N-am dreptate? Carrie *trebuie* să aibă întotdeauna succes.

Se poartă intenționat cu atâta ostilitate? Sau e pur și simplu ea însăși? Nu-mi dau seama. Mă privește sfidătoare, parcă provocându-mă să aflui.

— Nu am întotdeauna succes, o contrazic eu.

Scot o țigară din pachetul mamei lui Maggie. După câte se pare, s-a răzgândit în privința fumatului.

— De fapt, cel mai adesea o dau în bară, încerc să glumesc.

Aprind țigara și trag din ea, eliberând fumul treptat, în niște inele perfecte.

— Din când în când mai am și noroc.

— Ei haide, zice Lali cu un scepticism provocator. Doar scrii la *The Nutmeg*, ai vreo patru trofee la sărituri în apă și pe deasupra i l-ai furat Donnei pe Sebastián. Mie mi se pare că obții tot ce-ți dorești.

Preț de-o clipă, între noi se lasă o tăcere dureroasă.

— Știu și eu ce să zic? Obține oare vreunul dintre noi vreodată ceea ce-și dorește cu adevărat? Întreabă Șoricica.

— Da, tu, răspunde Maggie. Tu și Peter.

— Și Lali. Și *tu*, Maggie, insist eu. În plus, nu l-am „furat” pe Sebastián de la Donna. Mi-a zis că nu ieșea cu ea. Și, chiar dacă ar fi ieșit, nu s-ar putea spune că suntem prietene, nu? Nu-i sunt datoare cu nimic.

— Încearcă să-i spui ei asta, zice Lali zâmbind condescendent și strivind mukul de țigară sub talpa bocancului.

— Cui îi pasă de Donna LaDonna?! exclamă Maggie cu voce tare, trăgând cu ochiul la Peter. M-am săturat de ea. Nu vreau să-i mai aud numele în veci!

— De acord, o aprobă Peter, însă fără tragere de inimă.

— Foarte bine, spun la rândul meu.

Peter își ferește privirea cât își aprinde o țigară, apoi

se întoarce spre mine.

— Știi, sper, că Smidgens se așteaptă acum să mai scrii un articol pentru ziar.

— E-n regulă.

— Despre ce vrei să scrii? mă întreabă Lali.

Mai scoate o țigară din pachet, se uită la ea și și-o așază după ureche.

— Bănuiesc că va trebui să găsesc ceva, zic mirându-mă din nou de purtarea ei ciudată.

Gapito-uă. nouăszie. ze.c.e

Scili-sefli-sclik/ibă/u!

— Maggie, nu e *corecți* îi șuier eu.

Tocmai am terminat orele și ne ascundem, eu, Șoricica și Maggie, în Cadillac-ul acesteia.

— OK. Ce ziceți de Lali? întreabă Șoricica schimbând subiectul. Nu găsiți că s-a purtat ciudat azi-dimineață la fermă?

— E geloasă, își dă cu părerea Maggie.

— Așa cred și eu, o aprobă Șoricica.

— Ba nu, nu e! protestez eu. Lali e foarte încrezătoare, asta-i tot. Oamenii interpretează asta greșit.

— Știu și eu, Bradley... în locul tău aș fi mai precaută, mă sfătuiește Șoricica.

— OK, oameni buni, a apărut. Capu' la cutie! ne ordonă Maggie și ne aruncăm toate la podea.

— Nu e deloc corect, mormăi eu.

— Doar tu ești aia care vrea să fie scriitoare, îmi amintește Maggie. Ar trebui să *vrei* să afli.

— Vreau, dar nu așa. De nu-l putem întreba pe el?

— Pentru că n-o să ne zică, vine replica lui Maggie.

— Șoricica? Tu ce părere ai?

— Nu-mi pasă, răspunde ea de pe bancheta din spate.

Eu am venit numai ca să mă distrez, A intrat în mașină! ne anunță ridicând capul și trăgând cu ochiul pe geamul din spate. Iese din parcare! Repede, că-l pierdem!

Mda, se vede clar că nu-i pasă.

Maggie sare-n sus, bagă mașina în viteză și apasă pe accelerație. Dar o ia în sensul greșit ca să iasă din parcare

și, când ajungem într-o fundătură, trece pur și simplu peste bordură.

— Doamne Sfinte! exclamă Șoricica prinzându-se de scaunul din față chiar în clipa în care Maggie virează strâns spre stânga.

În câteva secunde ajungem la doar două mașini în spatele *hatchbackului* portocaliu al lui Walt.

— Nici chiar așa de evident, Maggie, remarc eu sarcastic.

— A, Walt nici n-o să observe, mi-o retează ea. Când conduce, nu vede nici în dreapta, nici în stânga.

Sărmanul Walt. De ce-oi fi fost de acord să mă implic în planul ăsta nesăbuit de a-l urmări? Din același motiv pentru care am dus-o la medic să ia rețeta pentru pilule. Nu sunt în stare să refuz pe nimeni. Nici pe Maggie, nici pe Sebastián, nici pe Lali.

Lali a cumpărat nenorocitele alea de bilete la concertul Aztec Two-Step și urmează să mergem toți trei în weekendul de după vacanța de Crăciun. Dar mai sunt săptămâni bune până atunci. În plus, trebuie să recunosc că mor de curiozitate să aflu unde se furișează Walt după ore.

— Sunt gata să pariez că are o nouă iubită, zice Maggie. Și că e mai în vârstă. Ca doamna Robinson. Probabil că e mama vreunui coleg. De asta se tot ascunde.

— Poate că într-adevăr învață.

Maggie îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Ei haide, doar știi cât de deștept e Walt. Nu tocește niciodată. Chiar și-atunci când pretinde că învață, face de fapt cu totul altceva. Citește despre oalele de noapte din secolul XVIII, de pildă.

— Walt e pasionat de antichități? Întreabă Șoricica surprinsă.

— Știe câte-n lună și-n stele despre ele, răspunde Maggie cu mândrie. Pe vremuri aveam un plan: să ne mutăm în Vermont, unde Walt să-și deschidă un magazin de antichități, iar eu să cresc oi, să torc lâna și să tricotez pulovere.

— Ce... pitoresc, comentează Șoricica prinzându-mi privirea.

— Voiam și să cultiv legume, adaugă Maggie. Și să le vând vara la tarabă. Planul era să devenim vegetarieni.

Uite ce s-a ales de ideea lor, îmi zic în gând în vreme ce traversăm orașul pe urmele lui Walt. Acesta trece de Fox Run Mall și continuă să conducă pe strada principală. La unul dintre cele două semafoare din oraș, mașina virează la stânga și se îndreaptă către râu.

— Știam eu! zice Maggie strângând mai tare volanul. Are o întâlnire amoroasă secretă.

— În pădure? o apostrofează Șoricica. Acolo nu-s decât copaci și-un câmp pustiu.

— Poate c-a omorât pe cineva din greșeală. A îngropat cadavrul și acum vrea să se asigure că n-a ieșit la suprafață.

Îmi aprind o țigară și mă las în scaun, întrebându-mă până unde pot merge lucrurile.

Drumul duce spre râu, dar în loc să rămână pe poteca de pământ, Walt virează încă o dată strâns și o ia pe sub autostradă.

— Se îndreaptă către East Milton! ne strigă Maggie, deși vedem și noi ce face.

— Dar ce-i în East Milton? întreabă Șoricica.

— Un cabinet medical.

— Carrie! tresare Maggie.

— Poate s-a angajat ca asistent medical, zic eu cu un aer inocent.

— Carrie, vrei să taci odată din gură? izbucnește ea. E o chestie *serioasă*...

— S-ar putea face asistent medical. În următorii zece ani profesia asta o să devină foarte șic.

— Toți medicii vor fi femei și toate asistentele - bărbați, spune Șoricica.

— Eu n-aș vrea să am de-a face c-un asistent, se cutremură Maggie. Nu vreau să fiu atinsă de un bărbat pe care nu-l cunosc.

— Dar dacă ar fi numai o aventură de-o noapte? o

întreb eu ca s-o tachinez. Adică, să zicem c-ai ieși în oraș, ai da peste un tip care-ți place, ți-ai imagina că ești îndrăgostită nebunește și-ai face sex cu el trei ore mai târziu?

— Sunt nebună după Peter, OK?

— Oricum, s-ar putea să nu conteze, spune Șoricica. Dacă l-ai cunoaște de trei ore ar însemna că-l cunoști cât de cât, nu?

— Ar fi ca-n scenele futut liber din *Teama de zbor*.

— Te rog să nu mai spui „futut”. Urăsc cuvântul ăsta. Se spune „a face dragoste”, mă corectează Maggie.

— Care-i diferența, de fapt, dintre „a face dragoste” și „a fute”? Nu, *pe bune* întreb eu.

— În al doilea caz, e vorba doar de contactul în sine. În primul caz, e vorba de contact, plus restul de chestii, mă lămurește Șoricica.

— Nu-mi vine să cred că tot n-ai făcut sex cu Sebastián, zice Maggie.

— Păi...

Maggie se întoarce și se uită uluită la Șoricica, aproape pierzând controlul volanului. După ce redresează mașina, spune: „Ești încă virgină”, de parcă m-ar acuza de vreo infracțiune.

— Nu-mi place să mă consider „virgină”. Prefer să mă consider „incompletă sexual”. Știi tu. Ca și când n-aș fi ajuns la sfârșitul cursului.

— De ce? Nici măcar nu-i vreo mare brânză. Așa îți imaginezi până ce treci la fapte. După aia îți zici: „Doamne, de ce-oi fi așteptat atâta?”

— Haide, Maggie. Fiecare are un calendar propriu. Poate că nu e încă pregătită, spune Șoricica.

— De fapt, ce vreau să zic e că, dacă n-o faci mai repede cu Sebastián, o să-ți ia altcineva locul, mă previne Maggie pe un ton sumbru.

— Dacă se întâmplă așa ceva, atunci înseamnă că Sebastián nu e tipul potrivit pentru ea, insistă Șoricica.

— În plus, am senzația că s-a întâmplat deja, spun eu pe un ton sarcastic. În trecut, adică. Și, stai așa, mă văd cu

el numai de vreo două luni!

— Eu, când am făcut-o, mă vedeam cu Peter de două zile, îmi atrage atenția Maggie. Sigur, împrejurările erau mai deosebite. Peter e îndrăgostit de mine de ani buni.

— Maggie, apropo de Peter... începe Șoricica.

Vreau s-o avertizez că nu e momentul cel mai potrivit să aducă în discuție adevărul despre Peter, dar e prea târziu.

— După mine, „liceu” și „colegiu” sunt două categorii distincte pentru el. Când va merge la Harvard, va lăsa în urmă Liceul Castlebury. Nu va avea încotro. Dacă nu va face asta, nu va reuși.

— De ce? se răstește Maggie.

— Mags, zic aruncând o privire către Șoricica, nu s-a referit neapărat la tine. Vrea doar să spună că Peter va trebui să învețe foarte mult și că probabil nu va mai avea atât de mult timp pentru relații. Nu, Șoricica?

— Sigur. Viețile noastre, ale tuturor, se vor schimba. Noi înșine vom fi obligați să ne schimbăm.

— Eu, una, n-am de gând să mă schimb, se încăpățânează Maggie. Orice s-ar întâmpla. O să fiu întotdeauna eu însămi. Cred că așa ar trebui să se poarte toată lumea. Cumsecade.

De acord.

— Orice s-ar întâmpla, ar trebui să jurăm cu toții că o să fim mereu noi înșine.

— Avem de ales? spune Șoricica sarcastic.

— *Unde* suntem? întreb uitându-mă în jur.

— Bună întrebare, mormăie Șoricica.

Suntem pe un drum asfaltat plin de gropi, care pare să ducă spre nicăieri. De o parte și de alta se întind câmpuri pietroase, presărate ici și colo cu case dărăpănate. Trecem pe lângă un service auto și pe lângă o casă galbenă, c-o firmă pe care scrie: reparații păpuși mari și mici. În fața noastră, Walt intră brusc pe-o alee micuță, aflată lângă o clădire albă și lungă, cu aspect industrial. Are o ușă mare din metal și ferestre mici, acoperite cu scânduri; pare părăsită.

— Ce e locul ăsta? întreabă Maggie în timp ce trecem încet pe lângă clădire.

Șoricica se lasă pe spătarul banchetei și-și încrucișează brațele.

— N-arată de bun augur, asta-i sigur.

Mai mergem puțin, până ce Maggie găsește un loc unde să întoarcă.

— Un loc despre care e mai bine să nu știi, spun tare, repetând avertismentul lui Sebastián.

— Ce? se miră Maggie.

— Nimic, mă grăbesc s-o liniștesc în vreme ce schimb o privire cu Șoricica.

Aceasta o bate pe umăr.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem acasă. N-o să-ți placă deloc chestia asta.

— Ce *chestie*? E o clădire. Și e de datoria noastră, ca prieteni, să aflăm ce se petrece cu Walt.

— Sau nu, o contrazice Șoricica ridicând din umeri.

Maggie n-o bagă în seamă, urmând aleea către partea din spate a clădirii, unde găsim o parcare ce nu se vede din stradă. Sunt mai multe mașini aici, printre care și a lui Walt.

O intrare secretă e flancată de firme cu neon, pe care scrie: video, jucării și - de parcă n-ar fi de ajuns - SEX LIVE.

— Nu pricep.

Maggie se uită vuit la firmele colorate în purpuriu și albastru țipător.

— E un loc cu chestii pornografice.

— Maggie, nu cred că-ți dorești cu adevărat să intri aici, o avertizează din nou Șoricica.

— De ce nu? Crezi că nu m-aș descurca?

— Da, așa cred.

— *Eu* nu m-aș descurca, zic în semn de solidaritate. Iar tipul dinăuntru nu-i fostul meu iubit.

— Nu-mi pasă.

Maggie parchează lângă un Dumpster, înșfacă un pachet de țigări și coboară.

— Dacă vreți să veniți, bine. Dacă nu, stați în mașină. Ei, iată o schimbare! Mă aplec peste scaun și-i strig de la geam:

— Mags, nu știi ce te paște înăuntru!

— O să aflu eu.

— Ai de gând să-l iei la întrebări pe Walt? Ce-o să creadă când o vedea că-l spionăm?

Maggie se îndepărtează. Eu și Șoricica ne uităm una la cealaltă, coborâm și ne luăm după ea.

— Haide, Magwitch! Nu-i frumos să urmărim pe cineva în felul ăsta. Mai ales dacă persoana se străduiește să țină totul secret. Hai să mergem.

— Nu!

— OK, cedez eu și, arătând către Dumpster, zic: Hai să ne ascundem după mașina aia. Așteptăm câteva minute și, dacă nu se întâmplă nimic, plecăm acasă.

Maggie mai aruncă o privire spre intrare și ochii i se îngustează.

— Bine.

O tulin în spatele Dumpsterului. S-a făcut foarte frig, așa că îmi strâng brațele la piept și țopăi ca să mă încălzesc.

— Vrei să încetezi odată? Îmi șuieră Maggie. Vine cineva.

Mă arunc într-un tufiș de lângă Dumpster, mă foiesc nițel și mă așez pe călcâie.

Un Mustang personalizat se oprește scrâșnind în parcare. Dinăuntru urlă muzica celor de la Black

Sabbath. Portiera se deschide și șoferul coboară din mașină. E un tip masiv, musculos și, când cercetează pe furiș împrejurimile, îl recunosc pe Randy Sandler, care era mai mare cu doi ani decât noi și juca pe post de fundaș în echipa de fotbal.

— O, Doamne! Randy Sandler tocmai a intrat în clădire.

— Randy Sandler? se miră Șoricica după ce ea și Maggie se târăsc până la mine.

— E vina mea, zice Maggie. Dacă nu m-aș fi despărțit

de Walt, n-ar fi fost nevoit să vină aici pentru sex. Probabil că suferă de-o criză severă de vasocongestie.

— Chestia asta e un mit, îi șoptesc eu. E una dintre minciunile pe care bărbații le servesc femeilor ca să le convingă să facă sex cu ei.

— Nu cred. Sărmanul Walt... se tânguie Maggie.

— Șșș! ne ordonă Șoricica în clipa în care ușa se deschide.

Randy Sandler își face din nou apariția, dar nu mai e singur. Walt se ivește în spatele lui, clipind din pricina luminii. Cei doi schimbă câteva cuvinte și rid, apoi se urcă în mașina lui Randy. Motorul se pune în funcțiune mugind, dar înainte să demareze, Randy se apleacă și-l sărută pe Walt pe gură. După vreun minut se desprind, iar Walt trage în jos oglinda și-și aranjează părul.

Pentru o clipă se lasă tăcerea, singurul sunet fiind trepidația amortizorului. Apoi mașina pornește, iar noi ne ghemuim la pământ și încremenim, ascultând cum zgomotul motorului se îndepărtează tot mai mult, până când devine un sforăit slab.

— Ei bine, zice Maggie ridicându-se și scuturându-și hainele. Asta a fost.

— Hei, spune Șoricica aproape în șoaptă, știți ceva? Poate că tot răul e spre bine. Tu ești cu Peter, iar Walt e acum cu Randy.

— E ca-n *Visul unei nopți de vară*, adaug eu pe un ton optimist. Fiecare sfârșește cu cine trebuia să fie.

— Îhî, aprobă Maggie fără convingere, îndreptându-se spre mașină.

— Și, să recunoaștem, Randy Sandler arată foarte bine. Era unul dintre cei mai arătoși țipi din echipa de fotbal.

— Da, zic eu. Gândește-te câte fete ar fi geloase dacă ar ști că Randy e...

— *Gay?* țipă Maggie dintr-odată. Că Randy și Walt sunt gay? Și că ascund asta de toată lumea? Grozav, zice smucind portiera. Grozav. Vreme de doi ani ești convinsă că un tip e îndrăgostit de tine, pentru ca apoi să afli că nici

nu-i plac fetele! Și că, în tot timpul cât a fost cu tine, nu s-a gândit decât la... face o pauză, inspiră adânc și zbiară... la un alt *tip*!

— Maggie, ia-o ușor, o îndeamnă Șoricica.

— Nu vreau s-o iau ușor! De ce-aș lua-o?

Pornește motorul, apoi îl oprește și-și îngroapă fața în palme.

— Voiam să ne mutăm în Vermont. Voiam să ne deschidem un magazin de antichități. Și-o tarabă cu legume. Iar eu l-am crezut. Când, în tot timpul ăsta, n-a făcut decât să mă mintă.

— Sunt sigură că nu te-a mințit, zice Șoricica. Probabil că nu știa nici el. Pe urmă, după ce v-ați despărțit...

— Te-a iubit, Maggie. Te-a iubit cu adevărat. Toată lumea știe asta, o asigur eu.

— Și acum va afla *toată lumea* cât de fraieră am fost. Ai cumva idee cât de fraieră mă simt în clipa de față? Aș putea oare să fiu *mai fraieră* de-atât?

— Maggie, spun și-o scutur ușor de braț. De unde puteai să știi? Adică, sexualitatea cuiva este... o chestiune personală, nu?

— Nu și atunci când rănește pe alții.

— Walt nu ți-ar face niciodată rău intenționat, o contrazic eu, încercând o abordare logică. În plus, Mag, aici e vorba de Walt, nu de tine.

Ups, iată o expresie de furie pe care n-am mai văzut-o până acum la Maggie.

— A, da? mârâie ea. Atunci, n-ai vrea să treci puțin în locul meu, să vezi cum e?

Și izbucnește în lacrimi.

Gapito-uă. douăzeai

Pante. pe/iiGudoase.

— Astea ar trebui să fie cele mai frumoase zile din viața noastră, spun pe un ton sumbru.

— Of, Carrie. De unde scoți ideile astea atât de lacrimogene? Întreabă George zâmbind. Dacă ai face un sondaj, ai descoperi că jumătate din populația adultă are

numai amintiri odioase din liceu și n-ar vrea în ruptul capului să se întoarcă în vremurile alea.

— Dar nu vreau să mă număr printre ei.

— Liniștește-te, nu-i niciun pericol. Ai prea multă poftă de viață. Și pari să fii foarte îngăduitoare cu natura umană.

— Cred că mi-am dat mai demult seama că majoritatea oamenilor nu se pot abține, îi explic, încurajată de interesul lui. Și că lucrurile pe care le fac nu au de obicei nicio legătură *cu tine*, personal. Adică, oamenii acționează instinctiv cum e cel mai bine pentru ei și abia apoi se gândesc la consecințe. Corect?

George râde, însă eu realizez, c-o strângere de inimă dureroasă, că tocmai mi-am descris comportamentul.

O rafală de vânt ne suflă pe obraji o pudră fină de zăpadă de pe vârfurile copacilor. Mă cutremur.

— Ți-e frig?

George își strecoară brațul în jurul umerilor mei și mă trage mai aproape. Dau din cap, inspirând aerul rece. Privesc zăpada, pinii, cabanele drăguțe și încerc să-mi imaginez că sunt undeva departe, departe. În Elveția, de pildă.

Împreună cu Șoricica, am obligat-o pe Maggie să jure că nu va spune nimănui ce-am văzut în ziua aceea în East Milton, pentru că e problema lui Walt și el trebuie să decidă cum e mai bine să procedeze. Maggie a fost de acord să nu sufle o vorbă nimănui – nici măcar lui Peter –, dar asta n-a împiedicat-o să se transforme într-o epavă. A lipsit de la școală două zile, pe care și le-a petrecut în pat; a treia zi, când și-a făcut în sfârșit apariția la careu, avea fața umflată și purta ochelari de soare. Pe urmă, în restul săptămânii, s-a îmbrăcat numai în negru. Eu și Șoricica ne-am străduit cât am putut – una dintre noi a stat în permanență cu ea în pauze, ba chiar i-am adus de mâncare la cantină, ca să nu fie obligată să stea la coadă –, dar uitându-te la ea, ai fi jurat că murise marea dragoste a vieții ei. Ceea ce e ușor enervant, fiindcă, dacă privim chestiunea din punct de vedere logic, nu s-a întâmplat

decât că a fost împreună cu un tip vreme de doi ani, s-a despărțit de el, după care fiecare și-a găsit pe altcineva. Chiar contează dacă acel „cineva” e o fată sau un băiat? Însă Maggie refuză să privească lucrurile în felul ăsta. Insistă că e numai vina ei, că n-a fost „destul de femeie” pentru Walt.

Prin urmare, când George m-a sunat și s-a oferit să mă ducă la schi, am profitat de ocazia de-a mă rupe timp de câteva ore de viața mea.

Iar în clipa în care am dat cu ochii de chipul lui calm și zâmbitor, m-am trezit spunându-i despre problemele cu Walt și Maggie, despre cum a ieșit primul articol pentru *The Nutmeg* și despre reacția bizară pe care a avut-o cea mai bună prietenă a mea. I-am spus totul, mai puțin că se întâmplă să am un iubit și să-i spun azi, când se va ivi momentul potrivit. Între timp, bucuria de a-mi lua o piatră de pe inimă e așa de mare, că nu vreau s-o stric.

Știu că sunt egoistă. Pe de altă parte, George pare sincer interesat de poveștile mele.

— Le poți folosi pe toate pentru articole, mi-a zis el pe drumul către munte.

— Ba nu. Dacă aș scrie în *The Nutmeg* despre chestiile astea, aș fi alungată din școală.

— Treci prin dilema oricărui scriitor: servești arta sau îi protejezi pe cei pe care-i cunoști... și îi iubești.

— A, nu. N-aș vrea să rănesc pe cineva cu ceea ce scriu. Nu mi-aș ierta-o niciodată.

— O să te încălzești de îndată ce ne punem în mișcare, îmi zice George.

— Dacă ne punem în mișcare, îi amintesc eu.

Mă uit peste marginea telescaunului la pârtia de dedesubt. E o fâșie largă, mărginită de pini, unde mai mulți schiori îmbrăcați în culori vii alunecă unduios pe zăpadă, ca niște ace de cusut, lăsând urme de ață în spate. De la înălțimea asta, nu-mi par niște sportivi deosebit de înzestrați. Dacă pot ei, pot și eu, nu?

— Ți-e frică? mă întreabă George.

— Nu, fac eu pe grozava, deși n-am schiat decât de

trei ori în viața mea, și numai în curtea lin Lab.

— Nu uita să ții vârfurile schiurilor în sus. Lasă spătarul să te împingă înainte.

— Sigur, zic strângând cu disperare marginea telescaunului.

Am ajuns aproape în vârf, iar eu tocmai am recunoscut că n-am mers niciodată cu telescaunul.

— Nu trebuie decât să te dai jos, spune George amuzat. Altfel, vor fi obligați să oprească întreaga instalație și ceilalți schiori se vor enerva.

— N-aș vrea să-i scot din sărite pe începătorii ăștia, mormăi eu făcându-mi curaj pentru ce-i mai rău.

Dar, peste numai câteva secunde, alunec lin pe panta unui delușor, lăsând în urmă telescaunul.

— Hei, ce ușor e! strig întorcându-mă spre George, după care pic instantaneu în nas.

— Nu-i rău pentru o novice, mă laudă el culegându-mă de pe jos. O să-nveți cât ai bate din palme. Crede-mă, ai talent.

George e atât de *drăguț*.

Atacăm mai întâi pârtia pentru începători, unde izbutesc să învăț să cobor în plug și în spirală. După vreo două coborâri, am mai prins ceva curaj, așa că trecem la pârtia pentru nivelul mediu.

— Îți place? mă întreabă el la a patra urcare cu telescaunul.

— La nebunie! E așa de bine!

— Cu tine e o plăcere să fie omul, zice el aplecându-se să mă sărute.

Îl las să-mi dea un sărut scurt, simțindu-mă ca o scursură. Ce-ar crede Sebastián dacă m-ar vedea aici cu George?

— George... încep eu, hotărâtă să-i spun despre Sebastián înainte ca lucrurile să evolueze, dar îmi taie vorba.

— De când te-am cunoscut, mi-am tot bătut capul să-mi dau seama de cine-mi amintești. În sfârșit am descoperit.

— De cine? îl întreb, de-a dreptul curioasă.

— De mătuşa maică-mii, răspunde el mândru.

— De mătuşa mamei tale? mă prefac eu ofensată. Aşa de bătrână îţi par?

— Nu e vorba de felul în care arăţi. Ci de spiritul tău. Ca şi tine, mătuşa iubeşte distracţia. E genul de om în preajma căruia îţi face plăcere să fii. Şi apoi aruncă marea bombă: e scriitoare.

— Scriitoare? O scriitoare adevărată?

— Da. A fost foarte celebră la vremea ei. Dar acum are cam optzeci de ani...

— Cum o cheamă?

— Nu-ţi spun. Nu încă, zice el cu şiretenie. Însă o să te duc într-o zi pe la ea.

— Spune-mi! insist eu lovindu-l în joacă peste braţ.

— Nu. Vreau să rămână o surpriză.

Azi, George e plin de surprize. Chiar mă distrez de minune.

— Abia aştept să ţi-o prezint. O să-ţi placă enorm de ea. Şi ei de tine.

— Şi eu abia aştept s-o cunosc! exclam plină de entuziasm.

Uau, o scriitoare adevărată! N-am mai cunoscut niciuna până acum, în afară de Mary Gordon Howard.

Alunecăm din telescaun şi ne oprim o clipă în capătul pârtiei. Mă uit la panta muntelui. E abruptă. Foarte abruptă.

— Dar mai întâi aş vrea să reuşesc să cobor pârtia asta, adaug uşor neliniştită.

— N-o să ai nicio problemă, mă încurajează el. Ia-o încet şi fa multe viraje.

În vârful pantei mă descurc foarte bine. Dar la prima porţiune mai abruptă, din senin mă cuprinde groaza. Mă opresc, ameţită de panică.

— Nu pot, mă strâmb eu. Pot să-mi scot schiurile şi să cobor pe jos?

— Dacă faci asta, o să pari o fricoasă şi jumătate. Haide, puştoaico! O iau eu înainte. Mergi în urma mea şi fă

ca mine. O să te descurci.

George o ia din loc. Tocmai îndoi genunchii, văzându-mă deja în ghips de sus până jos, când pe lângă mine alunecă lin o tânără. Îi zăresc doar în trecere profilul, însă mi se pare straniu de familiară. Apoi bag de seamă că arată uluitor – păr lung și blond, o bentiță din blană de iepure și costum de schi dintr-o bucată, alb ca laptele și cu stelute argintii pe laturi. Nu sunt singura care-o observă.

— Amelia! strigă George după ea.

Această superbă Amelia, care pare desprinsă dintr-o reclamă la o pastă de dinți răcoritoare, execută o oprire curată și elegantă, își ridică ochelarii de protecție și zâmbește încântată.

— George!

— Salut! răspunde el grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

S-a zis cu ajutorul acordat celor mai puțin binecuvântați de zeii schiului.

George se oprește lângă tânără, o sărută pe ambii obraji, schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi se uită spre culmea dealului.

— Carrie! îmi strigă făcând cu mina. Haide! Vreau să-ți prezint o prietenă.

— Încântată de cunoștință! îi urlu eu tinerei de la distanță.

— Coboară! mă îndeamnă George.

— Nu putem veni la tine, așa că va trebui să vii tu la noi! adaugă numita Amelia, care începe să mă scoată din sărite cu perfecțiunea ei.

E clar că face parte din categoria experților care au învățat să schieze înainte chiar să învețe să meargă.

Gata, fie ce-o fi! Strângând genunchii, împing în bețe și... Fantastic! Mă duc direct spre ei. Am doar o mică problemă: nu mă pot opri.

— Atenție! țip eu și, prin cine știe ce miracol al naturii, nu intru în plin în Amelia, ci numai îi ating ușor vârful schiurilor.

O înșfac de braț ca să mă opresc, însă cad grămadă,

trăgând-o după mine. Timp de câteva secunde rămânem nemișcate, cu capetele la câțiva centimetri unul de celălalt. Din nou mă cuprinde senzația neliniștitoare că o *cunosc* pe Amelia. Poate e actriță sau ceva de genul ăsta.

Brusc, ne trezim înconjurate. Un lucru pe care nu ți-l spune nimeni despre schi este că, dacă se întâmplă să cazi, vei fi salvat imediat de mai mulți oameni, toți mult mai bine pregătiți decât tine și dolda de sfaturi, și că, la scurtă vreme după aceea, va sosi și patrula de schi cu o targă.

— N-am nimic, insist eu. N-am pățit nimic.

Amelia s-a ridicat deja în picioare și e gata să reînceapă coborârea - în definitiv, doar s-a împiedicat puțin. Pe când eu sunt împietrită de groază, văzând cu ochii minții un nou plonjon mortal de-a lungul povârnișului. Dar sunt informată - din fericire pentru mine - că unul dintre schiuri și-a continuat alunecarea de capul lui și s-a lovit de un copac. E puțin crăpat - „Mai bine schiul decât capul”, îmi tot repetă George -, așa că nu voi mai încerca numărul de coborâre în stilul Bradshaw.

Din păcate, singura metodă prin care mai pot ajunge la poalele muntelui este pe targă - un moment extrem de jenant și excesiv de dramatic. Ridic o lăbuță înmănușată și o flutur slab, în semn de rămas-bun, către George și Amoeba, care-și pun ochelarii de protecție, înfig bețele în zăpadă și plonjează în abis.

— Schiezi de mult? mă întreabă tipul din patrulă strângând o chingă în jurul pieptului meu.

— Nu prea.

— N-ar trebui să te încumeți pe pârtia asta, mă ceartă omul. Siguranța înainte de toate! Schiorii nu trebuie sub nicio formă să încerce pârtii care le depășesc nivelul.

— E cauza numărul unu a accidentelor, adaugă un altul. De data asta ai avut noroc. Dar dacă încerci din nou, devii un pericol nu numai pentru tine, ci și pentru ceilalți schiori.

Vai, mă scuzaaați!

Acum mă simt absolut oribil.

George - bunul, dragul de George - mă așteaptă la poalele pârtiei.

— Chiar ești bine? mă întreabă aplecându-se deasupra tărgii.

— Da, n-am nimic. Mândria mi-e rănită, corpul pare însă a fi intact.

Și gata de noi umilințe.

— Bun! spune el și mă ia de braț. I-am zis Ameliei că ne întâlnim la cabană să bem o ceașcă de Irish coffee. E o veche amică de-a mea de la Brown. Stai liniștită, adaugă observându-mi expresia. Nu-ți face concurentă. E cu vreo doi ani mai *în vârstă*.

Intrăm cu mare greutate în cabană, care e plină de abur și gălăgie și ticsită de oameni fericiți care se laudă cu isprăvile zilei. Amelia stă lângă șemineu; și-a scos canadiana și-a rămas într-o bluză argintie mulată. A reușit să-și pieptene părul și să se dea cu ruj, așa că acum arată de parcă ar juca într-o reclamă la fixativ.

— Amelia, ea e Carrie. Nu cred c-ați apucat să faceți cunoștință, zice George.

— Da, așa e, spune Amelia cu căldură, strângându-mi mâna. În orice caz, să știi că nu e viiia ta. George n-ar fi trebuit să te ducă pe pârtia aia. E periculos să fii în preajma lui.

— Serios? mă mir eu instalându-mă pe un scaun.

— Mai știi excursia aia în care am mers cu pluta pe ape repezi? îl întreabă Amelia, apoi adaugă întorcându-se către mine: Pe fluviul Colorado, de parcă și eu ar trebui să-mi amintesc incidentul.

— Nu ți-a fost frică, insistă George.

— Ba da. Eram îngrozită.

— Acum chiar știu că glumești. Amelia, îmi zice el arătând-o cu degetul și bătându-mă ușurel pe mână, nu se teme de nimic.

— Nu-i adevărat. Mi-e teamă că n-o să intru la Drept.

Frățioare, deci Amelia e și frumoasă, și deșteaptă!

— De unde ești, Carrie? mi se adresează ea încercând

să mă includă în conversație.

— Castlebury. Dar probabil că n-ai auzit niciodată de el. E un orășel agricol de pe râul...

— A, mi-e extrem de cunoscut! îmi zâmbește ea înțeleghător. Am crescut acolo.

Brusc, mi se face rău.

— Cum ziceai că te cheamă? mă întreabă ea curioasă.

— Bradshaw, răspunde George în locul meu, chemând o chelneriță.

Sprâncenele Ameliei se ridică a aducere-aminte.

— Eu sunt Amelia Kydd. Cred că ești iubita fratelui meu.

— Ce? exclamă George uitându-se de la Amelia la mine, care sunt roșie ca racul.

— Sebastián? îngaim.

Îmi amintesc că Sebastián mi-a povestit despre sora lui mai mare și ce persoană fantastică e, dar ar trebui să fie plecată la facultate în California.

— Vorbește despre tine tot timpul.

— Da? murmur eu.

Mă uit cu coada ochiului la George. Pe chip nu i se citește absolut nimic, doar în obraji i-au apărut două pete roșii ca macul. Mă ignoră cu hotărâre.

— Vreau să-mi povestești tot ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut, îi spune el Ameliei.

Pe mine mă trec toate nădușelile și-mi doresc să-mi fi rupt totuși piciorul.

Drumul spre casă e parcurs într-o tăcere aproape absolută.

Da, ar fi trebuit să-i spun lui George că am deja pe cineva. Și-ar fi trebuit să fac asta încă din prima seară în care am luat cina împreună. Însă Dorrit a fost arestată și n-am mai avut timp. Ar fi trebuit să-i spun la telefon, dar se oferise să mă ajute cu povestirea aceea și, să recunoaștem, nu voiam s-o dau în bară. Chiar i-aș fi spus astăzi, dacă n-am fi dat peste Amelia. Care se întâmplă să fie sora lui Sebastián. Presupun c-aș putea pretinde că nu e în întregime vina mea, fiindcă George nu m-a întrebat

niciodată dacă am pe cineva. Pe de altă parte, poate că nu e nevoie să întrebi dacă persoana e cu altcineva, de vreme ce deja a fost de acord să iasă cu tine... și continuă să se vadă cu tine. Poate că e un cod de onoare la mijloc: dacă ai pe cineva, e datoria ta morală să-i spui imediat asta celuilalt. Problema e că oamenii nu joacă întotdeauna conform regulilor.

Cum să-i explic asta lui George? Și cum rămâne cu Sebastián? Îmi petrec o groază de timp făcându-mi griji că Sebastián m-ar putea înșela, când singura pentru care ar trebui să fiu îngrijorată sunt eu.

Trag cu ochiul la George. E încruntat, concentrat asupra șoselei, de parcă orice mică scăpare ar însemna moartea.

— George, zic eu pe un ton plângăreț. Îmi pare rău. Sincer. Am tot vrut să-ți spun...

— De fapt, și eu mă văd cu alte femei, zice el cu răceală.

— OK.

— Ce mă deranjează este să fiu pus în situația de-a părea un tâmpit.

— Nu ești tâmpit! Și chiar îmi place de tine, serios...

— Dar de Sebastián Kydd îți place mai mult! izbucnește el. Stai liniștită. Am înțeles.

Mașina intră pe aleea din fața casei mele.

— N-am putea să rămânem prieteni? îl rog eu, făcând o ultimă încercare de-a îndrepta lucrurile.

— Sigur, Carrie Bradshaw, răspunde George uitându-se drept înainte. Uite, facem o înțelegere: sună-mă când te desparți de Sebastián Kydd. Micul vostru flirt nu va dura mult. Poți să contezi pe asta.

O clipă rămân locului, împietrită.

— Dacă vrei să te porți așa, n-ai decât. Dar n-am vrut să te rănesc. Și mi-am cerut scuze.

Mă pregătesc să cobor din mașină, când mă prinde de încheietură.

— Iartă-mă, Carrie, zice brusc spăsit. N-am vrut să sune atât de brutal. Știi, nu, de ce-a fost exmatriculat

Sebastián?

— Pentru că vindea droguri? Întreb eu înțepată.

— O, Carrie, oftează el. Sebastián n-are curajul să vândă droguri. A fost exmatriculat pentru că a copiat.

Nu zic nimic. Apoi, din senin, mă cuprinde furia.

— Mersi, George. Mulțumesc pentru o zi minunată, spun dându-mă jos din mașină.

Rămân pe alee, privindu-l cum se îndepărtează. Bănuiesc că nu-l voi mai vizita la New York. Și cu siguranță nu voi mai face cunoștință cu mătușa lui, scriitoarea. Oricine ar fi ea.

Dorrit iese din casă și vine lângă mine.

— Unde se duce George? se văicărește ea. De ce nu intră?

— Nu cred că-l vom mai vedea pe George Carter pe aici, răspund eu cu un amestec de regret și ușurare.

O las pe Dorrit pe alee, cu o expresie de profundă dezamăgire pe chip.

Oapi-todui! douăzeci și uru

Zi (M

Arbitrii ridică tăblițele cu note: 4, 3.4, 1.3, 9. Dinspre tribune răzbate un geamăt colectiv. Sunt pe penultimul loc.

Înșfac un prosop și mi-l trântesc pe cap, frecându-mi părul ca să se usuce. Antrenorul Nipsie stă pe margine, cu brațele încrucișate, uitându-se la tabela cu rezultate.

— Concentrare, Bradshaw, mormăie el.

Îmi iau locul în gradene, lângă Lali, care-mi zice:

— Ghinion.

Ea se descurcă foarte bine la concursul ăsta. A câștigat seria în care a concurat, ceea ce-o plasează în postura de favorită pentru cursa de două sute liber.

— Mai ai o săritură, mă încurajează ea.

Dau din cap, cercetând gradenele de pe cealaltă parte a bazinului în căutarea lui Sebastián. Stă în rândul al treilea, lângă Walt și Maggie.

— Ești la ciclu? se interesează Lali.

Poate pentru că petrecem atât de mult timp împreună, eu și Lali suntem la ciclu în aceeași perioadă. Aș

vrea să pot da vina pe hormoni pentru rezultatele mele slabe, dar nu e cazul. Am stat cam mult cu Sebastián, neglijând antrenamentele, și asta se vede.

— Nu, răspund eu pe un ton sumbru. Tu?

— Am fost săptămâna trecută.

Se uită dincolo de piscină, îl zărește pe Sebastián și-i face cu mâna. El îi răspunde.

— E și Sebastián aici, zice ea în timp ce mă ridic să-mi execut ultima săritură. N-o da în bară.

Oftez și încep să urc spre trambulină, străduindu-mă să-mi adun concentrarea. Mă așez în poziție, cu brațele pe lângă corp și palmele către mine, când mă lovește o revelație neliniștitoare, dar limpede ca lumina zilei: nu mai vreau să fac asta.

Patru pași, apoi sar și-mi arunc corpul ca pe-o săgeată în aer, dar în loc să zbor, brusc mă prăbușesc. O fracțiune de secundă mă văd prăvălindu-mă din vârful unei stânci și mă întreb ce se va întâmpla când mă voi izbi de pământ. Mă voi trezi sau voi fi deja moartă?

Intru în apă cu genunchii îndoiți, lăsând în urmă o mulțime de stropi.

Am terminat. Mă îndrept către vestiar, îmi scot costumul și intru la duș.

Am știut întotdeauna că într-o zi voi renunța definitiv la sărituri. Nu ele îmi sunt viitorul. Am fost mereu conștientă că nu sunt destul de bună ca să intru într-o echipă de colegiu. Însă nu doar sportul în sine a transformat experiența aceasta într-o plăcere, ci și zgomotoasele deplasări cu autobuzul la alte școli, nesfârșitele partide de table jucate între serii, entuziasmul izvorât din convingerea că vei câștiga și din izbânda în sine. Au existat și zile proaste, când știam că nu sunt în formă. Dar mă pedepseam, juram să muncesc mai mult și să progrez. Astăzi, seria de sărituri execrabile îmi dă un cu totul alt sentiment. E mai mult decât o simplă zi proastă. E un sentiment de inevitabil, ca și cum mi-aș fi atins potențialul maxim. Sunt terminată.

Ies din duș și mă înfășor în prosop. Șterg un petic

aburit de oglindă și-mi privesc fața. Nu arăt altfel, dar mă simt altfel.

Asta nu sunt eu. Îmi scutur părul și-mi răsucesc vârfurile în interior, întrebându-mă cum mi-ar sta cu el scurt. Lali tocmai s-a tuns și și-a răsfirat vârfurile, dându-le cu fixativ dintr-un tub pe care-l ține în dulapul ei. E prima dată când își aranjează părul și, când am remarcat asta cu voce tare, mi-a zis:

— Suntem la vârsta la care trebuie să începem să ne gândim la felul în care ne văd băieții.

Am crezut că glumește.

— Ce băieți? am întrebat-o, iar ea mi-a răspuns:

— Toți băieții.

Apoi m-a măsurat din cap până-n picioare și-a zâmbit.

Se referea cumva la Sebastián? Dacă mă retrag din echipa de înot, voi putea petrece mai mult timp cu el.

Au trecut două săptămâni de la incidentul cu George de la schi. Zile întregi am stat cu frica-n sân că Amelia, sora lui Sebastián, îi va spune că s-a întâlnit cu mine și cu George, însă până acum Sebastián nu mi-a pomenit nimic. Ceea ce înseamnă fie că Amelia nu i-a spus nimic, fie că i-a spus și lui nu-i pasă. Am încercat chiar să-l descos, întrebându-l de soră-sa, dar nu mi-a răspuns decât că e o tipă foarte mișto și că poate o voi cunoaște într-o zi.

Pe urmă am încercat să-l întreb de ce-a plecat de la școala pregătitoare ca să vină la Liceul Castlebury. Nu voiam să cred că ce-mi spusese George era adevărat - în fond, de ce-ar fi copiat Sebastián, când e clar că-i destul de inteligent să absolve cursuri precum cel de analiză? El a râs numai și-a zis:

— Aveam nevoie de-o schimbare.

Am decis că George era pur și simplu gelos.

Acum, că s-a instalat acalmia pe frontul George, sunt hotărâtă să mă port mai frumos cu Sebastián, să-i fiu o iubită mai devotată. Din nefericire, asta înseamnă doar să renunț la majoritatea activităților mele de rutină. Cum ar fi înotul.

Cam din două-n două zile, Sebastián încercă să mă

determine să sar peste antrenament, ispitindu-mă cu un plan alternativ.

— Hai să mergem la Mystic Aquarium să ne uităm la orei.

— Am antrenament. Și după aceea trebuie să învăț.

— Și la acvariu poți învăța o groază de chestii.

— Faptul că știu mai multe despre orei nu-mi va asigura un loc la facultate.

— Ești așa de plictisitoare, îmi zice pe un ton care îmi dă de înțeles cât se poate de limpede că, dacă nu vreau să merg cu el, se va găsi altă fată să-l însoțească.

— Sari peste antrenament și hai să vedem *Urban Cowboy*, mi-a spus el într-o după-amiază. Ne putem săruta în sala de cinema.

Am fost de acord cu ieșirea asta. Era o zi oribilă și numai într-o piscină rece nu-mi doream să fiu, dar m-am simțit vinovată cât a durat filmul și m-a mai enervat și Sebastián, care insista să-mi bage mâna în pantalonii lui, să-i strâng penisul. Sebastián e mult mai avansat la capitolul sex decât mine. Face deseori referiri la diverse „iubite” cu care ieșise la școala pregătitoare, dar relațiile astea par să nu fi durat niciodată mai mult de câteva săptămâni.

— Ce s-a întâmplat cu ele? îl întreb.

— Erau niște nebune, îmi răspunde foarte degajat, de parcă nebunia ar fi un produs auxiliar inevitabil al relației cu el.

Smucesc ușa dulapului, mă opresc și mă întreb dacă n-am fost și eu blestemată cu aceeași boală.

Dulapul e gol.

Închid ușa la loc și verific numărul. Da, al meu e. Deschid iar, gândindu-mă că a fost vreo greșeală, dar tot gol e. Verific dulapurile din dreapta și din stânga. Și ele sunt goale. Îmi înfășor prosopul în jurul taliei și mă așez pe bancă. Unde dracu' îmi sunt lucrurile? Brusc, mă lovește revelația: Donna LaDonna și cele două Jen.

Le zărisem la începutul concursului stând în gradene și chicotind răutăcios, dar nu le-am dat atenție. Am bănuțit

eu ceva, însă nu credeam că vor merge atât de departe, mai ales că Donna are, pare-se, un nou iubit – tipul pe care l-am văzut venind la ea. Cele două Jen s-au dat peste cap să răspândească zvonuri despre el, spunând oricui stătea să le asculte că-i mai în vârstă și că merge la Universitatea din Boston, dar și că e un celebru fotomodel, care apare într-o reclamă la Paco Rabanne. La scurtă vreme după aceea, o filă smulsă dintr-o revistă, pe care se afla fotografia unui bărbat ținând în mână o sticlă de aftershave, a fost lipită pe dulapul Donnei LaDonna, unde a și rămas câteva zile bune, până când Lali n-a mai suportat și-a scris cu pixul, într-o bulă ieșind din gura personajului: SUNT UN DOBITOC. Donna și-a imaginat probabil că eu fusesem autoarea, iar acum umblă să se răzbune.

Gata, ajunge. Smucesc ușa piscinei, pregătindu-mă să ies, dar îmi dau seama brusc că a început cursa și că Lali înoată. Nu pot să plec în toiul unei curse și îmbrăcată doar cu un prosop. Trag cu ochiul pe după ușa în direcția gradenelor. Donna LaDonna și cele două Jen au dispărut. Sebastián e absorbit de cursă, ridicând pumnul în clipa în care Lali întoarce la jumătate de metru de peretele bazinului și țâșnește spre victorie. Walt se uită în jur, de parcă și-ar plănuiește evadarea, în vreme ce, lângă el, Maggie cască.

Maggie. Trebuie să ajung la Maggie.

Alerg spre capătul vestiarului și mă strecor pe ușa care duce către hol, traversându-l în goană. Sunt afară. E groaznic de frig și eu sunt desculță, dar – cel puțin până acum – nu m-a văzut nimeni. Ocolesc clădirea ca să ajung la o ușa din spate care dă exact sub gradene. Mă strecor prin hățișul de picioare și-o apuc pe Maggie de-un călcâi. Ea sare cât colo și se uită în jur.

— Mags! suier eu.

— Carne? se miră Maggie, chiorându-se printre scânduri. Ce cauți aici? Și unde-ți sunt hainele?

— Dă-mi paltonul tău.

— De ce?

— Maggie, te rog, zic trăgând haina aflată pe scaunul

de alături. Nu pune întrebări. Vino în vestiar și-o să-ți explic.

Înșfac paltonul și-o iau la sănătoasa.

— Came? o aud iar pe Maggie peste câteva minute, vocea ei stârnind ecouri în vestiarul gol.

— Aici!

Scotocesc prin coșul cu prosoape murdare, în ideea că poate Donna mi-a aruncat hainele în el. Dau peste o pereche de pantaloni scurți dezgustători, o șosetă murdară și-o bandană galbenă.

— Donna LaDonna mi-a luat hainele, spun în cele din urmă.

— De unde știi? mă întreabă ea mijindu-și ochii.

— Ei haide, Mags! Cine altcineva să fi fost?

Îmi înfășor paltonul ei în jurul umerilor. Tot nu m-am încălzit după excursia pe-afară.

— Chestia asta trebuie să înceteze, zice trântindu-se pe-o bancă.

— Mie-mi spui?!

— Nu, vorbesc serios, Carrie. E *musai* să punem *punct*.

— Și ce-ar trebui să fac *eu*?

— *Tu* nu trebuie să faci nimic. Pune-l pe Sebastián să facă ceva. Obligă-l să-i spună să înceteze.

— Nu e vina lui.

— De fapt, este. Ai uitat cum a dus-o de nas pe Donna și după aceea i-a dat papucii pentru tine?

— Sebastián i-a spus că nu era nimic serios, că abia se întorsese în oraș și voia să iasă și cu alte fete.

— Evident! Doar a obținut ce-și dorise.

— Mda.

Ura față de Donna LaDonna a căpătat dimensiunile unui obiect palpabil - rotund și dur - care s-a cuibărit în măruntaiele mele.

— În plus, Sebastián ar trebui să te apere. De ea.

— Și dacă n-o va face?

— Atunci, ar trebui să te desparti de el.

— Dar nu vreau asta.

— Eu știu una și bună: Peter m-ar apăra, zice Maggie cu înverșunare.

Oare Maggie încearcă intenționat să mă facă să mă despart de Sebastián? E cumva la mijloc o conspirație despre care eu nu știu?

— E așa de demodat să-i ceri unui tip să te apere, i-oi tai eu scurt. N-ar trebui să fim în stare să ne apărăm singure?

— Eu vreau un tip care să-mi ia apărarea, se încăpățânează Maggie. Ca un prieten. Cine ar suporta un prieten care nu-ți ia niciodată apărarea?

— Nimeni, o aprob eu fără tragere de inimă.

— Atunci, e-n regulă.

Ușa vestiarului se deschide larg și Lali năvălește înăuntru, urmată de mai multe fete din echipă. Bat palma și se pocnesc una pe alta cu prosoapele ude.

— Pe unde-ai umblat? mă întreabă ea scoțându-și costumul. Am câștigat!

— Eram convinsă, zic bătând palma pe care mi-o întinde.

— Pe bune, acum. Ai dispărut. Doar nu te-ai supărat, nu? Pentru c-ai ratat săriturile.

— Nu, n-am nimic.

Am destule alte lucruri pentru care să mă supăr.

— Nu se întâmplă să ai o pereche de pantofi în plus, nu?

— Ei, *mie* mi se pare grozav de amuzant, declară Lali. Am râs așa de tare, că aproape am făcut pe mine.

— Îhî, răspund eu cu sarcasm înțepat. Eu încă mai râd.

— Trebuie să recunoști că e foarte caraghios, spune Sebastián.

— Nu trebuie să recunosc nimic! zic încrucișându-mi brațele în vreme ce intrăm pe aleea din fața casei și brusc mă cuprinde o furie cumplită. Și nu găsesc că e amuzant *deloc*!

Deschid portiera, cobor și-o trântesc cât pot de tare. Alerg în casă, imaginându-mi-i pe Lali și pe Sebastián cum

stau în mașină șocați, apoi cum se uită unul la celălalt și izbucnesc în hohote de râs. Pe socoteala mea.

Urc în goană scările către dormitorul meu.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Missy când trec ca o vijelie pe lângă ea.

— Nimic!

— Credeam că mergi la dans.

— Chiar *merg*, zic trântind ușa camerei.

— Doamne! exclamă Dorrit din partea cealaltă.

Gata, *am terminați* Finiș. *Kaput*. Deschid dulapul și încep să arunc cu pantofi prin cameră.

— Carrie? o aud pe Missy bătând la ușă. Pot să intru?

— Da, dacă nu te deranjează să te alegi c-un ochi vânăt de la pantofii zburători!

— Ce-i cu tine? strigă ea intrând în cameră.

— M-am săturat să ies cu iubitul meu și s-o avem mereu la remorcă pe cea bună prietenă a mea! M-am săturat să-și bată amândoi joc de mine! Mi s-a acrit și de *fetițele astea idioate* - acum chiar urlu cât mă țin puterile - care se țin după mine și-mi fac viața *un iadl*

Arunc un pantof de-al mamei cu atâta putere, încât tocul se înfige efectiv în cotorul unei cărți. Missy nu pare deloc tulburată. Stă turcește pe pat și dă din cap gânditoare.

— Mă bucur c-ai adus în discuție subiectul ăsta. Am tot vrut să discut cu tine despre bănuiala mea - că Lali încearcă să-ți strice relația cu Sebastián.

— Pe bune?! mârâi eu dând perdeaua la o parte și trăgând cu ochiul afară.

Cei doi sunt tot acolo. Stau în mașină și râd. Ce-aș putea să fac? Dacă mă duc la ei și-i iau la întrebări, o să dau impresia de nesiguranță.

— Știi care-i problema? zice Missy încrucișându-și mâinile sub bărbie. Mama nu ne-a învățat niciun șiretlic femeiesc.

— Trebuia?

— Păi, uită-te la noi! Nu știm nimic despre bărbați. Despre cum să-i ademenim și să-i păstrăm.

— Asta pentru că, atunci când s-au cunoscut, părinții noștri s-au îndrăgostit pe loc, iar tata a cerut-o pe mama de soție imediat, îi explic eu pe un ton sumbru. N-a fost obligată să pună la cale strategii. N-a trebuit să-și facă griji cu una ca Lali. Sau ca Donna LaDonna și cele două Jen. Și-o fi imaginat că vom fi și noi ca ea – într-o bună zi va veni la noi un bărbat care se va îndrăgosti pe loc de noi și nu va mai fi nevoie să ne batem capul cu altceva.

— Părerea mea e că, la capitolul bărbați, suntem condamnate.

Capitodud douăzeci și doi

Dansând CU (y)taielui

— Ce părere ai? mă întreabă Șoricica timidă, înmuind un deget în borcănelul cu *gloss* și întinzând puțin pe buze.

— E adorabil, Șoricica. Adorabil de-a dreptul.

În sfârșit și-a respectat promisiunea de-a ne prezenta misteriosului iubit din Washington, Danny Chai, aducându-l la dans. Danny e un băiat înalt, delicat, cu păr negru și ochelari, cu maniere desăvârșite, care ne-a găsit un loc pentru paltoane și ne-a adus două pahare cu puncte, în care a turnat, cu mare îndemânare, niște vodcă dintr-o sticlă ascunsă în buzunarul hainei. N-am văzut-o niciodată pe Șoricica torturată de nesiguranță, însă acum mă târăște întruna la toaletă să verifice dacă-i stă bine părul și dacă are cămașa în pantaloni.

— Și e adorabil că te-ai dat cu *gloss*, adaug ca s-o tachinez.

— E prea mult? se alarmează ea.

— Nu, arată grozav. Doar că nu te-am mai văzut dată cu luciu de buze până acum.

Se uită în oglindă, chibzuind.

— Poate c-ar trebui să-l șterg. Nu vreau să creadă că mă străduiesc prea tare.

— Șoricica, n-o să creadă asta. N-o să creadă decât că ești foarte frumoasă.

— Carrie, îmi șoptește ea, ca o fetiță care împărtășește un secret, cred că-mi place cu adevărat de el. Cred că el ar putea fi alesul.

— Fantastic! o felicit eu și-o îmbrățișez. Meriți un om minunat.

— La fel și tu, Bradley, zice, apoi ezită o clipă înainte să continue. Cum merge cu Sebastián? mă întreabă pe un ton degajat.

Ridic din umeri, prefăcându-mă că scotocesc după ceva prin geantă. Cum să-i explic? Sunt nebună după el, într-un fel care mă copleșește, mă amețește, mă îngrijorează și care e, probabil, foarte nesănătos. La început, când eram cu el mi se părea că trăiesc un vis pe care nu-l mai avusesem niciodată, însă acum mi se pare obositor. Când sus, când jos, punându-mi mereu vorbele și faptele la îndoială. Ba chiar sănătatea mintală.

— Bradley?

— Nu știu, îi răspund cu gândul la Sebastián și Lali stând în mașină și râzând de felul în care Donna LaDonna și cele două Jen mi-au furat hainele. Uneori am impresia că...

— Ce? mă întreabă ea tăios.

Scutur din cap. Nu pot să fac asta. Nu-i pot spune că uneori am impresia că iubitul meu o place pe cea mai bună prietenă a mea mai mult decât pe mine. E un gând prea paranoic și sinistru.

— Cred că Lali are nevoie de-un iubit, decretează Șoricica. Sebastián n-are niciun prieten cu care să-i facem lipeala?

Da, e și asta o soluție. Dacă ar avea un iubit, Lali ar fi mult prea ocupată cu el ca să se mai țină după mine și după Sebastián. Nu că aș fi descurajat-o vreodată să-și petreacă timpul cu noi. Cred că mă simt puțin vinovată pentru că eu am pe cineva și ea nu. Nu vreau să se simtă abandonată. Nu vreau mă transform într-una dintre fetele alea care uită de prietenele ei de îndată ce apare vreun tip în peisaj.

— Mă mai gândesc, zic simțind că-mi mai revine puțin încrederea.

Însă mă dezumflu imediat ce deschid ușa sălii de sport. Din boxe urlă muzica disco și zăresc vârful capului

lui Sebastián, care se leagănă și se mișcă în aplauzele și strigătele mulțimii. Dansează *hustle*, dar cu cine? Mi se strânge inima. Mă gândesc că dansează cu Lali, însă aceasta se ivește aproape imediat lângă mine și mă apucă de braț.

— Cred că trebuie să bei ceva.

— Dar am deja ceva de băut, zic arătând spre paharul de punci amestecat cu vodcă.

— Trebuie să mai bei ceva.

Mă strecor către mulțimea de pe ringul de dans.

— Bradley, ar fi mai bine să nu vezi asta!

Pare cuprinsă de panică în timp ce îmi croiesc drum către centru.

Sebastián dansează cu Donna LaDonna.

Brusc, sunt copleșită de dorința de-a mă repezi la el și a-i arunca băutura în față. Văd deja scena: mâna mi se repede înainte, împrôșcându-l cu lichid dulce și lipicios pe pielea albă, apoi expresia lui șocată, urmată de gesturi panicate. Dar Lali mă oprește.

— Nu, Bradley. Nu le da satisfacția asta.

Se răsuțește și îi zărește pe Șoricica și pe Danny. Aceasta îi șoptește furios la ureche, explicându-i, fără îndoială, monstruozitatea situației.

— Scuze, zice Lali strecurându-se între cei doi. Te superi dacă-ți împrumutăm puțin prietenul?

Și înainte ca bietul Danny să apuce să protesteze, Lali îl ia de braț și-l conduce pe ringul de dans, pe drum înșfăcându-mă și pe mine de încheietură. îl prindem pe Danny între noi, unduindu-ne lipite de picioarele lui, învârtindu-l și stârnind un întreg balamuc, în toiul căruia ochelarii îi zboară de pe nas. Bietul Danny. Din păcate, nu mi pot face prea multe griji pentru el, fiindcă sunt prea ocupată să-i ignor pe Sebastián și pe Donna LaDonna.

Scălâmbăielile noastre atrag atenția mulțimii, în timp ce eu și Lali dansăm cu Danny în pași de cadril, Donna LaDonna se retrage pe margine, arborând un zâmbet ușor încordat. Brusc, mă trezesc că Sebastián e în spatele meu și mă prinde de mijloc.

Mă răsucesc c-o piruetă, ajungând cu buzele lângă urechea lui, și-i șuier:

— Du-te-n mă-ta!

— Ce?

Mai întâi pare speriat. Apoi e amuzat, imaginându-și că glumesc.

— Vorbesc serios: du-te-n mă-ta.

Nu-mi vine să cred c-am zis așa ceva.

O clipă, furia mă ametește, zumzetul din capul meu înecând orice alt sunet. Pe urmă, impactul cuvintelor rostite mă lovește ca un trăsnet - sunt înspăimântată și rușinată. Nu cred c-am înjurat așa în viața mea. Mă rog, poate o dată sau de două ori, în treacăt, mormăind mai mult pentru mine, dar niciodată direct. Vorbele astea, uriașe și hidoase, s-au așezat între noi, zăcând acolo ca doi bolovani gigantici, și nu mai reușesc să văd dincolo de ele.

E prea târziu să-mi cer iertare. Și nici nu vreau, fiindcă nu regret. Dansa cu Donna LaDonna. De față cu toată lumea. E ceva de neiertat, nu?

Are chipul împietrit și ochii îngustați, ca un copil prins asupra faptului al cărui prim instinct este să nege orice trăsnaie și să dea vina pe acuzator.

— Cum ai putut? zic țipând mai tare decât mi-am propus și destul de tare cât să ne audă micul grup de alături.

— Ești nebună, spune el și se trage un pas înapoi.

Brusc, devin conștientă că mulțimea se mișcă - lumea își dă coate, clatină din cap, chipurile se schimonosesc în zâmbete curioase. Nehotărârea mă paralizează. Dacă mă apropiu, m-ar putea împinge cât colo. Dacă plec, s-ar putea ca acesta să fie sfârșitul relației noastre.

— Sebastián...

— Ce-i? zice zâmbind batjocoritor.

— Las-o baltă.

Și, înainte să mai poată spune ceva, plec valvârtej. Sunt înconjurată imediat de prieteni.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce ți-a spus?

— De ce dansa cu Donna LaDonna?
— O să-l bat de-o să vadă stele verzi!

Asta a fost Lali.

— Nu, nu înrăutăți lucrurile.

— Vrei să te desparti de el? mă întreabă Maggie.

— Are de ales? se bagă Lali.

Sunt amorțită. Mă întorc către Șoricica și-o întreb:

— Am greșit cu ceva?

— Deloc. Se ppartă ca un ticălos.

— Ce-ar trebui să fac?

— Orice-ai face, nu te duce la el, mă sfătuiește Danny. Ignoră-l. Lasă-l să vină el la tine. Altfel o să pari disperată.

Danny ăsta e foarte înțelept. Totuși, nu mă pot împiedica să arunc un ochi prin sală, căutându-l pe Sebastián. A dispărut. Mi se oprește inima în loc.

— Poate ar trebui să mă duc acasă, sugerez măcinată de incertitudini.

Șoricica și Danny schimbă o privire, apoi ea spune pe un ton ferm:

— Te ducem noi.

— Lali?

— Poate chiar ar trebui să mergi acasă, Bradley, se arată și ea de acord. Ai avut o zi infectă.

Mda, mersi.

— Dacă Sebastián...

— Nicio grijă. Mă ocup eu de el, zice lovindu-și podul palmei cu pumnul.

Mă îndepărtez, condusă de Șoricica și de Danny.

Mașina lui Sebastián e încă în parcare, exact acolo unde a lăsat-o acum o oră, pe când eram îndrăgostiți și fericiți.

Cum e oare posibil? O relație de trei luni se poate sfârși în mai puțin de un sfert de oră? Însă lumea întreagă se poate schimba în doar câteva secunde. Se petrec accidente rutiere din senin. Oamenii mor brusc. Se spune că ești norocos dacă știi când mi-c-i-eya, pentru că. gffifal ai timp să-ți iei FămaETpuți Nf

Mi se înmoaie genunchii. Mă împiedic de bordură și cad grămadă.

— Carrie! Ești bine?

Dau din cap nefericită.

— Poate că n-ar trebui totuși să plec. Poate c-ar trebui să rămân și să-l înfrunt.

Șoricica și Danny mai schimbă o privire rapidă, de parcă ar comunica într-un limbaj extrasenzorial secret.

— Nu cred că-i o idee bună, spune Danny c-o voce blândă. E probabil beat. Ca și tine, de altfel. E mai bine să nu discuți în contradictoriu cu el în starea în care e.

— De ce nu? îl întreb mirându-mă unde l-o fi găsit Șoricica pe tipul ăsta.

— Pentru că atunci când e beat, un tip nu se gândește decât să câștige. Și să nu se facă de râs.

— Walt! zic eu brusc. Vreau să vorbesc cu Walt.

În mod excepțional, Walt chiar este în tură la Hamburger Shack.

— Ești sigură că e totul bine? mă întreabă încă o dată Șoricica.

— Da, sunt sigură, îi răspund eu, știind că vrea să rămână singură cu Danny.

Danny mă conduce până la intrare. În timp ce ne luăm la revedere, se uită în ochii mei cu ceea ce-mi pare a fi o înțelege adâncă și compasiune, și dintr-odată o invidiez pe Șoricica. Orice fată s-ar simți în largul ei cu un băiat ca Danny. N-ar fi silită să se întrebe întrema dacă va flirta cu cea mai bună prietenă a ei sau va dansa cu dușmanca ei de moarte. Oare voi găsi vreodată un tip ca el? Și, dacă îl voi găsi, voi avea oare inteligența de a-l dori?

— Salut! mă ia Walt în primire de îndată ce mă apropiu de teighea.

E vreo nouă și jumătate seara, adică aproape ora închiderii, iar el face curat, adunând ceapă și ardei tocați într-o caserolă de plastic.

— Sper că n-ai venit să mănânci.

— Am venit să te văd, insist eu, deși acum îmi dau seama că mi-e cumplit de foame. Dar nu mi-ar strica un

cheeseburger.

Walt se uită la ceas.

— Trebuie să plec...

— Walt, *te rog*.

Se uită la mine ciudat, apoi despachetează un hamburger și-l pune pe grătar.

— Unde ți-e *iubitul*? mă întreabă pronunțând cuvântul „iubit” de parcă ar face o concesie.

— Ne-am despărțit.

— Frumos. Se pare că ai avut parte de-o săptămână la fel de bună ca a mea.

— De ce? întreb trăgând câteva șervețele din suportul de metal. Tfe-ai despărțit și tu de cineva?

Întoarce brusc capul spre mine.

— Asta ce mai înseamnă?

— Nimic, zic simulând inocența. Haide, Walt, odată eram cei mai buni prieteni. Ne spuneam totul unul altuia.

— Nu chiar totul, Carrie.

— Mă rog, atunci foarte multe lucruri.

— Asta a fost înainte să mă părăsești pentru Maggie, mi-o taie el sarcastic, apoi adaugă repede: Nu fi supărată. Eu nu sunt. M-am așteptat ca, după divorțul de Maggie, lumea să ia partea unuia sau a celuilalt. Maggie s-a ales cu toți prietenii.

Mă pufnește râsul.

— Mi-a fost dor de tine, Walt.

— Mda, cred că și mie de tine.

Întoarce hamburgerul, pune deasupra o felie de brânză preambalată, desface o chiflă și le așază pe amândouă înăuntru.

— Vrei ceapă și ardei?

— Sigur.

Mă joc o vreme cu sticlele de muștar și de ketchup, până când sentimentul de vinovăție mă împinge să vorbesc.

— Walt, am ceva să-ți spun. Ceva îngrozitor. Și probabil c-o să vrei să-mi rupi gâtul, dar să n-o faci, bine?

— Dă-mi voie să ghicesc, zice punând hamburgerul

pe partea de jos a chiflei. Maggie e gravidă.

— Da? Întreb eu șocată.

— De unde să știu *eu*? mă întreabă la rândul lui, așezând cheeseburgerul pe-o farfurie de plastic, pe care mi-o pune dinainte.

Cu ochii la cheeseburger, zic:

— Walt, *știu*.

— Deci, e gravidă, spune resemnat, de parcă la asta s-ar fi așteptat tot timpul.

— Nu de Maggie. De tine, adaug, după care mușc din cheeseburger.

Walt se apucă să șteargă teigheaua c-o cârpă.

— Pot să te-asigur că nu sunt însărcinat.

— Haide, Walt!

Ezit o clipă, ținând cheeseburgerul cu amândouă mâinile, ca pe un scut. Dacă vreau să-i spun, e mai bine s-o fac acum.

— Nu te supăra, te rog. Dar te-ai purtat așa de ciudat în ultima vreme. M-am gândit că poate ai necazuri. Iar apoi Sebastián...

— Ce-i cu Sebastián? mă întreabă cu o voce brusc încordată.

— Mi-a spus că te-a văzut... în locul ăla. Pe urmă, eu și Șoricica... te-am urmărit.

Gata, am zis-o. Dar n-o să-i pomenesc c-a fost și Maggie de față. Mă rog, o să-i spun la un moment dat. După ce apucă să digere informația.

Walt izbucnește într-un râs nervos.

— Și ce-ați văzut?

Sunt atât de bucuroasă că nu s-a înfuriat, că mai mușc o dată din cheeseburger.

— Pe tine, răspund cu gura plină. Cu Randy Sandler.

Walt îngheață, apoi își scoate c-o smucitură șorțul de bucătărie.

— Minunat, zice cu amărăciune. Cine mai știe de asta, în afară de voi?

— Nimeni! N-am spus nimănui. Adică, e treaba ta, nu a noastră, corect?

— Din câte se pare, este și-a voastră.

Aruncă șorțul în chiuvetă și iese că o furtună pe ușa batantă din spate. Oftez. Oare seara asta poate fi mai infectă de-atât?

Îmi înșfac haina și fug după el. E în spatele restaurantului, chinuindu-se să-și aprindă o țigară.

— Walt, îmi pare rău.

Clatină din cap în timp ce trage fumul în piept, îl ține în plămâni și apoi îl eliberează treptat.

— S-ar fi aflat oricum, zice trăgând iar din țigară. Deși speram să pot ține secretul până plec la colegiu și scap de taică-meu.

— De ce? Ce-o să-ți faci?

— O să mă pedepsească. Sau o să mă trimită la un psihiatru din ăia care, chipurile, te vindecă de „boală”. Sau poate poate-o să mă trimită la vreun preot care-o să-mi spună că sunt un păcătos. Nu-i așa c-ar fi ironic?

— Mă simt oribil.

— De ce te-ai simți tu prost? Doar nu ești gay.

Suflă o dâră de fum și se uită la cer.

— Mă rog, nu cred că asta-l va surprinde prea tare. Deja îmi spune „homo” și „poponar”... a, da, și-i place să-mi spună „fetița” când nu sunt de față.

— Tatăl tău?!

— Da, Carrie, chiar tatăl meu, zice strivind mucusul de țigară sub bocanc. Dă-l în mă-sa. Nu merită respectul meu. Dacă se simte prost, e treaba lui. Să înțeleg că nu te întorci la dans? mă întreabă după ce se uită la ceas.

— Nu pot.

— Vine Randy să mă ia. Mergem într-un loc. Vrei să vii?

Randy sosește cam peste cinci minute, în Mustangul personalizat. Walt vorbește cu el în șoaptă, apoi îmi face semn să mă urc în mașină.

Zece minute mai târziu, stau înghesuită pe micuța bancheta din spate, în timp ce ne îndreptăm cu viteză spre sud pe Route 91. Muzica urlă și nu-mi pot reveni din șoc: am ieșit cu machoul Randy, fostul fundaș al echipei de

fotbal a Liceului Castlebury, care e acum iubitul lui Walt. Bănuiesc că nu știu atât de multe despre oameni pe cât îmi imaginam. Mai am o groază de învățat, dar e entuziasmant.

— Unde mergem? țiip eu ca să acopăr muzica.

— P-Town, răspunde Walt pe același ton.

— Provincetown?

— Trebuie să mergem în alt stat ca să ne distrăm, zice Randy. Nu-i dement?

Chiar că da... Provincetown e situat în vârful Capului Cod, la cel puțin o oră distanță. Probabil că n-ar fi trebuit să vin cu ei. O să dau de bucluc. Dar îmi amintesc de Sebastián și Donna LaDonna, de restul vieții mele infecte și-mi zic: „Ei, la dracu'! De când mă știu încerc să fiu cuminte, și uite unde-am ajuns! Nicăieri”.

— Te deranjează? strigă Randy.

— Nu mă deranjează nimic.

— Deci, tipul ăsta, Sebastián Kydd, dansa cu tipa care te urăște? strigă el iar ca să acopere muzica.

— Da!

Trebuie să mă forțez ca să mă fac auzită.

— Și ne-a văzut. La Chuckie's! îi zbiară Walt.

— Poate e și el gay! urlu eu.

— Cred că-l știu pe tipul ăsta, strigă Randy făcând un semn din cap spre Walt. Înalt, blond, arată ca un imbecil dintr-o reclamă la Ralph Lauren?

— El e! zbier eu.

— E mișto. Dar nu e gay. L-am văzut când închiria casete porno. Chestii cu țâțe.

Porno? Țâțe? Cine naiba e, *de fapt*, Sebastián?

— Grozav!

— Dă-l încolo pe ticălosul ăla, țiipă Randy. Curând o să cunoști vreo două sute de băieți care te vor adora.

Gapitoduă, douăzeci și t/iei a/adocuea Hui X

— Carrie? o aud pe Missy zicând.

— Trezește-te! îmi țiipă Dorrit în ureche.

Gem, prin cap învărtindu-mi-se viziuni cu pelvisuri în mișcare.

— Carrie, mai trăiești?

— Îhââm...

— Bleah! face Dorrit în clipa în care arunc în lături pătura.

— Pleacă.

Sar din pat, alerg în baie și vomit. Când ridic privirea, dau cu ochii de Missy și Dorrit. Buzele acesteia din urmă sunt arcuite într-un rânjet malefic, triumfător, ca al lui Grinch, care-și imaginează c-a furat Crăciunul.

— Tata știe? le întreb.

— Că te-ai întors la trei dimineață? Nu cred, șoptește Missy.

— Să nu-i spuneți! le previn uitându-mă urât la Dorrit.

— Sebastián e jos, mă anunță ea dulce.

Ce?

Îl găsesc stând la masa din sufragerie, împreună cu tata, care îi explică ceva, mâzgălind o ecuație pe spatele unui plic.

— Dacă presupui că X e egal cu $-Y$ la puterea a zecea, atunci e limpede că Z devine un număr întreg buclucaș.

Împinge plicul către Sebastián, care aruncă politicos o privire.

— Bună! zic făcându-i din mină.

— Neața'! mă salută tata.

Felul în care se poartă îi trădează intenția de-a mă interoga în privința înfățișării mele deplorabile, dar se pare că ecuația îi răpește momentan întreaga atenție.

— Înțelegi, Sebastián? își continuă el explicația, bătând cu vârful creionului pe X . Pericolul pândește aici, în valoarea lui X ...

Trec pe lângă ei și intru grăbită în bucătărie, unde scotocesc după tui străvechi borcan cu cafea instant, trântesc cam jumătate din ea într-o cană și aștept să fiarbă apa. Îmi vine în minte expresia „un ceainic supravegheat nu fierbe niciodată”. Dar nu e adevărată. La o temperatură potrivită, apa va fierbe în cele din urmă, indiferent dacă e

sau nu supravegheată. Ceea ce pare extrem de relevant în situația asta. Sau poate că e doar creierul meu, care stă să dea în clocot.

Îmi iau cana și mă întorc în sufragerie, așezându-mă la masă. Tata a trecut de la analiză matematică la un tir de întrebări despre viitorul lui Sebastián.

— La ce colegiu ai spus că mergi? îl chestionează el pe un ton rigid, semn că Sebastián n-a reușit să-l impresioneze prin cunoștințele sale în materie de numere întregi.

— N-am spus.

Sebastián zâmbește și mă bate posesiv pe picior, gest care sigur îl va înfuria la culme pe tata. îl strâng de mână ca să-l fac să înceteze.

— M-am gândit să stau pe tușă un an, adaugă el. Să călătoresc prin lume. Să văd munții Himalaya, chestii din astea.

Tata pare sceptic. Iau o gură de cafea. E încă fierbinte și are o consistență noroioasă.

— Nu sunt pregătit să intru în sistem, continuă Sebastián, de parcă asta ar fi explicația pentru lipsa lui de ambiție.

— Atunci, înseamnă că nu duci lipsă de bani.

— Tată! exclam eu.

— Da, așa e. La moartea bunicii, eu și sora mea i-am moștenit averea.

— Aha, zice tata dând din cap. Am înțeles. Ești un tânăr foarte norocos. Pun pariu că reușești să ieși cu succes din orice încurcătură.

— Nu știu ce să zic, domnule, răspunde Sebastián politico. Dar, da, sunt norocos.

Se uită la mine și-și așază mâna peste a mea.

— Oricum, am avut norocul de-a o cunoaște pe fiica dumneavoastră.

Bănuiesc că ar trebui să fiu încântată, însă nu-mi vine decât să mai vomit o dată. Ce jocuri mai face acum?

Tata se uită la mine de parcă nu i-ar veni să-și creadă urechilor, însă eu nu reușesc decât să arborez un zâmbet

bolnav.

— Mă rog, continuă Sebastián lovindu-și palmele. Mă întrebam dacă ai vrea să mergi să patinăm.

Să patinăm?

— Grăbește-te să-ți termini cafeaua. Sunt încântat să vă cunosc, domnule Bradshaw, adaugă ridicându-se și dând mâna cu tata.

— Eu sunt încântat să te cunosc pe *tine*.

Apoi, îl bate pe umăr pe Sebastián, gest din care-mi dau seama că nu prea știe ce hram poartă.

Bărbații sunt așa de *ciudați*.

Eu ar trebui să deschid conversația sau el? Ori o să ne prefacem amândoi că nu s-a întâmplat nimic aseară?

— Ce mai face Donna LaDonna? Crezi c-ai putea s-o convingi să-mi dea hainele înapoi?

Atacul ăsta brusc îl sperie puțin. Patina îi alunecă spre interior și o clipă dă din mâini, dezechilibrat.

— Ha! Tu vorbești!

Se redresează și alunecăm împreună în tăcere, în timp ce eu rumeg episodul. E cumva vina *mea*? Dar ce-am făcut? îmi trag căciula pe urechi, când spre noi se năpustește un băiat cu patine de hochei, care pare să nu fi observat zecile de patinatori de pe iazul înghețat. Sebastián îl apucă de umeri exact în clipa în care suntem gata să ne ciocnim și-l împinge în direcția opusă.

— Cască ochii! îi strigă el.

— Ba tu să caști ochii! mârâie puștiul.

Patinez către margine, unde mai mulți căpriori de lemn delimitează o zonă cu gheață periculoasă. Gura zdrențuită a unei copci e asaltată de vălvurele de apă întunecată.

— Tu ai fost cea care-a dispărut azi-noapte! îmi atrage el atenția cu o notă arogantă de triumf în glas.

Îi arunc o privire pe jumătate șocată, pe jumătate încruntată.

— Te-am căutat peste tot. Pe urmă, Lali mi-a zis c-ai plecat. Pe bune, Carrie, spune clătînând din cap. Chiar a fost o mojie.

— Dar faptul c-ai dansat cu Donna LaDonna n-a fost o mojie?

— Doar un dans. Asta fac oamenii la o petrecere. *Dansează*, spune apăsător, scoțând un pachet de țigări din buzunarul interior al gecii de piele.

— Nu mă-nnebuni! Însă nu dansează cu cea mai mare dușmancă a iubitei lor. Care se întâmplă să-i mai fi furat și hainele!

— Carrie, spune el cu multă răbdare, nu Donna LaDonna ți-a furat hainele.

— Atunci, cine?

— Lali.

— Ce?

— Am avut o lungă discuție cu ea după ce-ai plecat, zice aprinzându-și o țigară. A vrut să facă o glumă.

Brusc, mi se face rău. Sau, mai rău, căci aerul rece mi-a mai demolat mahmureala.

— Nu te supăra. S-a temut să-ți spună, fiindcă ai făcut mare scandal. I-am spus c-o să-ți zic eu, dar m-a rugat să n-o fac, pentru că n-a vrut să te înfurii.

Se oprește, mai trage câteva fumuri, apoi azvârle chiștocul în peticul de apă întunecată, unde fâșâie ca o pocnitoare stricată, înainte să plutească lin sub gheață.

— Știm amândoi cât de sensibilă ești.

— Deci acum sunt sensibilă?

— Haide. Având în vedere ce s-a întâmplat cu mama ta...

— Lali ți-a povestit și de mama?

— Nu, se apără el. Adică, poate mi-a pomenit despre ea de vreo două ori. Da' ce-i așa mare scofală? Toată lumea știe...

Cred c-o să vomit iar. „N-o băga pe mama în chestia asta. Nu azi. N-aș face față”. Fără o vorbă, iau o așchie de lemn și-o arunc în copcă.

— *Plângi?* mă întreabă pe jumătate arogant, pe jumătate mișcat.

— Sigur că nu.

— Ba da.

Mi se pare aproape bucuros.

— Lași mereu impresia că nimic nu-ți poate tulbura calmul, dar în adâncul sufletului chiar îți pasă. Ești o romantică. Vrei pe cineva care să te iubească.

Nu asta vrea orice om? dau să spun, dar ceva din expresia de pe chipul lui mă oprește. Un amestec de ostilitate și compasiune. Îmi oferă dragoste sau mi-o aruncă în față?

Ezit, gândindu-mă că-mi voi aminti întotdeauna de felul în care s-a uitat la mine, pentru că nu-i pot desluși intențiile.

— *De ce?* De ce mi-ar fi luat Lali hainele?

— Pentru că te consideră o pacoste.

— Cum adică?

— Nu știu. Mi-a spus că întotdeauna v-ați jucat renghiuri una alteia. Mi-a zis că i-ai dat laxative înainte de un concurs.

— Dar aveam *doisprezece* ani!

— Și?

— Și...

— Vrei să te desparți de mine? mă întreabă din senin.

— O, Doamne.

Îmi trag căciula pe față. De asta a venit la mine acasă azi-dimineață. De asta m-a dus la patinoar. Vrea să se despartă de mine, dar se teme s-o facă, așa că mă împinge să mă despart eu de el. De asta dansa cu Donna LaDonna aseară. O să se poarte cât mai mizerabil, până ce n-o să mai am încotro. Nu că n-aș fi reflectat la asta în ultimele douăsprezece ore.

Pe când dansam cu Walt și Randy la clubul din Provincetown, ideea de „a-i da papucii ticălosului” era ca o rachetă care mă propulsa în stratosfera binecuvântatei nepăsări. Dansam din ce în ce mai rapid, eliberându-mă de agresivitate cu fiecare bătaie din picior, întrebându-mă ce nevoie aveam de Sebastián când mi se oferea *asta* - un carnaval de trupuri asudate, licărind și scânteind ca niște licurici - *asta e distractiv*.

— Dă-l în mă-sa pe Sebastián! urlam agitând brațele

deasupra capului ca o adoratoare în transă la o adunare religioasă.

Randy, care dansa lângă mine, mi-a replicat:

— Scumpo, totul s-a întâmplat cu *un motiv*.

Acum însă nu mai sunt așa de sigură. Chiar vreau să mă despart de el? O să-mi lipsească. Sigur mă voi plictisi fără el. Cum de se pot schimba sentimentele într-o singură zi?

Și poate - există posibilitatea asta - că Sebastián e cel înspăimântat. Poate că-l terorizează ideea de-a dezamăgi o fată, de-a nu fi destul de bun, așa că o îndepărtează înainte ca ea să descopere că nu-i chiar tipul fantastic, incredibil, care pretinde a fi. Când mi-a spus că în aparență sunt mereu calmă, dar că în sufletul meu îmi doresc să fiu iubită - ei bine, poate că nu despre mine vorbea. Poate că se referea în secret la *el însuși*.

— Nu știu. Trebuie să mă hotărăsc imediat? întreb ridicându-mi căciula de pe ochi și privindu-l în față.

Se pare că e răspunsul corect, fiindcă se uită la mine și râde.

— Ești nebună.

— Nici tu nu ești zdravăn.

— Ești sigură că nu vrei să te desparti de mine?

— Numai fiindcă tu ești convins că vreau. Nu mă las atât de ușor, știi?

— O, știu.

Mă ia de mână și traversăm împreună iazul înghețat.

— Vreau s-o fac, dar *nu pot*, îi șoptesc eu.

— De ce?

Suntem în camera lui.

— Ți-e teamă?

— Un pic. Nu știu, zic ridicându-mă într-un cot.

— Nu doare întotdeauna. Sunt fete cărora prima oară le place la nebunie.

— Mda. Maggie, de pildă.

— Vezi? Toate prietenele tale o fac. Nu te simți prost că numai tu ai mai rămas?

Nu.

— Ba da.
— Atunci, de ce nu poți s-o faci cu mine?
— Poate că n-are nicio legătură cu tine.
— Sigur că are, spune așezându-se pe marginea patului și punându-și șosetele. Altfel ai face-o.
— Dar n-am făcut-o *cu nimeni*.
Mă târăsc după el și-i înconjur umerii cu brațele.
— Te rog să nu te superi pe mine. Dar nu pot s-o fac... nu astăzi. O s-o facem altă dată, promit.
— Asta spui mereu.
— Acum chiar vorbesc *serios*.
— OK, mă previne el. Dar nu poți avea pretenția să mai aștept mult.
Își trage și blugii, iar eu mă trântesc în pat chicotind.
— Ce-i așa de amuzant?
— Ai putea să te uiți la un film porno, răspund abia articulând cuvintele din pricina râsului. Țațe!
— De unde știi asta? mă întreabă furios.
Îmi acopăr fața cu perna lui.
— Nu ți-ai dat seama până acum? Eu știu foi!
Capitolul! douăzeci. i și pat/în
Q/W CIJ - lluft!
— Încă două zile, zice Walt trăgând un fum din țigara cu marijuana.
— Încă două zile de libertate și apoi, gata.
— Și vara? întreabă Maggie.
— A, da. Lunga vară a lui Maggie, murmură Walt. Bronzat pe marginea piscinei, masaj cu ulei pentru bebeluși...
— Turnat Sun în în păr...
— Tu îți torni Sun în în păr! protestează Maggie întorcându-se pe burtă.
— Adevărat, recunosc eu.
— Ce plictiseală, se plânge Lali ridicându-se de pe canapea. Ceată de prostănaci. Dă-mi și mie un fum.
— Credeam că n-o să-mi mai ceri, zice Șoricica întinzându-i țigara.
— Ești sigură că vrei să fumezi? o tachinez eu. Ultima

dată ai mâncat o jutate de kilogram de șuncă. Crudă. Mai ții minte?

— Ba era gătită! protestează ea. Doamne, Carrie, de ce inventezi mereu lucruri din astea?

— Pentru că mă distrează?

Stăm toți șase - eu, Walt, Maggie, Șoricica, Lali și Peter - în vechea cameră de joacă din garajul Șoricicăi. E ajunul Anului Nou și, plini de noi, ne felicităm pentru că suntem prea cool ca să ne deranjăm să mergem la vreo petrecere. Nu c-ar exista una anume la care să vrem să mergem. S-a organizat un dans pentru persoanele în vârstă la Country Club - „mortal”, după cum spune Șoricica -, la bibliotecă e o noapte a cinefililor - „niște șoareci de bibliotecă tradiționaliști care vor să treacă drept intelectuali”, după cum spune Walt - și o serată elegantă acasă la Cynthia Viande, unde fetele poartă rochii lungi și băieții - smochinguri închiriate și unde toți beau Baby Champs și se prefac că sunt adulți. Participarea este însă limitată la douăzeci dintre cei mai apropiați și mai dragi prieteni ai Cynthiei? dacă le înscrii și pe cele două Jen și pe Donna LaDonna în categoria „amici de suflet”. Niciunul dintre noi nu s-a încadrat în definiția de mai sus, în afară de Peter, care a fost invitat în ultima clipă fiindcă Cynthia avea nevoie de-un „bărbat în plus”. Ca să-l scutim de umilință, ne-am adunat cu toții la Șoricica în garaj să fumăm „iarbă”, să bem cocteiluri White Russian și să ne prefacem că nu suntem niște ratați.

— Hei, îi spune Peter lui Maggie bătând cu degetele în sticla de bere. Bărbatul în plus are nevoie de înc-o berică.

— Bărbatul în plus poate să-și ia și singur, îi răspunde ea chicotind. Nu la asta e bun un bărbat în plus? Să facă munca suplimentară?

— Ce ziceți de-o femeie în plus? întreabă Lali trecându-mi țigara. Cum de nu vrea nimeni o femeie în plus?

— Pentru că femeia în plus e amanta.

— Sau a cincea roată la căruță, adaugă Șoricica.

Tușesc și mă preling de pe vechiul fotoliu capitonat, unde parchez de-o oră încoace.

— Mai vrea cineva ceva de băut? întreb uitându-mă la Șoricica.

Ea ridică din umeri, perfect conștientă de ce spusese. Dacă Lali se simte jignită, n-o arată.

— Eu. Să fie dublu, răspunde ea.

— Vine!

O pungă cu gheață, pahare de plastic și diverse licori bahice stau înșirate pe-o masă de joc veche. Mă apuc să amestec două băuturi, umplându-i lui Lali paharul cu vodcă. E cam răutăcios din partea mea, dar sunt în dispoziția asta față de ea încă de când Sebastián m-a anunțat că ea îmi luase hainele. Am râs împreună de toată întâmplarea, dar între noi stăruie o urmă de încordare, ca umbra unui nor negru într-o zi de vară frumoasă. Ridici privirea și-ți dai brusc seama că te pândește o furtună.

— Când se întoarce Sebastián? se interesează Lali pe un ton voit degajat, poate ca reacție la comentariul de mai devreme al Șoricicăi despre a cincea roată la căruță.

Știe că Sebastián se întoarce mâine din vacanța cu familia. Mai știe și că duminică avem biletele alea la concertul Aztec Two-Step de la Shaboo Inn. Nu s-a mai oprit din vorbit despre asta. Până acum.

— Mâine, zic de parcă n-ar fi nimic deosebit.

Ce nu știe Lali este c-am numărat cu disperare zilele rămase până la întoarcerea lui. Mintea mea derulează non-stop filmul reîntâlnirii noastre: o să vină la mine acasă, în mașina Corvette galbenă, o să alerg în întâmpinarea lui, iar el o să mă ia în brațe și-o să mă sărute pasional, murmurându-mi: „Te iubesc”. Dar în filmul ăsta, în loc să mă văd pe mine, o văd pe Julie Christie în *Dr. Jivago*. Am puțin peste douăzeci de ani, păr negru și port o căciulă din blană de hermină albă.

— Cât e ceasul? întreabă Walt din senin.

— Zece și un sfert.

— Nu știu dacă rezist până la miezul nopții, geme Maggie mulțumită.

— E musai! insist eu. Doar pentru că suntem niște ratați nu înseamnă că trebuie să fim și neserioși.

— Vorbește pentru tine, zice Walt luând o gură de vodcă direct din sticlă.

— Walt, ce scârbos! îl ceartă Maggie.

— Când am făcut schimb de salivă nu ți s-a mai părut scârbos.

— Hei!

Peter sare în picioare și face mișcări de box spre capul lui Walt.

— Ia-o încetișor, băiețăș, zice Walt, apoi se uită spre mine și mai ia o dușcă.

— Vrei un pahar?

— Nu.

Pune sticla de vodcă înapoi pe masă și bate din palme.

— OK, gașcă! strigă el. Vreau să fac un anunț.

Rahat. Țsta e. Momentul pe care l-am tot așteptat. Arunc o privire către Șoricica și Maggie. Șoricica dă ușurel din cap în semn de încurajare, zâmbind îngăduitor, așa cum ai face cu un copil de cinci ani care îți arată im desen cu familia lui. Maggie și-a acoperit gura cu palmele și se uită disperată când la mine, când la Șoricica, parcă în speranța că-i va spune cineva ce să facă.

— Ai intrat la Penn, își încearcă Peter norocul.

— Nu.

Trec în spatele lui Walt și mă uit urât la Maggie, strâmbându-mă și ducând un deget la buze.

— Hei... ce se întâmplă? întreabă Lali prinzându-mă în flagrant. Știu! Ai fost numit manager la Hamburger Shack.

— Mâncate-ar ciurma, vine replica lui Walt.

Nu l-am mai auzit spunând asta. Probabil că a luat-o de la Randy.

— Am o surpriză mult mai mare, continuă el legănându-se ușor dintr-o parte în alta. Voiam să aștept până la miezul nopții, dar probabil că la ora aia voi fi deja beat mort.

Se uită de jur-împrejur ca să se asigure că suntem cu toții numai ochi și urechi. Apoi aruncă liniștit bomba:

— Pentru cei care încă nu și-au dat seama, mă declar oficial gay.

O clipă se lasă tăcerea, fiecare cântărindu-și reacția la o atare veste în funcție de cunoașterea prealabilă sau de lipsa ei. Liniștea e întreruptă de un chicotit înfundat.

— Asta-i tot? întrebă Lali. Ești gay? Asta era *noutatea*?

— Mulțumesc foarte mult, zice Walt cu o falsă indignare.

— Felicitări, bătrâne!

Peter traversează încăperea și-l îmbrățișează prudent pe Walt, bătându-l ușurel pe spate.

— Când ai aflat? îl întreabă de parcă Walt ne-ar fi anunțat că așteaptă un copil.

— Tu când ai aflat că nu ești gay, Peter? zic eu chicotind.

— Păi, răspunde Maggie timidă. Noi am știut tot timpul.

De fapt, „noi” n-am știut. Din fericire însă, la zece zile după ce „noi”, adică Maggie, am aflat, ea s-a apucat să facă planuri pentru o excursie cu Peter și-a uitat complet de insulta pe care Walt o adusese feminității sale. Ridic paharul:

— În cinstea lui Walt!

— Pentru Walt!

— Și pentru noi, adaug eu. Pentru O Mie Nouă Sute Optzeci...

Se aude un ciocănit puternic în ușă.

— Rahat!

Șoricica înșfacă țigările și marijuana și le îndeasă sub pernele de pe canapea. Peter ascunde sticla de vodcă în spatele unui scaun. Ne trecem degetele prin păr și ne scuturăm de scrum.

— Intră, răspunde Șoricica.

E tatăl ei, domnul Castells. Deși e destul de în vârstă, mă uimește întotdeauna cât de bine arată. Șoricica spune

că în tinerețe era cunoscut drept Cary Grant de Cuba.

— Sper că vă simțiți bine, spune el politicoș, intrând cu pași mari.

Din felul în care se poartă, îmi dau seama că n-a venit doar din curtoazie.

— Carne? Th caută tatăl tău la telefon. Vrea să-ți vorbească urgent.

— Se pare că au o mașină veche, pe care n-o folosește nimeni. Nu și-au dat seama că a dispărut până ce n-am sunat eu, spune tata.

E alb ca varul. E în stare de șoc. Probabil îngrozit.

— Tată, sunt convinsă că o să fie totul *bine*, îl asigur rugându-mă să nu observe că acum are două infractoare minore drept fiice – Dorrit, care a fugit de-acasă, și eu, care mă droghez (deși mă simt dintr-odată înspăimântător de trează și de lucidă).

— Cât de departe ar fi putut ajunge? Niciuna din ele n-are carnet. Unde o fi învățat Cheryl să conducă?

— Nu știu nimic despre oamenii ăștia, doar că mama lui Cheryl a fost măritată de trei ori.

Mă uit lung la drumul ce se întinde dinaintea noastră. Deși e noaptea de Revelion, străzile sunt întunecoase și aproape pustii. Sunt convinsă că, într-un fel, această nouă problemă cu Dorrit e din vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar de unde era să știu? Mi-a spus că se duce la bibliotecă, la seara cinefililor. Tata chiar a dus-o cu mașina până acolo la patru și-a așteptat până s-a întâlnit cu prietena ei Maura, pe care-o cunoaștem de ani de zile. Mama ei urma să le ia la șapte și s-o lase pe Dorrit acasă în drum spre petrecere. Dar, când aceasta a ajuns la bibliotecă, Maura i-a spus că Dorrit plecase la mall, de unde aveam să o iau eu cu mașina. Când, pe la ora nouă, încă nu se întorsese acasă, tata a intrat în panică. A încercat să o sune pe mama Maurei, dar n-a răspuns nimeni la telefon decât mult după ora zece. A sunat la Cheryl, presupunând că Dorrit o ștersese cu ea pe undeva, însă fratele ei mai mic i-a spus că Cheryl nu-i acasă și că părinții lor sunt la Emerald. Așa că tata a sunat la bar, iar

mama lui Cheryl și tatăl ei vitreg s-au întors acasă, unde au descoperit că mașina lipsea. Acum mă îndrept împreună cu tata către locuința lui Cheryl, unde vom încerca să ne dăm seama ce trebuie să facem x

— Îmi pare rău, tată.

Nu spune nimic, doar clatină din cap.

— Probabil că e la mall. Sau pe terenul de golf. Sau în luncă.

— Nu cred, mă contrazice tata. A luat cincizeci de dolari din sertarul meu cu șosete.

Când ieșim de pe strada principală și trecem pe lângă Emerald, îmi feresc privirea de parcă nici n-aș fi observat vreodată că aici e un bar. Mai mergem puțin pe același drum îngust, mărginit de câteva case într-o stare jalnică, și ne oprim dinaintea unei ferme de pe care se cojește vopseaua albastră, dar cu veranda reconstruită de curând. De după jaluzelele trase se ițesc dăre de lumină și, pe când cercetăm casă, un bărbat se uită pe fereastră, evident enervat. E roșu ca racul, dar poate că e din pricina luminii.

— Trebuia să mă fi gândit, zice tata întunecându-se la față. Mack Kelter.

— Cine e?

— Un constructor din zonă, îmi explică tata, de parcă asta ar limpezi definitiv lucrurile.

Parchează pe alee, în spatele unui camion. Pe-o latură a casei se află im garaj pentru două mașini cam dărăpănat. Una dintre uși e deschisă, interiorul fiind luminat de-un bec descoperit.

— Ce înseamnă asta?

— Mack Kelter e cunoscut drept o figură dubioasă.

Tata își scoate centura de siguranță și ochelarii de pe nas, amânând inevitabila întâlnire.

— Mama ta nu voia să aibă de-a face cu el. S-au certat de câteva ori, din pricina unei clădiri în construcție. Într-o seară l-am găsit pe Mack Kelter așteptându-ne în fața casei cu o rangă.

Mă uimește faptul că nu-mi amintesc incidentul. Sau

poate că mi-l amintesc. Ca prin ceață, îmi aduc aminte de panică și teamă și de ordinul ca noi, fetele, să ne ascundem în pivniță.

— Ați chemat poliția?

— Nu. Maică-ta a ieșit și l-a înfruntat. Eu eram îngrozit. Ea, nu. O știi pe maică-ta, zice cu lacrimi în ochi. Era o mână de om, dar dură ca oțelul. Nimeni nu cuteza să se pună cu Mimi.

— Știu. Și n-a fost o dată nevoie să ridice tonul, adaug cu tristețe, spunându-mi replica din poveștile familiei despre mama.

— Era ceva în purtarea ei... Era o doamnă, fără umbră de îndoială, și bărbații erau conștienți de asta, zice tata recitându-și rolul, apoi oftează. A avut o scurtă discuție cu Mack Kelter, după care individul a plecat cu coada între picioare.

Așa era mama - o Doamnă, cu *D. O Doamnă*. Încă din copilărie, am știut că eu nu voi fi niciodată o doamnă. Nu ca mama. Eram prea neșlefuită. Voiam să merg în toate locurile despre care părinții mă preveniseră că sunt rău famate. New York, de pildă. Le-am pus pe Missy și pe Dorrit să-și ardă păpușile Barbie pe un rug în aer liber. Le-am spus verilor noștri că nu există Moș Crăciun. Bănuiesc că mama a știut întotdeauna că n-o să ajung o doamnă, că nu-i voi semăna. Dar asta n-a contat niciodată.

— Crezi că Dorrit știe de Mack Kelter? Și ce părere avea mama despre el?

Dacă da, atunci asta explică într-o oarecare măsură felul în care se poartă.

— Tată, cred că Dorrit eu* trebui să meargă la un psihiatru.

Nu e prima dată când sugerez asta, dar tata s-a opus mereu. Cei din generația lui au impresia că psihiatrii sunt nocivi. Chiar și-n situația asta disperată, nici nu vrea să audă de așa ceva.

— Nu acum, Carrie, îmi zice și, cu aerul că merge la o execuție, coboară din mașină.

Ușa se deschide înainte să batem și Mack Kelter se

proțăpește în prag, tăindu-ne calea. Arată destul de bine, dar are un aer dubios, care te face să-ți fie puțin rușine până și să te uiți la el.

— Bradshaw? rânjește el condescendent. Da, își răspunde singur. Poftește.

Sper că n-are niscai răngi pitite prin casă.

— Acolo, ne face el semn c-o sticlă de bere către camera de zi.

Ne strecurăm înăuntru cu precauție, neștiind la ce să ne așteptăm. Lângă unul dintre pereți se află un televizor enorm, flancat de două boxe. Mai sunt și-un șemineu de cărămidă, o mulțime de jucării înșirate pe-un covor alb mișos, doi pudeli mici și gălbui cărora le curg ochii și-o canapea lungă, modulară. Întinsă pe ea, cu ceea ce pare a fi un pahar de gin cu apă tonică într-o mână și c-o pungă de gheață în cealaltă, stă mama lui Cheryl, Connie.

— Pușorul meu, se văicărește femeia de îndată ce dă cu ochii de noi.

Lasă paharul pe masă și întinde mâinile, pe care suntem obligați să le strângem.

— Fetița mea. E doar o copilă, suspină ea.

— Nu-i chiar așa de mică, pufnește Mack Kelter.

— Dacă au fost răpite? se întreabă Connie clipind mărunț. Dacă zac pe undeva prin vreun șanț...

— Tacă-ți gura, Connie! o repede Mack. Au luat mașina. S-au dus să bea ceva. Când se întoarce, Cheryl o să-și ia o mamă de bătaie. Asta-i tot.

Între timp, tata a izbutit să-și sustragă politicos mâna din strânsoarea lui Connie și stă țeapăn, de parcă ar încerca să pretindă că nu e amestecat în chestia asta.

— Ați sunat la poliție?

— De ce i-am implica pe ei? întreabă Mack Kelter. O să ne facă și mai multe probleme. În plus, nu anchetează disparițiile de persoane decât după minimum douăzeci și patru de ore.

— Timp în care pot să și moară! țipă Connie ducându-și mâinile la piept și străduindu-se să respire. Asta mi-e răsplata pentru o viață de chin. M-am ales c-o infractoare

drept fiică și c-un bețivan drept soț.

— Vrei să-ți iei una după ceafă? Tacă-ți fleanca odată, zice Mack Kelter.

Eu și tata ne uităm unul la celălalt îngroziți.

— Cred c-ar trebui să pornim în căutarea lor, zic uitându-mă la ceas. E zece și patruzeci și cinci. Sunt plecate de vreo trei ore...

— Ar fi putut să ajungă și până la Boston! exclamă Connie uitându-se la bărbatu-său.

— Eu mă întorc la Emerald, ne anunță acesta. Apoi, cântărindu-ne expresiile șocate, adaugă rânjind: Hei... nu-i copil mic! Iar la bar mă așteaptă unul, Jack Daniel's.

Tata, Connie și cu mine batem orășelul în lung și-n lat, căutându-le pe Dorrit și Cheryl. Ne ducem în luncă, la club și prin niște bărulețe de care știe Connie, deși nici eu, nici tata nu ne explicăm cum de crede c-ar servi cineva alcool unor fete de treisprezece ani. Continuăm totuși căutările, însă fără vreun rezultat. Pe la două noaptea ne dăm bătăuți.

— Ați găsit-o? țișă Missy, plină de speranță, imediat ce intrăm în casă.

— Nu.

— Ce-o să ne facem acum?

— Ce-am putea face?

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? strigă ea.

— Nu știu. Dacă nu se întoarce până la șase, ne ducem la poliție.

Rămânem nemișcați, într-o tăcere îngrozită, apoi eu mă îndrept în vârful picioarelor către camera de zi, unde tata s-a retras să sufere de unul singur. Stă pe canapea, întorcând încet paginile unui vechi album foto, pe care mama l-a început în vremea când erau logodiți.

Revin în bucătărie, gata să mă întăresc pentru o noapte lungă. Îmi iau pâine, brânză și maioneză din frigider ca să-mi pregătesc un sandviș.

Sună telefonul.

priitul e prelung, enervant și, cumva, inevitabil. Las pâinea din mână și înșfac receptorul.

— Carrie? aud o voce masculină.

— George? întreb uluită.

Uluielii îi ia locul dezamăgirea, iar dezamăgirii - furia. De ce mă sună George tocmai acum, mult după ora douăsprezece, în noaptea de Revelion? Probabil că e beat.

— George, chiar *nu e* momentul să...

— Am aici pe cineva care vrea să-ți vorbească, îmi taie el propoziția.

— Pe cine?

— La mulți ani! se aude glasul lui Dorrit chicotind în receptor.

Capitol douăzeci și e, inc.i

Vulz LOW - Itit în BIO - iidQ.tilllZI

Am evitat telefonul toată dimineața.

Știu că trebuie să fac ce se cuvine. Cu cât faci mai repede ce se cuvine, cu atât mai bine. Termin odată cu datoria, iar apoi nu mai trebuie să-ți bați capul cu ea. Însă cine face asta în viața reală? Oamenii amână și se gândesc, după care amână iar și se gândesc, până ce pietricica din creier se transformă într-un bolovan uriaș. În definitiv, îmi reamintesc singură, e vorba de un simplu telefon. Dar am o mie de lucruri mai importante de făcut mai întâi.

Cum ar fi să fac curat în spațiul de deasupra garajului, unde mă și aflu de altfel, îmbrăcată într-o canadiană lungă, cu mânuși groase în mâini și un guler din blană de nurea la gât. Nurea a fost a bunicii mele, și e din acelea sinistre, de ale cărei capete atârână capul și lăbuțele animalelor sacrificate. Așez cele două capete față-n față și le pun să vorbească:

— Bună.

— Ce mai faci?

— Nu prea bine. Cineva mi-a furat coada și labele din spate.

— Eh... cine are nevoie de coadă?

Am dat peste guler în timp ce scotoceam printr-o cutie umplută cu lucruri de-ale bunicii, care - cu excepția gulerului - s-a dovedit a fi un adevărat cufăr cu minuni, de unde am scos o mulțime de pălării vechi fantastice,

decorate cu pene și voalete. Mi-am pus una dintre ele și mi-am tras vâlul până la nas – mă și vedeam mergând pe Fifth Avenue, oprindu-mă în față la Tiffany în drum spre Piaza, unde urma să iau prânzul.

Cu pălăria încă pe cap, mai mut vreo câteva cutii. Caut ceva, dar nu știu ce. Voi ști însă de îndată ce voi găsi lucrul respectiv.

Ridic capacul unei cutii ce poartă numele, decolorat acum, al mărcii de porumb conservat Del Monte, și nasul mi-e imediat asaltat de mirosul puternic de mucegai al unor cărți vechi. Bunica se descria întotdeauna ca o „cititoare avidă” și se mândrea cu faptul că devora cinci cărți pe săptămână, cu toate că preferințele sale în materie de lectură se limitau la mitologia greacă și la poveștile de dragoste. În weekendurile de vară petrecute la căsuța ei de pe țărm, o secundam, devorând romanele de dragoste ca pe bomboane și zicându-mi că într-o bună zi voi scrie și eu cărți. Întorceam volumele și cercetam fotografiile autoarelor cu coafuri umflate, întinse pe șezlonguri roz sau proptite într-un cot pe paturi cu baldachin. Aceste doamne scriitoare erau, știam bine, imens de bogate și, spre deosebire de eroinele din cărțile lor, își croiau singure soarta, fără să aibă nevoie de un bărbat care să le salveze. Dorința de-a face și eu parte din cercul acesta select mă umplea de un freamăt tainic, de natură aproape sexuală, dar care mă îngrozea în același timp: dacă o femeie este în stare să-și poarte singură de grijă, atunci mai are nevoie de un bărbat? Și-ar mai dori unul măcar? Dar, dacă nu și-ar mai dori un bărbat, ce fel de femeie ar mai fi? Ar mai fi femeie? Fiindcă mi se părea că o femeie nu trebuia să-și dorească decât un bărbat și nimic altceva.

Cred că aveam vreo opt ani la vremea aia. Poate zece. Chiar doisprezece. Odată cu mirosul cărților, inhalez și ființa copilei care eram odinioară. De-atunci am învățat un lucru: orice s-ar întâmpla, probabil că-mi voi dori întotdeauna un bărbat.

E oare ceva jalnic în chestia asta?

Închid cutia și trec la alta. Dintr-odată găsesc ce

căutam: o cutie pătrată, albă, cu margini îngălbenite, din acelea în care curățătoriile livrează cămășile bărbătești. Ridic capacul, scot din ea un vechi caiet de compuneri și deschid la prima filă: *Aventurile lui Pinky Weatherton* se ițește titlul mâzgălit cu scrisul meu neglijent de copil.

Drăguța de Pinky! Aveam șase ani când am inventat-o. Pinky era o spioană cu puteri speciale: se putea micșora până ajungea cât un degetar și putea respira sub apă. Întotdeauna se trezea trasă în vârtejul din chiuvetă, dar înota prin conducte și se ivera pe neașteptate în cada de baie a cuiva.

Scot cu grijă conținutul cutiei, așezând lucrurile pe podea. În afară de Pinky, mai sunt niște desene și felicitări făcute de mână, jurnale cu lacăte de metal (n-am reușit niciodată să scriu mai mult de câteva rânduri în fiecare, deși țin minte că m-am dojenit pentru lipsa de disciplină, căci știam încă de pe-atunci că scriitorii trebuie să țină un jurnal) și, la fund, povestirile pe care am încercat să le însăilez, bătute fără prea mare artă la mașina Royale a mamei. E ca la o petrecere-surpriză, când intri într-o încăpere și te trezești dintr-odată înconjurat de prieteni. Dar e și un semn, îmi zic ridicând cutia și coborând scările cu ea. E un semn că trebuie musai să-l sun pe George.

„Trebuie să-l suni pe George”, au fost primele cuvinte rostite de tata în dimineața asta. I-am spus să n-aibă nicio grijă, că așa voi face.

M-am înfuriat puțin. După ce spusese despre Sebastián, jurasem să nu mai vorbesc niciodată cu George. Chiar dacă mergeam să studiez la Brown – o perspectivă din ce în ce mai bine conturată, având în vedere că nu izbutisem să găsesc nicio alternativă viabilă –, plănuiam să mă țin departe de el.

Totuși, izbutise încă o dată să se strecoare în viețile noastre – în viața mea – și nu mi se părea corect, nu-l voiam în preajmă. Știam că eram nedreaptă – nu era vina lui –, dar tot eram convinsă că măcar o parte din vină îi aparținea. Dacă nu i-ar fi dat atâta atenție lui Dorrit când fusese arestată, dacă n-ar fi fost atât de *drăguț* cu ea, soră-

mea nu s-ar fi amoretat de el. Firește, era vorba de-o simplă pasiune pe care orice adolescentă o face pentru cântăreții frumoși, dar... de ce tocmai George? E simpatic, însă în niciun caz frumos. Nu e nici măcar periculos.

Totuși, poate că nu adrenalina caută Dorrit, ci stabilitate. Și poate că la mijloc e și-un strop de rivalitate. Cu fiecare infracțiune, Dorrit a devenit tot mai îndrăzneată, trecând de la șutit cercei și *gloss* la subtilizat geanta mamei. Poate că nu e lipsit de logică să-l consider pe George suprema ei victorie.

Când mă întorc în casă, îl găsesc pe tata exact în aceeași poziție în care l-am lăsat acum două ore, așezat la micul birou unde ținem corespondența, cu un creion în nună, uitându-se fix la o coală albă.

— L-ai sunat pe George? mă întreabă ridicând privirea.

— Acum îl sun.

— Îi ești datoare cu telefonul ăsta. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost acolo? Va trebui să găsesc o cale de-a mă revanșa față de el.

În minte îmi răsare un gând înfiorător: poate c-ar trebui să mă ofer pe mine însămi drept răsplată, ca una dintre eroinele din romanele bunicii, pe care familia o obligă să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubește. Și-atunci Sebastián va trebui să mă salveze. Dar nu va putea, fiindcă tata ne-a interzis să mai ieșim din casă neînsoțite de un adult. Nici măcar la telefon nu mai avem voie să vorbim fără permisiunea lui. Urc scările spre camera mea cu pași apăsați, plină de-o ură sinceră la adresa tatii, a lui Dorrit, dar mai ales a lui George.

Îndes cutia cu povestiri sub pat și ridic receptorul. Poate că nu s-a trezit încă. Sau a ieșit undeva. Măcar o să pot spune c-am încercat. Răspunde la al doilea apel.

— Cum o mai duci? mă întreabă.

— Sunt OK.

— Și Dorrit?

— Încuiată în camera ei. Oricum, zic după o clipă de

tăcere, voiam să-ți mulțumesc. Nu ne-am fi descurcat fără tine.

Mă străduiesc din răspuțeri ca ultima afirmație să sune cât mai sincer, dar fără cine știe ce succes. George nu pare să observe.

— Pentru puțin, răspunde plin de voie bună. Se mai întâmplă. Mă bucur c-am putut să vă ajut.

— Încă o dată, mulțumesc.

Tocmai acum, când mi-am făcut datoria și mă pregătesc să închid, comit greșeala fatală.

— George, de ce te-a ales pe tine?

— Întrebarea asta mai că aduce a insultă, râde el.

— Nu e. Ești un tip minunat...

— Sunt? mă întreabă entuziasmat.

— Păi, evident, îl asigur căutând o scăpare din capcană. Dar ea nu are decât treisprezece ani. Gestul de-a fura o mașină și-a conduce până în Providence pare unul extrem...

Deodată aud un zgomot care mă anunță că tata a ridicat receptorul telefonului de la parter și ne ascultă conversația.

— Am tot vrut să-ți vorbesc despre asta, zice George coborând glasul. Aș putea trece pe la tine săptămâna viitoare.

— Trebuie să-i cer voie tatii, oftez știind de pe-acum că va spune „da”, dar surprinsă că nu ne-a întrerupt încă.

După ce închid, cobor scările ca să am o discuție cu tata.

— Ai de gând să tragi cu urechea la toate telefoanele pe care-o să le primesc?

— Îmi cer scuze, Carrie, dar, da. Și nu trag cu urechea. Le monitorizez.

— Minunat, zic eu pe un ton sarcastic.

— Și, în caz că-ți făceai planuri să te vezi cu Sebastián mai târziu, ia-ți gândul, adaugă el. Nu vreau să-l mai văd pe R-A-H-A-T-U-L ăla cu ochi în casa mea.

— Dar, tată...

— Îmi pare rău, Carrie.

— E iubitul meu!

— Așa stau lucrurile și gata, spune el, deloc impresionat de tristețea mea evidentă. Gata cu băieții. Inclusiv cu Sebastián.

— Dar ce-i aici? Alcatraz?

Nu răspunde.

Ooof, la naiba!

Furia mea e ca un monstru rudimentar, unicelular, un virus agresiv care îmi paralizează rațiunea și mă orbește în toate privințele, mai puțin una...

— Te omor! urlu eu repezindu-mă pe scări spre camera lui Dorrit.

Sar pe ea, dar e deja pregătită, cu picioarele ridicate într-o poziție de apărare. Știu că, undeva pe lumea asta, în familiile perfecte, surorile nu se bat. Ei bine, familia noastră nu face parte dintre ele. Pe vremuri eram niște bătaușe în toată puterea cuvântului, trăgându-ne șuturi, răsucindu-ne brațele, alergându-ne una pe alta cu lopeți și greble, închizându-ne în mașină sau afară din casă, împingându-ne jos din copaci, ascunzându-ne în dulapuri sau pe sub pat, ori fugărindu-ne ca iepurii.

— Te omor! o ameninț iarăși, ridicând o pernă deasupra capului, însă Dorrit îmi trage un șut între picioare.

Încerc să-i pun perna pe față, dar ea se sucește ca un vierme, aterizând pe podea. Se ridică imediat și încearcă să-mi sară în spinare. Mă scutur ca un cal, dar nu reușesc să scap de ea. Lupt să mă ridic, dar ne prăvălim amândouă și aterizăm pe pat, eu nimerind deasupra.

Brusc, nenorocita de emoție explodează și ne trezim râzând să ne prăpădim.

— Nu-i deloc amuzant! protestez eu, cu lacrimile curgând pe obraji. Mi-ai distrus viața. Meriți pedeapsa cu moartea.

— Ce se petrece aici? întreabă Missy apărând în cadrul ușii.

Dorrit o arată cu degetul, un gest care în sine nu e amuzant, dar reușește să ne provoace o nouă criză de râs.

— Nu mai râdeți! ne ceartă ea. Tocmai am vorbit cu tata. Se gândește s-o trimită pe Dorrit la școala de corecție.

— Trebuie să pot uniformă la școala asta? țipă Dorrit tăvălindu-se de râs.

— De data asta nu glumește, se încruntă sora noastră. Mi-a spus că vorbește serios. Am dat de mare belea. Toate trei. Ni se interzice până și să avem prieteni.

— Bun venit la închisoarea Bralcataz!

— Ha! face Dorrit nepăsătoare.

Coboară din pat și se privește în oglindă, răsucindu-și o șuviță de păr albastru.

— O să-i treacă. Așa se întâmplă mereu, spune ea cu răutate.

— Dorrit...

— Nici măcar nu înțeleg de ce tocmai el a rămas. *El* ar fi trebuit să moară, nu mama.

Eu și Missy suntem șocate. Însă Dorrit ne aruncă o privire mânioasă și sfidătoare. E un sentiment comun, dar niciodată exprimat cu voce tare.

— Și nu-mi pasă dacă mă trimite într-adevăr la școala de corecție! adaugă ea. Orice e mai bine decât să rămân prizonieră în familia asta!

Gapi-todud douăzeci și șase f2-a-R. - a-t-u (!
explodează

Dinspre alee se aude un claxon, întrerupând tăcerea. Dă, Doamne, să fie Șoricica!

Missy, Dorrit, tata și cu mine stăm toți la masă, prefăcându-ne că luăm cina, într-o inutilă încercare de-a mima normalitatea. Auzind claxonul, tata se duce la fereastră, trage perdeaua și aruncă un ochi afară.

— E Roberta, ne confirmă el.

Sar în picioare și-mi înșfac haina și geanta cu numele meu scris pe ea, care mă așteaptă pregătite.

— Nu te grăbi. Trebuie să mai trecem odată în revistă programul, zice tata în timp ce Dorrit își dă ochii peste cap exasperată. Mergeți să vedeți *Importanța de a fi Onest* la Hartford Stage. Vei sima în timpul pauzei dintre

acte. Vei ajunge acasă la ora unsprezece fix.

— *Pe la ora unsprezece, îl corectez eu strecurându-mi brațele în mânecile hainei.*

— O să te aștept.

Aruncă o privire spre Missy și Dorrit. Țin amândouă capetele plecate, prefăcându-se că mănâncă, prefăcându-se că nu știu unde mă duc de fapt.

— Sigur, tată.

Îmi pun la gât gulerul de nurcă al bunicii. Nu l-aș purta în mod normal, dar mi-am zis că face parte din ținuta pe care oamenii o afișează la teatru și că e mai bine să-mi joc rolul până la capăt.

Mă îndrept cu pași repezi către mașină, simțindu-mă de parcă aș avea o țintă desenată pe spate.

Am mințit. Dar nu pe de-a-ntregul. Eu și Șoricica *chiar mergem* la un spectacol, însă nu la cel de la Hartford Stage. Ne întâlnim cu Lali și Sebastián la concertul Aztec Two-Step. Nu-i tocmai întâlnirea ideală cu Sebastián, dar nu contează. Fiecare moleculă din trup îmi pulsează de nerăbdare.

Deschizând portiera Gremlinului, sunt lovită în plin de un val de aer fierbinte și uscat. În timp ce-mi pun centura de siguranță, Șoricica îmi aruncă o privire triumfătoare, conștientă că tata ne urmărește.

— Probleme? mă întreabă.

— Niciuna. Nu bănuiește nimic.

După ce ieșim pe autostradă, râd cuprinsă de entuziasm și-mi verific agitată rujul în oglinjoara din interiorul parasolarului.

— Nu-mi vine să cred c-am reușit! Șoricica, ești nemaipomenită!

— Ei, doar de asta există prieteni.

Mă las pe spătarul scaunului, zâmbind ca o dementă.

Ieri, pe la trei, după ce Sebastián a sunat și-a dat de tata, care i-a spus că sunt ocupată, la Chez Bradshaw s-a dezlănțuit iadul. Am urlat și-am amenințat că-mi smulg părul, dar n-a contat prea mult. Tata a scos toate telefoanele din priză și s-a baricadat în dormitor. Apoi eu și

surorile mele am pus la cale un plan să luăm mașina, dar tata fusese mai deștept și confâscase din timp cheile. Am încercat să intrăm cu forța în camera lui, însă ni s-a părut că-l auzim plângând, așa că ne-am dus în camera de zi și ne-am ghemuit pe canapea ca trei orfeline speriate. În cele din urmă, tata și-a făcut apariția, iar Missy, cedând nervos, a spus:

— Tată, îmi cer iertare!

Și a început să plângă.

— Nu e vina ta, a liniștit-o tata. Doar că-mi iubesc fiicele foarte mult.

Am căzut cu toții de acord că pe viitor ne vom strădui să fim mai buni. Dar mie îmi stătea mintea numai la Sebastián și la cum să iau legătura cu el. Gândul că, deși se afla la numai câteva minute distanță, nu puteam să-l văd mi se învârtea ca un șobolan prin stomac, rozându-mi măruntaiele.

Într-un final, am urcat în camera mea, am scos cutia cu povestiri și am încercat să-mi alin suferința imaginându-mi un viitor luminos, în care locuiam la New York, scriam cărți și trăiam o cu totul altă viață. Mi-am închipuit viitorul ca pe un giuvaier adânc îngropat înăuntrul meu, de unde n-ar putea să dispară nici dacă aş rămâne prizonieră în Bralcatrax pentru tot restul vieții.

Apoi l-am auzit pe tata intrând tiptil în cameră.

— Nu vreau să fiu atât de sever cu tine, mi-a zis.

Dacă îmi păstram calmul și rămâneam rațională, tocmai mi se ivise o șansă.

— Nu-i nimic, tată.

— Mă străduiesc să fiu corect. Dacă vă las pe tine și pe Missy să ieșiți în oraș, va trebui s-o las și pe Dorrit. Și dacă fuge iar?

— Sigur, tată, l-am liniștit eu.

— Nu va dura la nesfârșit. Doar o săptămână sau două. Până mă hotărâsc ce să fac.

— Am înțeles.

— Vezi tu, Carrie, a început el așezându-se pe marginea patului. E vorba, de fapt, despre sisteme. Ce ne

lipsește nouă în casa asta e un sistem. Dacă aplicăm un sistem de succes la acțiunile ființelor umane... dacă descompunem omul până la structura sa moleculară de bază... în definitiv, suntem doar un ansamblu de molecule și electroni, iar electronii sunt guvernați de un set de reguli foarte stricte. Ei, a spus ridicându-se, de parcă ar fi găsit brusc o soluție pentru problemele noastre, știam că mă pot baza pe tine. Apreciez mult lucrul ăsta. Serios.

M-a îmbrățișat stângaci și mi-a spus ce spune de obicei în asemenea situații:

— Nu uita, nu doar te iubesc. Îmi *place* de tine.

— Și mie de tine, tată, am răspuns urzind un plan. Tată, pot să dau un telefon? Trebuie s-o sun pe Șoricica, am adăugat repede, înainte să apuce să obiecteze. Plănuiam să ne vedem.

Bănuiesc că era într-adevăr măcinat de regrete, fiindcă a acceptat.

În dimineața asta, după ce apele s-au mai liniștit, iar tata s-a învoit să repună în funcțiune telefoanele – deși încă mai insista să răspundă personal la fiecare apel – a sunat Șoricica și a vorbit cu el, în timp ce eu ascultam de la celălalt aparat.

— Știi că nu are voie să iasă, dar avem biletele astea de luni de zile. Sunt la un spectacol de la Hartford Stage și cei de acolo nu rambursează biletele returnate. E pentru ora de literatură engleză. Nu e obligatoriu să mergem, dar dacă lipsim, asta ne-ar putea influența nota.

Și acum – libertate! Mergând cu Gremlinul la viteză de croazieră, cu radioul dat la maximum, țipăm amândouă, acompaniindu-i pe cei de la B-52 s. Capul îmi vâjâie de îndrăzneala evadării. Sunt gata de concert! Da, sunt invincibilă!

Sau, nu. Pe la jumătatea drumului încep să-mi fac griji. Dacă Sebastián întârzie? Dacă nu vine deloc? De ce simt oare nevoia să mă gândesc la cel mai pesimist scenariu? Oare e posibil ca un gând negativ să devină realitate? Sau e un avertisment?

Însă mașina Corvette galbenă e acolo, parcată pe

aleea de pământ bătătorit.

Împing ușa clubului. Îl văd stând la bar și în același timp înregistrez vag prezența lui Lali.

— Hei!

Lali e prima care mă zărește. Pe chip i se așterne o stranie expresie de dezamăgire. Ceva nu-i în regulă. Apoi Sebastián se întoarce și ea îi șoptește ceva la ureche.

E foarte bronzat, iar aura de dulce farniente încă nu s-a risipit de tot, rămânând lipită de el ca o peliculă dulce-sărată. Îmi face semn din cap, cu un zâmbet încordat pe buze, ceea ce nu e tocmai reacția pe care-o așteptam de la iubirea vieții mele după o despărțire de două săptămâni. Dar poate că e ca un câine lăsat singur de stăpân – are nevoie de timp să se obișnuiască din nou cu prezența mea.

— Bună! strig eu, poate prea tare, prea entuziast.

Îl îmbrățișez și ținut de bucurie.

— Ohooo! face el sărutându-mă pe obraz. Ești OK?

— Firește.

— Și Dorrit? mă întreabă Lali.

— A, asta! Zic fluturând nepăsătoare din mână. Nimica toată. S-au liniștit apele. Sunt așa de fericită că am ajuns aici!

Mă urc pe scaunul de lângă el și comand o bere.

— Unde-i Șoricica? se interesează Sebastián.

Șoricica? Dar de mine de ce nu întrebi?

— E la toaletă. Deci, când te-ai întors? Îl iscodesc eu nerăbdătoare, deși știu foarte bine când s-a întors, fiindcă m-a sunat.

— Ieri după-amiază, zice scărpinându-și brațul.

— Scuze că n-am putut să vorbesc. Dar Șoricica te-a sunat și ți-a spus, nu? Ce s-a întâmplat cu Dorrit, adică.

Lali și Sebastián schimbă o privire.

— De fapt, începe el, după ce tatăl tău mi-a închis, am sunat-o pe Lali. Ea mi-a spus că s-a întâmplat ceva cu Dorrit vineri noapte.

— Așa că ne-am dus la Emerald, intervine Lali încheindu-i fraza.

— Știam că nu te simțeai prea bine, adaugă el

repede, bătându-mi vârful nasului cu degetul. Nu voiam să mai petrec încă o seară acasă cu părinții.

O piatră mi se prăvălește pe dinăuntru, oprindu-mi-se în stomac.

— Deci, cum a fost în vacanță?

— Plictiseală.

Peste umărul lui, zăresc expresia de pe chipul lui Lali. Pare bolnavă. S-a întâmplat ceva azi-noapte? Nu cumva Lali și Sebastián...? *Nu!* Ea e cea mai bună prietenă a mea. Iar el e iubitul meu. Se presupune că sunt amici. *Nu mai fi geloasă, mă cert singură. O să dai impresia de slăbiciune.*

— Salutare la toată lumea!

Șoricica se așază la bar, iar Sebastián o cuprinde într-o îmbrățișare de urs.

— Șoricica! exclamă.

— Bună, răspunde ea bătându-l ușurel pe spate, la fel de nedumerită de efuziunea lui sentimentală ca și mine.

Sebastián nu s-a mai purtat niciodată așa. Iau o gură de bere. Am înnebunit eu sau la mijloc e ceva grozav de ciudat?

— Trebuie să merg la toaletă, zic sărind de pe scaun și aruncând o privire spre Lali. Vii și tu?

Ea ezită, se uită la Sebastián, apoi lasă sticla de bere pe tejghea.

— Sigur.

— E doar închipuirea mea sau Sebastián se poartă într-adevăr bizar? o întreb din cabină.

— Eu n-am observat nimic.

— Ei, haide. Se poartă foarte ciudat.

Când ies din cabina de toaletă, o găsesc pe Lali lângă chiuvetă, uitându-se lung în oglinda decolorată și înfoindu-și părul. Nu vrea să mă privească.

— Poate-i din pricină c-a fost plecat.

— Crezi că s-a întâmplat ceva cât a fost în vacanță? Poate a cunoscut o altă fată.

— Poate.

Nu asta e răspunsul corect. Răspunsul corect este:

„Nu, e nebun după tine”. Sau ceva de genul ăsta.

— Deci ați fost aseară la Emerald.

— Da...

— Ți-a pomenit de vreo altă fată?

— Nu, zice făcându-și de lucru c-o șuviță de păr de la ceafă.

— Cât ați stat?

— Nu știu. Am băut ceva. Voia să iasă din casă. Ca și mine, de altfel. Așa că...

— Da... dau din cap, disperată să aflu mai multe: ce melodii au ascultat, ce-au băut, dacă au dansat sau nu.

Vreau să-i pătrund în minte, să aflu exact ce s-a petrecut. Dar nu pot. Nu sunt dispusă deloc să aud ceva ce știu că n-aș suporta.

Când ne întoarcem, îi găsim pe Sebastián și pe Șoricica adânciți în conversație.

— Despre ce vorbiți? întreb eu.

— Despre tine, răspunde Sebastián întorcându-se spre mine c-o mină neobișnuit de serioasă.

— Ce-i cu mine? râd vesel.

— Cât de greu îți este.

A, nu! Iar asta?

— Nu mi-e chiar *atât* de greu.

Îmi termin berea și mai cer una. Apoi comand un *shot*.

— Haideți să bem cu toții *shot*-uri, propune Sebastián.

Gândul la alcool înveselește puțin atmosfera. Ridicăm paharele și ciocnim - pentru noul an, pentru vara care va veni, pentru viitorul nostru. Cu brațul petrecut pe după umerii mei, Sebastián fumează, iar Șoricica vorbește cu Lali. Mă sprijin de Sebastián, trăgând și eu din țigara lui.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce?

Trage un fum, întorcând capul în partea cealaltă, iar în voce i se ghicește o notă agresivă.

— Nu știu. Te porți cam ciudat.

— Serios? Mie mi se pare că tu ești cea care se

poartă ciudat.

— Eu?

— Da, zice și se uită fix la mine, cu ochii larg deschiși.

— Poate că ai dreptate, cedez eu. Toată povestea asta cu Dorrit...

— Mmmm...

Își ferește privirea cât strivește mukul de țigară.

— Mă rog, n-am de gând să mă las afectată. Vreau să mă distrez!

Îl târăsc pe ringul de dans.

Mă distrez într-adevăr. Poate chiar prea mult. Apare formația și cântăm împreună cu ea. Alcoolul își face efectul magic și dintr-odată nu-mi mai pasă de nimic. Îmi dau jos gulerul și pun capetele de nureă să bea bere. Se mai strâng și alții să se alătore distracției. Ora nouă vine și trece, iar eu bag de seamă abia când e prea târziu.

La zece și un sfert, Șoricica îmi face semn la ceas.

— Bradley, e cazul s-o ștergem.

— Nu vreau să plec.

— Încă două melodii, mă previne ea, și pe urmă, valea!

— OR!

Îmi iau berea și-mi croiesc drum către scenă, prinzând privirea solistului, care-mi zâmbeste amuzat. E drăguț. Foarte drăguț. Are obraji netezi și părul cărlionțat, parcă desprinse dintr-un tablou renascentist. Lali e moartă după el încă de când aveam paisprezece ani. Le ascultam la nesfârșit muzica, iar Lali se uita plină de dor la fotografia lui. Când se termină cântecul, se apleacă spre mine și mă întreabă ce vreau să ascult.

— *Cosmos Lady!* strig cât mă ține gura.

Începe cântecul. Solistul nu-și ia ochii de la mine, buzele i se mișcă pe deasupra microfonului, pe măsură ce linia melodică se înalță, învăluindu-mă ca un nor pufos de heliu. Apoi totul dispăre, nu rămân decât muzica și solistul, cu buzele sale pline și moi, și sunt, ca din senin, catapultată în timp, în clubul din Provincetown, alături de

Walt și Randy, liberă și nestăpânită. Nu-i de ajuns să ascult muzica, trebuie să particip și eu. Trebuie să... *cânt*.

Pe scenă. În fața tuturor.

Parcă ghicindu-mi gândurile, solistul întinde mina și mă trage pe scenă, făcându-mi loc lângă microfon. Și iată-mă - cânt din toată inima! Înainte să-mi dau seama, cântecul se termină și spectatorii râd și bat din palme. Solistul se apleacă spre microfon și anunță:

— Aceasta a fost...

— Carrie Bradshaw! îi strig, numele meu reverberând ca o explozie.

— Haideți s-o aplaudăm pe... *Carrie Bradshaw*!

Fac un semn ușor cu mâna către public, cobor împleticindu-mă de pe scenă și mă strecor prin mulțime, amețită de nesăbuința gestului.

Sunt, îmi zic. *Sunt... aici*.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta! strigă Lali îngrozită când ajung lângă ei.

Mă uit de la ea la Șoricica și la Sebastián, apoi apuc sticla de bere c-o mână tremurândă.

— De ce? Odată cu berea care mi se prelinge pe beregată, îmi crește și încrederea. A fost chiar așa de rău?

— Nu chiar, spune Sebastián.

— Bradley, ai fost grozavă! mă felicită Șoricica.

Îi arunc lui Sebastián o privire acuzatoare.

— N-am știut că ai voce, se scuză el. Sunt surprins, atâta tot.

— A, Carrie cântă tot timpul, spune Lali cu venin în glas. În clasa a treia a cântat în piesa de la serbarea școlii.

— Ar trebui să plecăm, zice Șoricica.

— Petrecerea s-a terminat.

Sebastián se apleacă și mă sărută scurt pe buze.

— Plecați? îl întreb eu.

Lali și Sebastián schimbă încă o privire misterioasă „apoi ochii ei alunecă într-o parte.

— Într-un minut.

— Haide, Bradley, tatăl tău nu mai vrea și alte necazuri, zice Șoricica agitată.

— Sigur, răspund înfășurându-mi gulerul de nurcă. Păi... încep eu încurcată.

— Păi... ne vedem mâine, OK? spune Sebastián.

— Da.

Mă întorc și-o pornesc după Șoricica. Dar apoi, când ajung în parcare, sunt cuprinsă brusc de remușcări.

— Poate că n-ar fi trebuit să fac asta.

— Ce anume?

— Să mă urc pe scenă. Poate că lui Sebastián nu i-a plăcut.

— Dacă nu i-a plăcut, e problema lui. Mie mi s-a părut drăguț, spune Șoricica apăsât.

Ne urcăm în mașină și ea răsuțește cheia în contact. Însă când dăm cu spatele ca să ieșim din parcare, izbesc bordul cu palma și-i strig:

— Oprește!

— Ce e? întreabă ea punând frână.

— Ceva e în neregulă, o lămuresc coborând în grabă. Trebuie să-mi cer scuze. Sebastián e supărat. Nu mă pot duce acasă simțindu-mă în halul ăsta.

— Carrie, nu! încearcă ea să mă oprească, dar e prea târziu.

Mă opresc în prag, cercetând mulțimea din club. Ochii mei scanează barul și, din senin, nu mai pricep nimic. Nu sunt aici. Cum de-au reușit să plece înaintea mea? Mai fac câțiva pași și îmi dau seama că m-am înșelat. Sunt aici. Sunt încă la bar. Dar nu-i recunosc imediat, din pricina trupurilor îngemănate și-a fețelor lipite una de cealaltă. Se sărută de parcă ar fi ultimii oameni de pe pământ.

Nu se poate. Probabil că am halucinații. Am băut prea mult.

— Hei! strig, căci ochii nu mă înșală - chiar se sărută, însă creierul meu n-a procesat în întregime scena care mi se derulează dinainte. Hei! *Hei!*

Întorc privirile spre mine și, șovăind parcă, se desprind din sărut. O clipă totul încremenește, de parcă am fi înghețați într-un glob cu zăpadă. Apoi simt cum dau

din cap. *Da, îmi șoptește o voce lăuntrică, știai că asta se va întâmpla. Știai că era inevitabil. Și mă aud spunând:*

— Credeați că n-o să aflu?

Mă răsucesc pe călcâie, dar cu coada ochiului apuc s-o văd pe Lali sărind de pe scaun cu numele meu pe buze, însă Sebastián întinde mâna și-o apucă de încheietură.

Ies din club, fără să mă uit în urmă. Gremlinul așteaptă lângă intrare. Urc și trântesc portiera.

— Să mergem.

Pe la jumătatea drumului, o rog pe Șoricica să oprească din nou. Trage pe marginea drumului, iar eu cobor și vomit de mai multe ori.

Când ne strecurăm în sfârșit pe aleea din fața casei, văd că parterul e luminat ca ziua. Pornesc cu pași hotărâți și intru în casă, oprindu-mă în fața ușii de la camera de zi. Tata stă pe canapea și citește o revistă. Ridică ochii, închide revista și-o așază cu mare grijă pe măsuta de cafea.

— Mă bucur că te-ai întors acasă.

— Și eu.

Îi sunt recunoscătoare că nu mă ceartă din cauză că nu l-am sunat la nouă.

— Cum a fost piesa?

— Frumoasă.

În minte mi se ivește imaginea unei case din cărți de joc, fiecare dintre ele având scris pe ea: „Ce-ar fi fost dacă...” însă casa începe imediat să se năruie, cărțile desprinzându-se și prăbușindu-se într-o grămăjoară de cenușă.

Ce-ar fi fost dacă Dorrit n-ar fi fugit de acasă? Ce-ar fi fost dacă m-aș fi văzut cu Sebastián aseară? Ce-ar fi fost dacă nu m-aș fi urcat pe scenă să mă fac de râs? Ce-ar fi fost dacă i-aș fi dat lui Sebastián ce dorea? Ce-ar fi fost dacă m-aș fi culcat cu el?

— Noapte bună, tată.

— Noapte bună, Carrie.

Gapitofcud dou Qzel-i și șapte.

} *ața acute...*

Un sicriu. Dar nu e chiar un sicriu. Seamănă mai mult cu o barcă. Și se îndepărtează. Trebuie să mă turc în ea, însă oamenii mi se tot așază în cale și nu pot să-i ocolesc. Unul dintre ei e Mary Gordon Howard, care mă înșfacă de mâneca hainei și mă trage înapoi.

— N-o să treci niciodată peste asta, îmi rânjește ea răutăcios. O să rămâi marcată pe viață. Niciun bărbat n-o să te mai iubească...

Nu. Nuuu.

Mă trezesc. Mă simt ca naiba. Îmi amintesc că s-a întâmplat ceva aseară.

Îmi amintesc și ce anume.

Neg că e adevărat, deși știu că *este* adevărat.

Mă întreb ce să fac. Să o iau razna și să-i sun pe Lali și pe Sebastián ca să țip la ei? Sau să le torn în cap o găleată cu sânge de porc, ca în filmul *Carrie* (dar de unde să fac rost de sânge și, în plus, e dezgustător). Sau să mă prefac grav bolnavă și să încerc să mă sinucid (atunci *chiar* le-ar părea rău, dar de ce să le dau satisfacția asta?), sau să mă port ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Să mă port ca și când Sebastián și cu mine am fi încă împreună, incidentul cu Lali nefiind decât o aberație stranie într-o poveste de dragoste altfel îndelungată și fericită.

Trec cinci minute. Îmi vin tot soiul de gânduri bizare. Cum ar fi: în viață există doar patru tipuri de fete:

Fata care s-a jucat cu focul.

Fata care a deschis Cutia Pandorei.

Fata care i-a dat mărul lui Adam.

Și fata a cărei prietenă i-a furat iubitul.

Nu. Nu se poate s-o placă mai mult decât pe mine. Nu se poate. Dar sigur că se poate.

De ce? Lovesec cu pumnii în pat, încerc să-mi sfâșii hainele (o bluză de pijama din flanel, pe care nu-mi amintesc s-o fi pus pe mine), urlu în pernă. Mă prăbușesc pe spate, în stare de șoc. Mă holbez la tavan și o revelație teribilă îmi răsare în minte: dacă n-o să mai vrea nimeni să facă sex cu mine? Dacă o să rămân fată bătrână?

Mă dau imediat jos din pat, alerg la parter și înșfac

telefonul.

— Nu arăți prea bine, zice Dorrit.

— De tine mă ocup mai târziu, mârâi în chip de răspuns, apoi o tulesc ca o veveriță înapoi în cameră, cu telefonul în brațe.

Închid binișor ușa. Cu o mână tremurândă, formez numărul lui Lali.

— Lali e acasă?

— Carrie?

Vocea îi e puțin temătoare, dar nu atât pe cât sperasem. Semn rău.

— Te rog, spune-mi că ce s-a întâmplat aseară nu s-a întâmplat, de fapt.

— Ăăă... Păi... S-a întâmplat.

— De ce?

— De ce?

— Cum ai putut face una ca asta?

Țipăt de agonie. Tăcere. Apoi:

— N-am vrut să-ți spun...

Pauză. Mă scufund în nisipurile mișcătoare ale propriilor emoții. Moartea îmi pare de neevitat.

— Dar *ies* cu Sebastián.

Atât de simplu. Atât de concret. Atât de *greu* de contrazis.

Nu, nu se poate.

— Ieșim împreună de ceva vreme, adaugă ea.

Știam eu. Știam că era ceva între ei doi, dar n-am crezut. Nici acum nu cred.

— De câtă vreme?

— Chiar ții să afli?

— Da! șuier.

— De dinainte să plece în vacanță.

— Ce?

— Are nevoie de mine.

— Mie mi-a spus că de mine are nevoie.

— Poate că s-a răzgândit.

— Sau poate că l-ai făcut tu să se răzgândească.

— N-ai decât să crezi ce ai chef, spune ea cu mojiție.

Sebastián mă vrea *pe mine*.

— Ba nu, nu te vrea! Tu îl vrei pe el *mai mult* decât mă vrei pe mine.

— Ce vrei să spui?

— Nu pricepi? Nu mai suntem prietene. N-o să mai fim niciodată prietene. Cum aş putea să mai vorbesc măcar cu tine?

Tăcere lungă, chinuitoare. Într-un sfârşit:

— Îl iubesc, Carrie.

Clic, urmat de tonul de apel. Mă aşez năucită pe pat.

Nu mă pot prezenta la careu. Aşa că mă furîşez către vechea fermă. Poate c-o să-mi petrec aici întreaga zi. Fumez trei ţigări una după alta. Futu-i mama lui de frig! Mă hotărâsc să zic „futu-i” de câte ori am prilejul.

Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Ce rîre ea şi eu n-am? OK, am discutat o dată chestia asta. Din câte se pare, sunt nepotrivită. Sau merit să mi se întâmple aşa ceva. Eu i l-am luat Donnei LaDonna, iar L-au mi l-a luat mie. Primeşti numai ce meriţi. La un moment dat o să apară altă fată care o să i-l ia lui Lali.

De ce-am fost aşa de proastă? Am ştiut de la început că nu-l voi putea ţine lângă mine. Nu sunt destul de interesantă. Sau destul de sexy. Sau destul de frumoasă. Sau destul de deşteaptă. Sau poate c-am fost prea deşteaptă?

Îmi cuprind capul în mâini. Uneori mă purtam ca o toantă în preajma lui. îl întrebam: „A, dar ce-i aia?”, deşi ştiam foarte bine despre ce vorbea. Mă simţeam de parcă n-aş fi ştiut cine sunt, sau cine ar fi trebuit să fiu. Chicoteam nervos la lucruri care nu erau deloc amuzante. Deveneam brusc jenată de felul cum arăta gura mea sau cum îmi mişcăm mâinile. Am început să trăiesc într-o gaură neagră de nesiguranţă, ca o rudă nedorită care nu vrea să plece, dar critică fără încetare condiţiile de trai.

Ar trebui să respir uşurată. Am senzaţia că m-am întors de la război.

— Carrie? spune Maggie cu şovăială.

Ridic ochii şi iat-o: are obrajii îmbujoraţi şi părul

strâns în două cozi împletite. Își acoperă gura cu mâinile înmănușate.

— Ești OK?

— Nu, răspund cu o voce răgușită.

— Șoricica mi-a spus ce s-a întâmplat.

Dau din cap. Curând va afla toată lumea. O să fiu bârfită și toți o să facă mișto de mine pe la spate. O să ajung bătaia de joc a tuturor. Fata care nu și-a putut păstra iubitul. Fata care nu a fost destul de bună. Fata care a fost trădată de cea mai bună prietenă. Fata pe care o poți strivi sub călcâi. Fata care *nu contează*.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă Maggie înfuriată.

— Ce *aș putea* să fac? Lali mi-a spus că Sebastián i-a declarat că are nevoie de ea.

— Minte! Minte de îngheață apele! Se laudă întruna. Problema e la ea. Ți l-a furat pe Sebastián fiindcă e geloasă.

— Poate că într-adevăr o place mai mult decât pe mine, spun pe un ton obosit.

— Imposibil. Iar dacă o place într-adevăr mai mult, e un prost. Sunt amândoi niște oameni răi și nesuferiți, merită unul pe celălalt. Călătorie sprâncenată! Nu era de nasul tău.

O, ba era. Era tot ce mi-am dorit mai mult. Eram sortiți să fim împreună. Nu voi mai iubi niciodată pe nimeni așa cum l-am iubit pe el.

— Trebuie să faci ceva, zice Maggie. Fă-i ei ceva. Aruncă-i mașina în aer.

— Of, Magwitch, spun ridicând capul. Sunt atât de *obosită*.

În timpul orei de analiză mă ascund în bibliotecă. Citesc furibund din *Zodiacul dragostei*. Lali e Leu, normal. Sebastián (Sebastard) e Scorpion. Se pare că vor avea o viață sexuală explozivă.

Încerc să mă hotărâsc ce anume urăsc mai mult la situația de față: Rușinea și jena? Faptul că mi-am pierdut cea mai bună prietenă și iubitul? Sau trădarea? Probabil c-

au plănuit totul săptămâni întregi. Au vorbit despre mine și despre cum să scape de mine. Au pus la cale întâlniri amoroase secrete. Au discutat cum să-mi dea vestea. Dar nu mi-au dat-o. N-au avut acest minim bun-simț. M-au pus pur și simplu în fața faptului împlinit. De parcă singura soluție era să fie prinși în flagrant. Nici nu s-au gândit la sentimentele mele. Pentru ei am fost un simplu obstacol ce trebuia înlăturat. N-am contat câtuși de puțin. În ochii lor sunt o *nimeni*.

Toți anii aceștia de prietenie... Au fost doar o minciună?

Îmi amintesc că, prin clasa a șasea, Lali a dat o petrecere de ziua ei, dar nu m-a invitat. Într-o zi am intrat în școală, însă Lali n-a vrut să vorbească cu mine. Nici ea, nici altcineva. Sau așa mi se părea. Maggie și Șoricica au vorbit cu mine. Dar Lali și celelalte fete din grupul nostru - Jen P, de pildă - n-au vrut. Nu știam ce să fac.

— Sun-o pe Lali, m-a sfătuit mama.

Când am sunat, mama lui Lali mi-a spus că nu e acasă, deși le auzeam pe ea și pe Jen P chicotind în fundal.

— De ce-mi fac asta? am întrebat-o pe mama.

— Nu știu cum să-ți explic, mi-a răspuns ea, depășită de situație. Așa se poartă fetele uneori.

— Dar de ce?

— Din gelozie, mă lămurise ea clătinând din cap.

Dar n-am crezut că asta era cauza. Mi se părea mai mult o chestie instinctuală, ca atunci când faci parte dintr-o haită de animale sălbatice, iar unul este izgonit să moară în pustiu. E de speriat cum o fată nu poate să trăiască fără prieteni.

— Nu lua în seamă, mă sfătuisese mama. Poartă-te ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Lali o să-și schimbe atitudinea. O să vezi.

A avut dreptate. N-am luat în seamă. Ziua ei a venit și-a trecut și, după vreo patru zile, în mod misterios, eram iarăși prietene. Cu toate astea, vreme de săptămâni bune după incident, de câte ori Lali amintea de ziua ei - fusese la parcul de distracții împreună cu alte șase fete - mă

înroșeam ca racul la amintirea rușinii de-a fi fost exclusă. Când am întrebat-o în sfârșit de ce nu mă invitase, m-a privit surprinsă:

— Dar ai venit, nu?

Am clătinat din cap.

— O, atunci poate că te-ai purtat urât sau ceva de genul ăsta.

— Lali aia e o *toantă*, îmi spusese mama, „toantă” fiind insulta rezervată exclusiv celor pe care-i considera niște scursuri absolute.

Am renunțat. Mi-am zis c-o fi tot ceva tipic fetelor. Dar trădarea asta... e și ea ceva tipic fetelor?

— Hei! mă salută Șoricica descoperindu-mă la fermă. El n-a fost la ora de analiză, iar ea n-a apărut la careu. Deci, probabil că se simt foarte vinovați.

— Sau, poate că sunt la vreun hotel, să și-o pună.

— Nu-i lăsa să te afecteze, Bradley. Nu-i poți lăsa să câștige. Trebuie să te porți de parcă nici nu ți-ar păsa.

— Dar îmi pasă!

— Știu. Însă uneori e mai bine să contrazici așteptările oamenilor. Vor s-o iei razna. Vor să-i măști. Dar, cu cât îi urăști mai mult, cu atât devin mai puternici.

— Vreau doar să știu *de ce*.

— Lașii, zice Walt așezându-și tava lângă a mea. Nici măcar n-au curajul să se arate pe la școală.

Mă uit lung la farfurie. Mi se pare dintr-odată că friptura de pui seamănă c-o insectă uriașă, iar piureul de cartofi, cu un clei sidefat. O împing la o parte.

— De ce ar face el asta? Din punctul de vedere al unui bărbat.

— Lali e ceva nou. Și e mai simplu. La început e întotdeauna mai ușor. E posibil chiar să nu aibă nicio legătură cu tine, adaugă după o clipă de tăcere.

Atunci, de ce am senzația că are?

Mă duc la restul orelor. Sunt acolo, dar numai fizic. Mental, derulez la nesfârșit același film: expresia șocată de pe chipul lui Lali când o prind sărutându-l pe Sebastián și felul în care colțurile gurii lui s-au lăsat în jos a neplăcere

când a observat că mă întorsesem. Poate sperase că ne putea avea pe amândouă.

— E o mică ticăloasă, zice Maggie.

— Credeam că-ți e simpatică, observ cu șiretenie.

Trebuie să stabilesc cine e de partea mea și cine nu e.

— Mi-a fost, spune ea smucind de volanul Cadillac-ului și ratând întoarcerea, astfel că acum mergem pe sensul greșit. Până a făcut asta.

— Deci, dacă n-ar fi făcut-o, ți-ar fi rămas simpatică.

— Nu știu, bănuiesc că da. Dar nu pot spune că-mi plăcea la nebunie. E cam arogantă și plină de ea. De parcă tot ce face ar fi ieșit din comun.

— Da, întăresc eu cu amărăciune.

Cuvintele lui Lali îmi răsună încă în urechi - „*Sebastián mă vrea pe mine*”¹¹. Deschid torpedoul și scot o țigară. Îmi tremură mâna.

— Știi ce mă sperie? Dacă n-ar fi făcut asta, probabil c-am fi rămas prietene.

— Și?

— Și e ciudat, înțelegi? Să fii prieten cu cineva atâta vreme, după care el să facă un lucru oribil și prietenia să înceteze brusc. Deși înainte nu fusese un om rău. Sau asta ți-ai închipuit tu. Așa că începi să te întrebi dacă nu cumva lucrul oribil a fost întotdeauna acolo, așteptând să iasă la suprafață, sau dacă a fost numai o întâmplare, acel cineva fiind de fapt de treabă, doar că nu poți avea încredere în el.

— Carrie, Lăli chiar a făcut ce-a făcut. Ceea ce înseamnă că e un om rău, dar tu n-ai vrut să vezi asta mai înainte. Până la urmă tot ți-ai fi dat seama.

Înainte noastră se ivește fațada din cărămidă a casei lui Sebastián, iar Maggie apasă piciorul pe frână. Trecem încet pe lângă ea. Pe alee e parcată camioneta roșie a lui Lali, chiar în spatele mașinii Corvette galbene a lui Sebastián. Mă chircesc de parcă aș fi primit un șut în stomac.

— Ți-am zis io! spune Maggie triumfătoare. Acum,

ești bună să te porți normal și să recunoști c-o urăști de moarte?

Ziua a doua: Mă trezesc zguduită și furioasă, după ce toată noaptea am visat că încercam să-i trag un pumn lui Sebastián, dar nu reușeam să-l ating.

Zac în pat până în ultimul minut. Nu pot să cred că trebuie să mă confrunt cu chestia asta. Oare se va termina vreodată?

Astăzi sigur merg la școală. Nu pot să lipsesc de la ora de la analiză și de la careu două zile la rând.

Sosesc la școală. Hotărăsc că am nevoie de-o țigară înainte de marea înfruntare. Din câte se pare, Sebastián are și el nevoie de una. E la fermă, stând la masa de picnic împreună cu Lali. Și cu Walt.

— Salut! zice el pe un ton degajat.

— A, ce bine! exclamă Walt agitat. Ai o țigară?

— Nu, răspund eu îngustându-mi ochii. Tu ai?

Lali încă nu m-a băgat în seamă.

— Ia una de la mine, spune Sebastián întinzându-mi pachetul.

Scot o țigară, privindu-l bănuitoare. Deschide capacul brichetei, cea cu imaginea unui cal cabrat încrustată pe margine, și mi-o întinde ca să aprind.

— Mersi, zic trăgând fumul în piept și scoțând imediat afară un norișor.

Ce-or face aici? O clipă, nutresc vaga speranță că o să-și ceară amândoi scuze, că Sebastián o să-și recunoască greșeala și că scena la care am asistat acum două nopți a fost o nălucire. În schimb, el își strecoară brațul pe după încheietura ei, luând-o de mână. Ochii lui Lali alunecă spre mine, iar pe buze i se ivește un zâmbet jenat.

E un test. Mă testează ca să vadă până unde pot întinde coarda înainte să explodez.

Îmi feresc privirea.

— Deci, zice Sebastián întorcându-se spre Walt, Lali mi-a spus c-ai făcut un anunț important de Revelion...

— Mai *tacă-ți* gura!

Walt aruncă țigara cât colo și iese din fermă. Ridic

brațul și-o arunc și eu pe-a mea, strivind-o cu vârful bocancului.

Walt mă așteaptă afară.

— Am un singur cuvânt pentru tine, Carrie.
Răzbunare.

GapitoduG, douăzel-i și opt

Poze dnăguțe

Trece o săptămână. Dar de fiecare dată când o văd pe Lali, inima îmi bate mai tare și sunt cuprinsă de-o stranie senzație de groază, de parcă viața mi-ar fi în pericol. Mă străduiesc din răputeri s-o evit, ceea ce înseamnă că sunt mereu în gardă, cercetând holurile în căutarea ciufului ei, privind peste umăr să-i zăresc camioneta roșie, ba chiar aplecându-mă să mă uit la pantofii celor care sunt în cabinele de toaletă.

O cunosc atât de bine pe Lali - mersul, felul cum flutură din mâini când vrea să demonstreze ceva, incisivul sfidător care iese poate cam prea mult în evidență -, c-aș putea s-o dibuiesc într-o mulțime la un kilometru jumate distanță.

Chiar și așa, de vreo două ori tot am dat nas în nas. De fiecare dată am tresărit și amândouă ne-am ferit repede privirile, strecurându-ne una pe lângă cealaltă ca două aisberguri tăcute.

O privesc îndelung, atunci când nu-i atentă. Nu o fac cu intenție, dar nu mă pot abține.

Ea și Sebastián nu mai stau cu noi la prânz. Evită cantina aproape tot timpul și uneori, urcând dealul către fermă înainte de pauză, zăresc mașina lui Corvette galbenă îndepărtându-se de școală cu Lali pe scaunul pasagerului. În rarele ocazii când mănâncă la cantină, stau cu cele două Jen, Donna LaDonna, Cynthia Viande și Ibmy Brewster. Poate că acolo a avut el dintotdeauna senzația c-ar trebui să se afle, dar cu mine n-a putut să-și atingă scopul. Poate că de asta a ales-o pe Lali.

Între timp, purtarea lui Jen P a devenit cu adevărat ciudată. Zilele trecute a venit și s-a așezat lângă noi la prânz, chicotind și purtându-se de parcă am fi fost prietene

la cataramă.

— Ce s-a întâmplat între tine și Sebastián? m-a întrebat plină toată de îngrijorare. Erați așa de drăguți împreună.

Prefăcătoria - ipocrizia - ei mi se pare fenomenală.

Pe urmă i-a întrebat pe Maggie și pe Peter dacă voiau să facă parte din Comitetul de organizare a balului de absolvire.

— Sigur, a răspuns Peter căutând din ochi aprobarea lui Maggie.

— De ce nu?! a exclamat ea.

Reacția asta vine din partea unei fete care urăște petrecerile, care nici nu se poate da jos din mașină să meargă la o petrecere.

Uneori mă întreb dacă nu cumva sunt pe cale să urăsc pe *toată lumea*. Singurele persoane pe care le mai suport sunt Șoricica și Walt.

Walt și cu mine facem mișto de toți. Ne petrecem timpul liber la fermă. Râdem de prostia absolută a lui Thmmy Brewster, de semnul din naștere pe care Jen P îl are pe gât, de stupizenia prezenței lui Maggie și a lui Peter în comitetul pentru organizarea balului. Jurăm să nu ne ducem la bal, considerându-l sub demnitatea noastră, apoi hotărâm că poate o să mergem totuși, dar numai împreună și îmbrăcați ca niște punkiști.

Miercuri după-amiază, Peter se oprește lângă dulapul meu.

— Salut! zice pe un ton care mă face să bănuiesc că se străduiește din răputeri să se poarte de parcă n-ar ști ce s-a petrecut între mine și Sebastián. Vii la ședința de redacție?

— De ce? întreb, ghicind că l-a trimis Maggie.

— Mi-am zis că poate vrei. Mie mi-e totuna, adaugă ridicând din umeri.

Se îndepărtează agale, iar eu rămân să mă holbez înăuntrul dulapului. Trântesc ușa și alerg după el. De ce să-l las să scape așa de ieftin?

— Ce crezi de Sebastián și Lali?

— Cred că e o chestie de liceeni.

— Adică?

— Adică, nu contează. Suntem *la liceu* - un episod deseori neplăcut, dar foarte scurt din viațile noastre. Peste cinci luni se termină. Peste cinci luni *nimănui* n-o să-i mai pese.

Nu chiar „nimănui”. Mie o să-mi pese.

Urcăm împreună scările, îndreptându-ne către sediul de redacție. Niciunul dintre cei prezenți nu pare surprins să mă vadă așezându-mă la masă. Doamna Smidgens mă salută cu un semn din cap. Se pare că și-a abandonat regulile stricte în privința participării. Anul e la jumătate și probabil că nu mai merită efortul.

Micuța Gayle intră și ea, strecurându-se pe scaunul de lângă mine.

— Sunt dezamăgită, îmi spune ea.

Doamne, până și ăștia dintr-a noua știu despre mine și Sebastián! E mai rău decât mi-am imaginat.

— Ai spus c-o să scrii articolul despre majorete. Ai spus c-o s-o dai în vileag pe Donna LaDonna. Ai spus...

— Am spus multe la viața mea, OK?

— De ce ai spus c-o să-l scrii, dacă n-aveai nicio intenție să...

Îmi duc degetul la buze ca s-o fac să tacă.

— N-am spus că n-o să-l scriu. Am spus numai că n-am găsit timpul necesar.

— Dar o să scrii articolul, nu?

— Mai vedem.

— Dar...

Brusc, nu mai pot îndura cicăleala ei. Fără să mă gândesc, fac ceva ce n-am îndrăznit niciodată, dar mi-am dorit dintotdeauna să fac: îmi strâng cărțile, mă ridic și plec. Așa, pur și simplu, fără să-mi iau rămas-bun de la nimeni.

E o senzație foarte plăcută.

Cobor treptele cu zgomot și ies afară, în aerul rece al iernii.

Și-acum, încotro?

Biblioteca. E unul dintre puținele locuri rămase neatinse de prezența celor doi. Lui Lali nu i-a plăcut niciodată să meargă la bibliotecă. Și, atunci când am mers acolo cu Sebastián, am fost *fericită*.

Voi mai fi vreodată fericită?

Nu prea cred.

Peste câteva minute înaintez cu greutate prin zloata murdară de pe verandă. Pe lângă mine trec mai mulți oameni, intrând în bibliotecă. Se pare că e înghesuială mare azi. Domnișoara Detooten, bibliotecara de treabă, stă în picioare lângă trepte.

— Bună, Carrie. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Am fost ocupată, mormăi eu.

— Ai venit la cursul de fotografie? E la etaj.

Cursul de fotografie? De ce nu? De când mă știu am fost oarecum interesată de domeniul ăsta.

Urc la etaj să văd care-i treaba.

Camera e mică și mobilată cu vreo douăzeci de scaune pliante. Majoritatea sunt deja ocupate de persoane de toate vârstele – probabil că e unul din acele cursuri gratuite oferite comunității pentru a-i aduce pe oameni la bibliotecă. Mă așez pe un loc din spate. Un tip de vreo treizeci de ani, destul de atrăgător, c-o mustață subțire, stă îndărătul unei mese, cercetând din ochi încăperea și zâmbind.

— Așa, oameni buni, începe el. Mă numesc Todd Upsky. Sunt fotograf profesionist aici, în oraș. Lucrez la ziarul *Castlebury Citizen*. Mă consider fotograf de artă, dar mă ocup și de nunți. Dacă știți pe cineva pe cale să-și pună pirostriile, trimiteți-l la mine.

Zâmbește iară efort, semn că nu e prima dată când face gluma asta, iar publicul murmură apreciativ.

— Cursul se întinde pe douăsprezece săptămâni, continuă bărbatul. Ne întâlnim o dată pe săptămână. La fiecare ședință veți face o fotografie, o veți developa și vom discuta ce merge și ce nu...

Se întrerupe brusc și, cu o expresie de plăcută surpriză, se uită lung către fundul sălii. Întorc capul și... o,

nu, nu se poate. E Donna LaDonna, îmbrăcată într-o canadiană pufoasă și cu niște căști îmblănite pe urechi.

Ce mama dracului caută aici?

— Scuze pentru întârziere, zice abia trăgându-și sufletul.

— Nicio problemă, răspunde Todd Upsky cu un zâmbet până la urechi. Ia loc, o invită el arătând către scaunul liber de lângă mine.

Rahat.

Nu respir nici măcar o dată în cele câteva minute care-i trebuie Donnei ca să-și scoată haina și căștile și să-și strecoare aparatul foto sub scaun.

Nu, așa ceva nu e posibil.

— Bun, reia Todd Upsky, bătând din palme pentru a capta atenția publicului. Cine are aparat foto?

Mai multe persoane, printre care și Donna, ridică mâna.

— Cine nu are?

E rândul meu să ridic mâna, întrebându-mă în același timp dt de repede aş putea să mă car de-aici.

— Minunat. Vom lucra în echipe. Cei care au aparate vor lucra cu cei care nu au. Dumneata de colo, domnișoară, face el semn către Donna. Ce-ar fi să lucrezi împreună cu fata de lângă dumneata?

Cu *fata*?

— Echipele vor merge afară și vor face fotografii în natură - un copac, o rădăcină, orice vi se pare interesant sau vă place. Aveți cincisprezece minute.

Donna se întoarce spre mine, își desface buzele și-mi zâmbește.

Am senzația că mă holbez drept între fălcile unui aligator.

— Țin să subliniez că și mie chestia asta îmi face tot atâta plăcere cât și ție, îi zic.

— De fapt, de ce-ai venit la cursul ăsta? mă întreabă Donna ridicând aparatul.

— Dar *tu* de ce-ai venit?

În plus, nu sunt foarte sigură că-l voi duce la bun

sfârșit. Mai ales acum, că participă și Donna.

— Dacă n-ai observat încă, vreau să devin fotomodel.

— Credeam că fotomodelele stau în fața aparatului.

Iau o surcică și-o azvârl cât de departe pot. Se răsucesce în aer și aterizează la vreo jumătate de metru.

— Cele mai bune dintre ele sunt experte în fotografie. Știu că te consideri o persoană excepțională, dar nu ești singura care se va căra din Castlebury. Verișoara mea spune c-ar trebui să fii fotomodel. Locuiește la New York. O să-i trimit câteva poze, iar ea i le va da lui Eileen Ford.

— Da, sigur, replic eu sarcastic. Sper să-ți îndeplinești toate visurile. Sper să ajungi fotomodel și să-ți văd figura pe copertele tuturor revistelor din țară.

— O, exact asta am de gând.

— Sunt convinsă, zic pe un ton încărcat de cinism.

Donna face o poză unui mic tufiș, ale cărui crenguțe sunt acum golașe.

— Asta ce vrea să însemne?

— Nimic.

Întind mâna după aparat. Am ochit un ciot care arată interesant. Pare a fi chintesența existenței mele actuale: e lipsit de viață, retezat și puțin putred.

— Ia ascultă, Domnișoară Știe-Tot, izbucnește Donna. Dacă încerci să insinuezi că nu sunt destul de frumoasă...

— Ce? pufnesc eu, năucită de ideea că Donna LaDonna e nesigură de aspectul ei fizic.

Aha, deci are și ea un punct nevralgic.

— Dă-mi voie să-ți reamintesc că, de când mă știu, am fost obligată să înghit o grămadă de rahat de la ticăloase ca tine.

— A, serios?

Acopăr obiectivul și-i înapoiez aparatul. *Ea* a trebuit să înghită rahat? Dar despre rahatul pe care l-a servit altora ce are de zis? Cum rămâne cu puștii ale căror vieți s-au transformat în iad din pricina Donnei LaDonna?

— Să-mi fie cu iertare, însă îndrăznesc să afirm că majoritatea oamenilor sunt convinși de contrariu.

Când sunt agitată, folosesc expresii de genul „să-mi

fie cu iertare". E clar că citesc prea mult.

— Ba *mie* să-mi fie cu iertare, răspunde ea. Habar n-ai ce vorbești.

— Ramona Marquart? zic.

— Cine?

— Fata care a vrut să intre în echipa de majorete. Cea pe care ai respins-o pe motiv că e urâtă.

— *Ea?* exclamă Donna surprinsă.

— Te-ai gândit vreodată că e posibil să-i fi distrus viața?

— E tipic pentru tine să privești lucrurile așa, rânjește ea.

— Cum altfel le-aș putea privi?

— Poate c-am salvat-o de la situații jenante. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă o lăsam să intre pe teren? Oamenii sunt nemiloși, în caz că lucrul ăsta ți-a scăpat. Ar fi ajuns de râsul lumii. Toți băieții ar fi făcut mișto de ea. Băieții nu vin la meciuri ca să se uite la fete urâte.

— Glumești, nu? zic de parcă n-aș crede-o.

Dar o cred. Oarecum. Lumea e un loc oribil.

Însă nu sunt gata să cedez.

— Așa ai de gând să-ți trăiești viața? în funcție de ce le place și de ce consideră ei ca fiind frumos? Jalnic.

— Și ce? zâmbește ea sigură de sine. Țasta e adevărul. Iar dacă e cineva jalnic pe-aici, aia ești tu. Fetele care nu sunt în stare să pună mâna pe un tip spun că e ceva în neregulă cu fetele care *sunt* în stare. Dacă *tu* ai reuși să pui mâna pe vreun tip, te asigur că n-am mai purta conversația asta.

— Serios?

— Am două cuvinte pentru tine: Sebastián Kydd, râde ea.

Strâng din dinți ca să nu sar la ea și să nu-i iau la pumni frumosul chip.

Apoi e rândul *meu* să râd.

— Ți-a dat și ție papucii, mai ții minte? Te-a lăsat pentru mine, rânjesc eu răutăcios. Iar dacă mi-aduc bine aminte, ți-ai petrecut toată toamna făcându-mi viața un iad

fiindcă mă vedeam cu Sebastián.

— Sebastián Kydd? Crezi că dau doi bani pe Sebastián Kydd? Sigur, e drăguț. Și sexy. Și am fost cu el. Dincolo de asta, e complet inutil. Sebastián Kydd n-are nicio însemnătate pentru viața mea.

— Atunci, de ce te-al meu ostenit...

— Am vrut să-ți fac viața un iad, pentru că ești o ticăloasă, răspunde ea ridicând din umeri.

Ku sunt ticăloasă?

— În cazul ăsta, suntem chit. Pentru că și eu te consider o ticăloasă.

— De fapt, ești mai rău de-atât. Ești o snoabă.

Ce?

— Dacă vrei să știi tot adevărul, te-am urât încă din prima zi de grădiniță, continuă ea. Și nu sunt singura.

— Grădiniță? repet eu uluită.

— Erasî încălțată cu niște pantofi roșii Mary Janes. Și te credeai nemaipomenită. Îți închipuiai că ești mai bună decât noi. Doar pentru că erai singura care avea pantofi roșii.

OK, de pantofii ăștia îmi amintesc. Mi-i cumpărase mama, drept cadou special, de început de grădiniță. Nu-i mai dădeam jos din picioare. Am încercat să și dorm cu ei. Dar, în fond, nu erau decât niște pantofi. Cine și-ar fi închipuit că pot fi motivul unei atari gelozii?

— Mă urăști din pricina unor pantofi pe care i-am purtat la patru ani?

Nu-mi vine să cred.

— Nu-i vorba numai de pantofi. Ci de întreaga ta atitudine. Tu și mica ta familie fără cusur. Fetele Bradshaw! pufnește ea disprețuitor. Sunt niște scumpe, nu? Și atât de bine-crescute.

De-ar ști ea...

Brusc, mă simt epuizată. De ce poartă fetele pică pentru chestii din astea ani în șir? Oare și băieții fac la fel? Gândul îmi zboară la Lali.

Donna se uită la mine, scoate o mică exclamație de triumf și se întoarce în bibliotecă.

Eu rămân locului, întrebându-mă ce să fac. Să mă duc acasă? S-o las baltă pe ziua de azi? Dar dacă plec înseamnă că Donna LaDonna a câștigat. Va declara cursul de fotografie teritoriul ei personal, iar absența mea va sugera că m-a alungat.

N-o voi lăsa să câștige. Chiar dacă pentru asta îmi voi sacrifica o oră în fiecare săptămână.

Pe bune! Oare viața mea ar putea fi mai mizerabilă de-atât?

Trag de ușa masivă, urc fără chef scările și-mi reiau locul lângă ea.

În cele treizeci de minute rămase, în vreme ce Todd Upsky vorbește despre apertura obiectivului și viteza obturatorului, stăm alături în tăcere, prefăcându-ne cu disperare că cealaltă nu există.

Așa cum fac cu Lali.

OapitoHuG. douăzeci și nouă

Goi gona

— De ce nu scrii despre asta? mă întreabă George.

— Nu, îi răspund rupând vârful delicat al unei ramuri de copac.

O cercetez atent, fărâmițând între degete lemnul uscat și moale, înainte s-o arunc înapoi în pădure.

— De ce nu?

— De aia.

Înaintează anevoie pe cărarea ce duce în vârful unui deal abrupt. În spate, îl aud pe George respirând cu greutate din pricina efortului. Mă agăț de trunchiul unui copăcel și mă țin de el ca să ajung în vârful dealului.

— Nu vreau să mă fac scriitoare ca să scriu despre viața mea, ci ca să evaderez din ea.

— Atunci, n-ar trebui să fii scriitoare, zice George gâfâind.

Gata, ptn-aici!

— M-am săturat să-mi tot spună lumea ce să fac și ce nu. Ți-a trecut vreodată prin cap că poate că nu vreau să fiu scriitoare așa cum înțelegi tu asta?

— Hei, mai domol!

— Nu vreau. După cum nu vreau nici să ascult de tine sau de altcineva. Știi ceva? Toți își imaginează că știu câte-n lună și-n stele despre orice, când de fapt nimeni nu știe nimic despre nimic!

— Scuze, zice cu buzele strânse într-o expresie de dezaprobare. Încercam doar să te ajut.

Inspir adânc. Sebastián ar fi răs de mine. Hohotele lui m-ar fi scos din fire pe moment, dar după aceea mi s-ar fi părut și mie amuzant. George, pe de altă parte, e grozav de serios. Ba are și dreptate. Chiar încearcă să mă ajute. Iar Sebastián a plecat. M-a părăsit. Așa cum a prezis George. Ar trebui să-i fiu recunoscătoare că a avut măcar bunul-simț să nu-mi scoată ochii cu asta.

— Mai ții minte că ți-am promis să te prezint mătușii?

— Cea care-i scriitoare? Întreb la rândul meu, cu o ușoară țâfnă.

— Exact. Vrei s-o cunoști?

— O, George...

Acum mă simt vinovată.

— O să arapjez o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Cred c-o să te mai înveselească.

Îmi vine să-mi trag palme. George e nemaipomenit. Of, numai de m-aș îndrăgosti de el...

Traversăm Hartfordul și virăm pe o stradă largă, mărginită de arțari. Casele – spațioase, albe, practic niște conace, cu coloane și mici ferestre decorative cu vitralii – sunt așezate mai departe de drum. Ne aflăm în West Hartford, unde locuiesc familiile vechi și bogate, care, îmi imaginez, angajează grădinari să se ocupe de trandafirii lor și oameni care să le îngrijească piscinele și 1 enurile de tenis. Nu mă miră că George m-a adus aici. În definitiv, familia lui e avută. Nu vorbește niciodată despre asta, dar e limpede, dat fiind că locuiește într-un apartament cu patru camere de pe Fifth Avenue, tatăl lui lucrează pe Wall Street, iar mama lui își petrece verile în Southampton, oriunde o fi asta. Intrăm pe o alee cu pietriș și gard viu pe margine și parcăm dinaintea unei remize pentru trăsură cu o cupolă deasupra.

— Aici locuiește mătușa ta?

— Ți-am zis c-a avut succes, mă lămurește George cu un zâmbet misterios.

Mă străbate un val de panică. Una e să-ți închipui că cineva are bani și cu totul alta să te trezești nas în nas cu mormanul de bănet. O potecă din dale de piatră ocolește casa și duce către o seră cu pereți de sticlă, plină cu plante și mobilier de exterior bogat ornamentat. George bate la ușă, apoi o deschide, eliberând un val de aer cald și umed.

— Bunny! strigă el.

Bunny?

O femeie între două vârste, cu părul roșcat și îmbrăcată într-o uniformă cenușie, traversează încăperea și, la vederea noastră, exclamă:

— Domnule George! M-ați speriat.

— Bună, Gwyneth. Ea e prietena mea, Carrie Bradshaw. Bunny e acasă?

— Vă așteaptă.

O urmărim pe Gwyneth pe-un coridor lung, trecem de o sufragerie și-o bibliotecă și intrăm într-o enormă cameră de zi. La un capăt se află un șemineu cu o poliță de marmură, deasupra căreia atârna un tablou înfățișând o tânără în rochie din tul trandafirii. Are ochi mari, căprui și autoritari - ochi pe care sunt convinsă că i-am mai văzut. Dar când?

George se îndreaptă către o servantă de alamă și ridică o sticlă de *sherry*.

— Vrei?

— Oare e bine? șoptesc eu, fără să-mi desprind privirea de la tablou.

— Sigur. Bunny nu spune niciodată nu la un păhăruț de *sherry*. Și se înfurie teribil dacă nu i se alătură și musafirii.

— Deci, această... ăăă... Bunny. Nu e drăguță și vapoasă, nu?

— Cătuși de puțin.

George face ochii mari, amuzat, și-mi întinde un pahar de cristal plin cu lichid chihlimburiu.

— Unii zic că e un monstru.

— Cine zice asta? Întreabă o voce tunătoare.

Dacă n-aș fi știut că Bunny e o femeie, aș fi putut să jur că vocea îi aparținea unui bărbat.

— Bună, bătrânico! o salută George îndreptându-se către ea s-o îmbrățișeze.

— Ce-avem noi aici? Întreabă doamna arătând spre mine. Pe cine-ai mai târât încoace să-mi faci cunoștință?

George nu observă insulta. Probabil că e deja obișnuit cu umorul ei răutăcios.

— Carrie, spune el cu mândrie, aceasta e mătușa mea, Bunny.

O salut, destul de leșinat, și-i întind mâna.

— Bubu-bu... mă bâlbâi eu, incapabilă să vorbesc.

Bunny e Mary Gordon Howard.

Mary Gordon Howard se așază cu mare grijă pe canapea, de parcă ar fi făcută din porțelan fin. Fizic, e mai fragilă decât mi-o aminteam, deși George mi-a menționat că are optzeci de ani. Însă spiritul ei nu și-a pierdut nimic din ferocitatea de acum patru ani, când s-a luat de mine la bibliotecă.

Nu, asta nu e cu putință.

Are părul alb și des, pieptănat pe spate într-o coafură înfoiată. Privirea i-a mai slăbit, iar irisurile căprui sunt mai apoase, de parcă trecerea anilor le-ar fi decolorat culoarea.

— Așa, drăguță, zice ea, pe când își ia un strop de *sherry* și-și linge cu șiretenie lichidul rămas pe buze. George mi-a spus că vrei să fii scriitoare.

O, *nu. Iarăși?*! Ridic paharul cu mâini tremurătoare.

— Nu *vrea* să fie scriitoare. Chiar *este* scriitoare! exclamă George radiind de mândrie. I-am citit câteva povestiri. Are potențial...

— Înțeleg, oftează MGH.

E limpede că nu-i prima dată când aude textul ăsta. Se lansează într-o prelegere, de parcă ar urma un program învățat pe dinafară:

— Oamenii care devin scriitori de marcă se împart în

două categorii: marii *artiști* – cei din clasa de sus, cu acces la o educație rafinată; *sau* cei care au suferit enorm. Clasa de mijloc... zice privind-mă dezaprobator... poate uneori să producă un simulacru de artă, dar aceasta tinde să fie pedantă sau subtil comercială, fără vreo valoare reală. Un gen de divertisment vulgar.

O aprob năucită. În fața ochilor îmi apare chipul mamei, cu obrajii scobiți până la os, cu capul redus la dimensiunea celui al unui copil.

— De... ăăă... de fapt, ne-am mai întâlnit o dată, spun cu o voce abia auzită. La biblioteca din Castlebury.

— Dumnezeu, țin o mulțime de prelegeri!

— V-am rugat să-mi dați un autograf pentru mama. Era pe moarte.

— Și? A murit?

— Da. A murit.

— O, Carrie, exclamă George mutându-și jenat greutatea de pe un picior pe altul. Ce gest drăguț. Să iei un autograf de la Bunny pentru mama ta.

Din senin, Bunny se apleacă înainte și, cu o intensitate înspăimântătoare, spune:

— A, da. Acum îmi amintesc de întâlnire. Purtați niște panglici galbene.

— Da.

Cum de-și amintește? Am impresionat-o până într-atât?

— Și cred că te-am sfătuit să renunți la ideea de-a deveni scriitoare. E limpede că nu mi-ai urmat sfatul. Apoi, aranjându-și părul cu un gest triumfător, adaugă: Am o extraordinară memorie a figurilor.

— Mătușică, ești un geniu! exclamă George.

Uluită, mă uit când la unul, când la celălalt. Apoi îmi pică fisa – totul e un joc sinistru.

— De ce nu s-ar face scriitoare? întreabă George râzând.

Se pare că găsește extrem de amuzant tot ce spune „mătușa Bunny”.

Știți ceva? Și eu știu să mă joc.

— E prea frumoasă, răspunde mătușa Bun-Bun.

— Poftim?

Mă înec cu băutura din pahar, care are oricum gust de sirop de tuse. Ironia ironiilor: sunt prea frumoasă ca să mă fac scriitoare, dar nu îndeajuns cât să-mi păstrez iubitul.

— Nu e o frumusețe de star de cinema. Nu e genul ăla de frumusețe, continuă ea. Doar una care să-ți dea impresia că în viață poți să răzbești folosindu-te de un chip plăcut.

— *La ce să-l folosesc?*

— Ca să pui mâna pe-un bărbat, răspunde uitându-se la George.

Aha. Are impresia c-am pus ochii pe nepotu-său. Scena e tot mai bizară, parcă desprinsă dintr-un roman de Jane Austen.

— După mine, Carrie e foarte drăguță, replică George.

— Și apoi, vei vrea să aveți copii, firește, spune MGH cu venin în glas.

— Mătușă Bun, cum de-ai ghicit? zice George rânjind cu gura până la urechi.

— Pentru că orice femeie își dorește copii. Doar dacă nu e cu totul ieșită din comun. Eu, personal, nu mi-am dorit niciodată copii, spune MGH întinzând paharul spre George, semn că voia să i-l umple din nou. Dacă-ți propui să devii o scriitoare importantă, nu poți avea copii. *Cărțile* trebuie să-ți țină loc de copii!

Mă întreb dacă nu cumva Bunny a băut cam mult și începe să se poarte ca atare.

Brusc, nu mă mai pot controla. Cuvintele mi se rostogolesc de pe limbă pe un ton ce mustește de sarcasm:

— Trebuie să le schimb cumva și scutecele?

Bunny rămâne cu gura căscată. E clar că nu-i obișnuită să i se încalce autoritatea. Se uită la George, care ridică din umeri de parcă aș fi cea mai fermecătoare persoană din lume.

Apoi pe Bunny o apucă râsul. De fapt, hohotește plină

de veselie. Bate ușurel canapeaua cu mina și mă întreabă:

— Cum ziceai că te cheamă, drăguțo? Carrie Bradshaw? Se uită la George și-i face cu ochiul. Vino aici. George îmi tot reproșează că mă transform într-o babă acră și mi-ar prinde bine puțin amuzament.

Viața scriitorului de Mary Gordon Howard.

Deschid și citesc dedicația:

Lui Carrie Bradshaw. Nu uita să schimbi scutecele copiilor.

Dau pagina. Capitolul unu: E important să ții un jurnal.

Bleah. O las din mână și iau o agendă neagră și grea, îmbrăcată în piele, primită cadou de la George.

— Ți-am zis eu c-o să te placă! a exclamat el în mașină pe drumul de întoarcere.

A fost atât de entuziasmat de succesul vizitei, că a insistat să ne oprim la o papetărie și să-mi cumpere un jurnal.

Sprijin cartea lui Bunny de jurnal și-o răsfoiesc la întâmplare, oprindu-mă la capitolul patru: *Cum să creezi un personaj*.

Cititorii întreabă adesea dacă personajele sunt „persoane din realitate”. Într-adevăr, primul impuls al diletantului e să scrie despre „cineva care-i este cunoscut”. Pe de altă parte, profesionistul înțelege că o astfel de misiune e imposibilă. „Creatorul” personajului trebuie să știe despre acesta mai multe decât ar putea vreodată să afle despre o „persoană din realitate”. Autorul trebuie să fie omniscient: să știe ce purta personajul în dimineața de Crăciun când avea cinci ani, ce cadouri a primit, de la cine și în ce fel le-a primit. Astfel, un personaj” este o „persoană din realitate” dar dintr-un alt palier al realității, dintr-un univers paralel, bazat pe percepția autorului asupra realității.

Scrie despre ce știi - nu despre exterior, ci despre interior.

Capitodud tke, iz.e. i să-i/rt ineuttabi & e.

Scriu o scurtă povestire despre Mary Gordon

Howard. Servitoarea îi pune otravă *in sherry* și ea se stinge încet, în chinuri cumplite. Are șase pagini și e o porcărie. O îndes în sertar.

Vorbesc cu George la telefon foarte mult. O duc pe Dorrit la psihiatrul pe care i l-a găsit George în West Hartford.

Am impresia că funcționez pe pilot automat.

Dorrit e ursuză, dar n-a mai intrat în nicio belea.

— Tata spune că te duci la Brown, îmi zice într-o după-amiază, când o conduc la o programare.

— Încă n-am fost acceptată.

— Eu sper c-o să fii. Tata nu și-a dorit niciodată altceva decât ca una din noi să fie admisă la universitatea lui. Dacă intri, atunci pot să stau liniștită.

— Dar dacă nu vreau să merg la Brown?

— Atunci, ești o fraieră.

— Carrie! Carrie! mă strigă Missy ieșind în goană din casă și fluturând un plic gros. E de la Brown!

— Vezi? zice Dorrit, vizibil încântată.

Rup plicul. E plin cu programe, hărți și broșuri cu titluri de genul „Viața studentescă”. Măinile îmi tremură pe când desfac scrisoarea.

Dragă domnișoară Bradshaw, felicitări...

Doamne!

— Am intrat la Brown!

Țopăi în jurul mașinii, bucuroasă nevoie mare. Apoi mă opresc. Drumul până acolo durează numai trei sferturi de oră. Viața mea nu se va schimba în niciun fel, în afară de faptul că voi învăța la facultate.

Dar voi merge la Brown. O universitate deloc de lepădat. De fapt, e o mare realizare.

— Brown! țipă Missy. Ce fericit o să fie tata!

— Știu, zic purtată de valul entuziasmului.

Poate că norocul meu e pe cale să se schimbe.

Poate că viața mea a luat-o în sfârșit pe drumul cel bun.

— Deci, tată, îi spun eu mai târziu, după ce m-a îmbrățișat și m-a bătut pe spate, zicând lucruri de genul

„Știam eu c-o să reușești dacă te străduiești”, de vreme ce voi învăța la Brown... Ezit, vrând să prezint lucrurile într-o lumină cât mai favorabilă. Mă întrebam dacă n-aș putea petrece vara la New York.

Întrebarea îl ia prin surprindere, dar e prea încântat de reușita mea ca să mai analizeze problema.

— Cu George?

— Nu neapărat, răspund repede. Am tot încercat să intru într-un program de *creative writing* și...

— *Writing*? Dar acum, că mergi la Brown, o să te faci ingineră.

— Tată, nu sunt sigură că...

— Nu contează, îmi zice, fluturând din mână și expediind rapid chestiunea. Important e că mergi la Brown. Nu trebuie să-ți plănuiești întreaga viață chiar în clipa asta.

Apoi sosește și ziua în care reîncep antrenamentele de înot.

Vacanța s-a terminat. Va trebui să dau iar ochii cu Lali. A trecut o lună și jumătate și ea tot mai iese cu Sebastián.

Nu sunt obligată să mă duc. De fapt, nu mai sunt obligată să fac nimic. Am intrat la facultate. Tata a trimis un cec. Pot să lipsesc de la ore, să mă las de înot, să vin beată la școală, nu mai au ce să-mi facă. Am intrat la facultate.

Deci, cred că numai o perversitate pură mă împinge pe coridor, către vestiare.

E acolo. Stă în picioare în fața dulapurilor, locul unde ne schimbăm de obicei. Ca și când ar revendica pentru sine teritoriul odinioară comun, așa cum a făcut și cu Sebastián. Îmi fierbe sângele în vene. Ea e personajul negativ în povestea asta, ea e cea care a greșit. Ar trebui să aibă măcar bunul-simț să se mute în altă parte.

Brusc, îmi simt capul ca prins într-un cofraj de ciment.

Îmi trântesc geanta lângă a ei. Se încordează, simțindu-mi prezența la fel cum o simt și eu pe-a ei de la

celălalt capăt al coridorului. Deschid ușa dulapului. Se izbește de ușa dulapului ei, aproape prinzându-i degetul.

Își trage mâna în ultima secundă. Se uită fix la mine, mai întâi surprinsă, apoi furioasă.

Ridic din umeri.

Ne dezbrăcăm. Dar nu mă mai chircesc, cum fac de obicei, încercând să-mi ascund goliciunea. Oricum, nici nu se uită la mine, ci se strecoară în costumul de baie, aranjându-și c-o plesnitură bretelele pe spate.

Într-o clipă o să dispară.

— Ce mai face Sebastián? întreb eu.

De data asta, când se uită la mine, văd tot ce trebuie să știu. N-o să-și ceară niciodată scuze. N-o să recunoască niciodată că a făcut ceva rău și că m-a rănit. N-o să spună că-i e dor de mine sau că are remușcări. O să meargă pe drumul ei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum am fi fost prietene, dar nu *chiar atât* de apropiate.

— Bine, răspunde ea, apoi se îndepărtează legănându-și ochelarii de înot.

Bine. Mă îmbrac la loc. Nu sunt obligată să stau în preajma ei. Îi las ei echipa de înot. Și pe Sebastián. Dacă îl dorește atât de mult încât să sacrifice o prietenie, îmi pare rău pentru ea.

În drum spre ieșire, aud strigăte din sala de sport. Trag cu ochiul prin fereastra din ușa de lemn. Majoretele au antrenament.

Pășind pe podeaua lustruită, mă îndrept spre gradene, mă așez în rândul al patrulea și-mi sprijin capul în palme, întrebându-mă de ce fac asta.

Membrele echipei sunt îmbrăcate în costume de gimnastică sau tricouri și colanți și poartă părul strâns în coadă de cal. În picioare au niște mocasini demodați. Dinspre casetofonul aflat în colț se aude ritmul în surdină al melodiei *Bad, Bad Leroy Brown* în vreme ce fetele, așezate în linie, își scutură pampoanele, pășesc înainte și înapoi, se întorc la dreapta, pun o mână pe umărul celei din față și, una câte una, cu mai multă sau mai puțină grație și îndemânare, își desfac picioarele în sfoară.

Cântecul se oprește, iar ele se ridică în grabă, agitând pampoanele deasupra capului și strigând:

— Hai, echipa!

Pe bune? Sunt de tot rahatul.

Grupul se destramă. Donna LaDonna își șterge fața cu bentița albă pe care a purtat-o în timpul antrenamentului. Împreună cu o altă majoretă, o fată pe nume Naomi, se îndreaptă către gradene și, fără să mă bage în seamă, se așază cu două rânduri mai în față. Donna își scutură părul și zice, referindu-se la una dintre majoretele mai tinere:

— Betty trebuie să facă ceva în legătură cu mirosul ăla.

— Poate ar fi bine să-i dăm cadou niște deodorant, sugerează Naomi.

— Deodorantul nu folosește la nimic. Nu când e vorba de genul ăsta de miros. După mine, are de-a face mai degrabă cu igiena feminină.

Donna rânjeste, iar Naomi chicotește răutăcios la remarca ei plină de duh. Ridicând tonul, Donna schimbă brusc subiectul.

— Îți vine să crezi că Sebastián Kydd încă se mai vede cu Lali Kandesie?

— Umblă zvonul că-i plac virginele. Până nu mai sunt virgine. Apoi le dă papucii.

— Parcă ar furniza un serviciu.

Vocea îi urcă tot mai mult, de parcă s-ar strădui să-și ascundă amuzamentul.

— Mă întreb cine urmează. Nu poate fi o fată frumoasă, fiindcă toate fetele frumoase au făcut deja sex. E musai să fie una urâtă. Ca Ramona, aia care a încercat să intre în echipă vreo trei ani la rând. Unii nu pricep niciodată mesajul. Trist.

Brusc, se întoarce și, c-o expresie de mare surpriză pe chip, exclamă:

— Carrie Bradshaw!

Face ochii mari și-și întinde buzele într-un zâmbet larg.

— Tocmai de tine vorbeam. Spune-mi, cum e Sebastián? în pat, adică. E adevărat că-i fantastic, cum spune Lali?

Mă așteptam la chestia asta. Mă aștept de multă vreme.

— Vai, Donna, răspund eu inocentă, nu știi? Nu ți-ai pus-o cu el la o oră după ce v-ați cunoscut? Sau poate doar la un sfert de oră?

— Pe bune, Carrie, zice ea îngustându-și ochii. Te credeam mai deșteaptă. Sebastián e prea neexperimentat pentru mine. Nu-mi pierd vremea cu *băieței*.

Mă aplec și-o privesc direct în ochi.

— M-am întrebat întotdeauna cum ar fi să fiu în pielea ta.

Mă uit de nu* împrejur și oftez.

— Probabil că e foarte... *obositor*.

Îmi adun lucrurile și cobor dintr-o săritură. În drum spre ieșire o aud strigând:

— Ai vrea tu, Carrie Bradshaw! Măcar de-ai avea tu *norocul* ăsta!

Și tu. Fiindcă ești deja moartă.

De ce fac chestii din astea? De ce mă pun singură în situații din care știu că n-am cum să ies basma curată? Nu mă pot abține. E ca și cum, după ce m-am ars o dată, m-am obișnuit cu senzația și mă ard întruna, doar ca să-mi dovedesc că n-am murit, că mai sunt capabilă *să simt*.

Psihiatrul lui Dorrit spune că e mai bine să simți ceva decât să nu simți nimic. Iar Dorrit a încetat să mai simtă. Mai întâi i-a fost teamă de sentimente, apoi i-a fost teamă de lipsa lor. Așa că a început să braveze.

Toate bune și frumoase. Leagă-ți toate problemele c-o fundă uriașă și, cine știe, poate o să ajungi să crezi că sunt un cadou.

Afară, lângă ușa ce duce direct la piscină, îl zăresc pe Sebastián parcând mașina.

O iau la fugă. Nu în direcția opusă, ca orice om zdravăn la minte, ci spre el.

Nici nu bănuiește ce urmează să se întâmple. Se uită

în oglinda retrovizoare, la barba nerasă de câteva zile.

Înșfac manualul cel mai voluminos - ăla de analiză - și-l azvârl către mașină. Cartea abia dacă atinge portbagajul, deschizându-se și aterizând cu fața în jos pe ciment, cu paginile desfăcute ca picioarele unei majorete. Bufnitura e suficient de puternică încât să-l trezească pe Sebastián din reveria narcisistă. Întoarce repede capul, întrebându-se ce s-a întâmplat - dacă s-a întâmplat ceva. Mă apropii și mai mult, înșfac altă carte - *Fiesta* - și-o arunc spre parbriz. În secunda următoare, coboară din mașină, pregătit de luptă.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac? Țip încercând să-i azvârl în cap cartea de biologie.

Aproape că-mi alunecă degetele pe coperta lucioasă, așa că ridic manualul deasupra capului și mă reped direct la el. Își întinde protector mâinile de-a lungul mașinii.

— Să nu îndrăznești, Carrie! mă previne el. Să nu te atingi de mașina mea. Nimeni nu-mi zgârie pușorul fără să suporte consecințele.

Tocmai îmi imaginez mașina pulverizată în milioane de bucățele de plastic și sticlă, împrăștiate prin toată parcare precum rămășițele unei explozii, când ridicolul afirmației lui mă țintuiește locului. Însă numai pentru moment. Sângele îmi bubuie în urechi pe când mă reped din nou la el.

— Nu-mi pasă de mașină. *În tine* vreau să dau!

Ridic cartea de biologie, dar el mi-o smulge din mână înainte să apuc să-l ating. Cumva, *eu* continui să înaintez, trecând de el și de mașină, apoi împleticindu-mă pe suprafața de ciment până mă împiedic de bordură și cad grămadă lângă iarba înghețată. Sunt urmată de manualul de biologie, care aterizează cu o bufnitură la numai câțiva metri.

Nu sunt mândră de purtarea mea. Dar am ajuns deja prea departe și nu mai e cale de întoarcere.

— Cum îndrăznești? Îi strig eu ridicându-mă cu greu.

— Încetează! *încetează!* Țipă el apucându-mă de

încheietură. Ești *nebună*

— Spune-mi de ce!

— Nu!

E furios. Sunt fericită să văd că, în sfârșit, e scos și el din fire.

— Mi-ești *dator*.

— Nu-ți sunt dator cu absolut nimic.

Îmi îndepărtează violent brațele, de parcă n-ar suporta atingerea. Mă iau după el, agintându-mă în spatele lui precum un joker în cutie.

— Ce s-a întâmplat? Ți-e frică? îl tachinez eu.

— Pleacă.

— Îmi ești dator cu o explicație.

— Chiar vrei să știi?

Se oprește, se întoarce și mă privește drept în față.

— Da.

— Ea e mai drăguță, mă lămurește el simplu.

Mai drăguță? Ce mama dracului înseamnă asta?

— *Și eu* sunt drăguță, zic lovindu-mă cu pumnul în piept.

Furnicăturile din nas mă previn că lacrimile pot țâșni în orice moment.

— Lasă-mă odată în pace, OK? zice trecându-și degetele prin păr.

— Nu pot. Nu vreau. Nu e corect...

— E mai drăguță și gata, bine?

— Ce înseamnă asta? urlu eu.

— Nu are... știi tu... spirit de competiție.

Lali? Ce n-are Lali?

— Nu știu pe nimeni cu mai mult spirit de competiție decât ea.

— E *drăguță*, repetă clătinând din cap.

Drăguță... drăguță? De ce tot repetă cuvântul *ăsta*? Ce *înseamnă*? Deodată îmi pică fisa. Drăguță egal sex. S-a culcat cu el. A mers până la capăt. Eu n-am vrut.

— Sper că sunteți foarte fericiți împreună, spun trăgându-mă un pas în spate. Sper că sunteți atât de fericiți, c-o să vă căsătoriți și-o să aveți copii. Sper să

rămâneți în orașelul ăsta imbecil și să *putreziți* aici împreună – ca două mere viermănoase.

— Mersi, răspunde el sarcastic, luând-o către sala de sport.

De data asta nu-l mai opresc. În schimb urlu cuvinte prostești în urma lui. Cuvinte precum: „viermi”, „mucegai” și „sidefat”.

Sunt o proastă, știu. Dar nu-mi mai pasă.

Iau o coală de hârtie și-o bag în vechea mașină de scris a mamei. După câteva minute, scriu: Șmecheria cu mătcile nu e că sunt neapărat frumoase, ci că sunt extrem de harnice. Frumusețea ajută și ea, dar fără hotărârea neclintită de-a ajunge în vârf și de-a rămâne acolo, frumusețea îți va asigura doar statutul de matcă-aspirantă.

Peste trei ore îmi recitesc opera. Nu-i rău. Acum nu-mi mai trebuie decât un pseudonim. Unul care să arate lumii că am intenții serioase, că nu sunt genul care poate fi intimidat. Pe de altă parte, trebuie să conțină și-o anumită doză de umor, chiar de absurd. Netezesc hârtiile, cu mintea la un nume potrivit.

Recitesc titlul: *Compendiul Liceului Castlebury: Un ghid al florei și faunei locale*, urmat de Capitolul unu: *Matca*. Iau un pix, apăsând de mai multe ori butonul, până ce în sfârșit găsesc un nume. *De Pinky Weatherton*, scriu cu litere îngrijite, ca de tipar.

Capitodud *tKtiztti* și unu

Pinfey C, uce/iește

Gast & ebuny

— Maggie mă obligă să merg cu ea la întrunirea comitetului pentru bal, mormăie Peter. Te superi dacă te rog să te ocupi tu de ziar?

— Nicio problemă. Distracție plăcută. Gayle și cu mine o să ne descurcăm.

— Să nu-i spui lui Smidgens, OK?

— Promit. Poți avea deplină încredere în mine.

Peter nu pare pe de-a-ntregul convins, dar nu are de ales. Maggie a intrat în Catedra de Arte și s-a proțăpît în spatele lui.

— Peter?

— Vin.

— OK, Gayle, zic după ce rămânem singure. E vremea să trecem la treabă.

— Nu ți-e frică să nu intri în belele?

— Nu. Un scriitor trebuie să fie neînfricat. Un scriitor trebuie să fie un animal de pradă.

— Cine-a zis asta?

— Mary Gordon Howard.

— Ea cine mai e?

— Nu contează. Nu te bucuri c-o să i-o plătim Donnei LaDonna?

— Ba da. Dar dacă nu-și va da seama că e vorba despre ea?

— Chiar dacă ea nu-și va da seama, restul lumii va ști cu siguranță, crede-mă.

Lucrând rapid, eu și Gayle scoatem articolul lui Peter despre scutirea de sport a celor din clasa a XII-a și-l înlocuim cu povestirea mea despre matcă, alias Donna LaDonna. Apoi ducem împreună macheta ediției de mâine în laboratorul audiovizual, unde un grup de tocilari fericiți o vor transforma într-un jurnal. Peter și doamna Smidgens vor scoate fum pe urechi, nu mă îndoiesc. Dar ce pot să-mi facă? Să mă *concedieze*? Nu prea cred.

A doua zi mă trezesc devreme. Pentru prima dată după multă vreme, aștept cu nerăbdare să ajung la școală. Alerg în bucătărie, unde-l găsesc pe tata făcându-și un ochi.

— Te-ai trezit!

— Da, spun eu prăjind o felie de pâine și ungând-o cu unt.

— Pari fericită, observă el prudent, ducând farfuria cu ochiul la masă. Ești?

— Sigur, tată. De ce n-aș fi?

— N-am vrut să aduc vorba despre chestia asta, îmi spune, vizibil agitat și jenat, dar Missy mi-a povestit câte ceva despre ce s-a petrecut cu... ăăă... Sebastián și nu vreau să înrăutățesc lucrurile, dar de săptămâni întregi

încerc să-ți spun că, ei bine, nu te poți baza pe nimeni ca să fii fericită, în afară de tine.

Înțeapă gălbenușul ochiului, dând din cap în semn că e de acord cu propria filosofie.

— Știu că mă consideri nimic mai mult decât tatăl tău și îți imaginezi că nu sunt la curent cu ce se întâmplă, dar sunt un excelent *observer*. Și am observat că te-a *îndurerat* incidentul ăsta. Am vrut să te ajut - crede-mă, nu e pedeapsă mai mare pentru un părinte decât să-și vadă copilul suferind -, dar știu că nu pot. Lucrurile de genul ăsta le înfrunți singur. Aș vrea să nu fie adevărat, dar este. Și dacă reușești să răzbați de unul singur, asta te va întări. Să știi că ai puterea de-a depăși momentele dificile are un impact uriaș asupra dezvoltării tale ca ființă umană și...

— Mulțumesc, tată, îl întrerup sărutându-l pe creștet. Am înțeles.

Urc în camera mea și scotocesc prin dulap. Mă bate gândul să arborez o ținută scandaloasă, de pildă niște colanți în dungi și o fustă ecosez, dar... mai bine nu. Nu vreau să atrag cu tot dinadinsul atenția asupra mea. Îmi pun o helancă din bumbac, o pereche de reiați și niște mocasini în picioare.

E una din acele zile de aprilie nefiresc de calde care-ți dau iluzia că primăvara e după colț. Mă hotărâsc să profit și să merg pe jos până la liceu.

Cu autobuzul, sunt cam șase kilometri. Dar știu o mulțime de scurtături. Mergând în zigzag pe străduțele din spatele școlii, pot să ajung în vreo douăzeci și cinci de minute. Drumul trece prin fața casei lui Walt, o construcție cochetă, etajată, cu un gard viu lung în față. Exteriorul e perfect întreținut, grație eforturilor lui Walt, dar m-a uimit întotdeauna faptul că întreaga familie încapă în chițimia asta. Sunt cinci copii și patru dormitoare, ceea ce înseamnă că Walt a împărțit mereu camera cu fratele mai mic, pe care-l urăște.

Când ajung în fața casei, zăresc ceva neobișnuit, în fundul curții, cineva a înălțat un cort verde, iar din casă până la cort se întinde un cablu electric portocaliu. Știu

sigur că Walt n-ar permite să se ridice un cort în grădina lui - l-ar considera o pacoste. Mă apropii și văd că din cort apare însuși Walt, palid și nepieptănat, îmbrăcat într-un tricou boțit și o pereche de blugi care arată de parcă ar fi dormit în ei. Se freacă la ochi și se uită urât la un măcăleandru care caută viermișori prin iarbă.

— Pleacă! Uș! strigă el apropiindu-se de pasăre și fluturându-și brațele. Afurisitelor!

— Walt?

— Ce-i? întreabă mijind ochii.

Are nevoie de ochelari, dar refuză să-i poarte, fiind încredințat că-i vor dăuna și mai mult.

— Carrie? Ce cauți aici?

— Tu ce cauți în cort? întreb eu la fel de uimită.

— E noua mea locuință, mă lămurește c-un amestec de ironie și sarcasm. Nu e fenomenal?

— Nu pricep.

— Stai așa. Tre' să fac pipi. Mă întorc imediat.

Intră în casă și revine după câteva minute, ținând în mână o cană cu cafea.

— Te-aș invita înăuntru, dar, crede-mă, nu ți-ar plăcea atmosfera.

— Care-i treaba?

Îl urmez în cort. Pe jos zac o prelată, un sac de dormit, o pătură aspră de armată și-o claie de haine. Mai zăresc și-o măsuță de plastic, pe care se află o lampă veche și-o cutie de biscuiți Oreo desfăcută. Walt scotocește prin maldărul de haine, scoate un pachet de țigări și mi-l întinde.

— Unul dintre avantajele traiului în aer liber - nu-ți mai interzice nimeni să fumezi.

— Ha!

Mă așez turcește pe sacul de dormit și-mi aprind o țigară, parcă în încercarea de-a face lumină în povestea asta.

— Deci nu mai locuiești în propria casă?

— Nu. M-am mutat acum câteva zile.

— Nu-i cam frig să dormi în cort?

— Azi, nu.

Se întoarce pe-o parte și scrumează într-un colț al cortului.

— Mă rog, m-am obișnuit. Iubesc vicisitudinile.

— Serious?

— Tu ce crezi? mă întreabă el oftând.

— Deci, ce cauți aici?

— Tata, mă lămurește Walt trăgând adânc fumul în piept. Richard a aflat că sunt gay. A, da, continuă el observându-mi expresia șocată. Frate-meu mi-a citit jurnalul.

— *Tu ții un jurnal?*

— Firește, Carne, îmi răspunde el nerăbdător. Dintotdeauna. Am în el mai ales idei de arhitectură - poze cu clădiri care-mi plac și desene. Dar mai sunt și chestii personale - câteva poze cu mine și Randy - iar nătângul de frate-meu a reușit nu știu cum să pună lucrurile cap la cap, după care m-a turnat alor mei.

— Rahat.

— Exact.

Walt stinge țigara, dar își aprinde imediat alta.

— Maică-mii puțin îi pasă, desigur - are chiar ea un frate care e gay, deși nimeni nu vorbește deschis despre asta. I se spune „burlac înrăit”. Dar taică-meu a sărit în sus de zece metri. E așa ticălos, că ți-ar veni greu să crezi că-i un om religios, însă e. După părerea lui, să fii homosexual e un păcat de moarte, sau pe-aproape. În fine, nu mai am voie să merg la biserică, ceea ce-i o ușurare, dar taică-meu a mai hotărât și că nu poate avea încredere să mă lase să dorm în casă. Se teme să nu-mi corup frații.

— Walt, dar e *ridicoli*

— Putea să fie și mai rău, zice el ridicând din umeri. Măcar am voie să folosesc toaleta și bucătăria.

— De ce nu mi-ai spus?

— Aveai și tu necazurile tale pe cap.

— Așa e, dar am întotdeauna timp și de-ale altora.

— N-aș fi zis.

— O, Doamne! Am fost o prietenă execrabilă?

— Nu execrabilă, doar prinsă cu problemele personale.

Îmi strâng genunchii la piept și mă uit fix la pereții de pânză ai cortului.

— Îmi pare rău, Walt. Nici n-am bănuț. Poți veni să stai la noi până mai trece furtuna. Taică-tău n-o să rămână supărat toată viața.

— Pariu? După el, sunt diavolul întruchipat. M-a renegat.

— De ce nu pleci? De ce nu fugi?

— Unde să mă duc? pufnește el. În plus, ce rost ar avea? Richard refuză să plătească pentru facultate, ca pedeapsă că sunt gay. Se teme că, odată ajuns acolo, n-o să fac decât să mă îmbrac ciudat și să bat discotecile. Deci, trebuie să economisesc fiecare bănuț. Mă gândesc să stau în cort până în septembrie, după care să mă înscriu la Școala de Arte din Rhode Island. Nu-i chiar așa de rău, zice sprijinindu-se de perna jilavă. Îmi place aici.

— Ei bine, mie nu. O să vii să stai la noi. Eu o să dorm în camera soră-mii și tu o să te poți muta într-a mea...

— Nu vreau pomană, Carrie.

— Dar mama ta sigur va...

— Nu, nu i se pune împotriva când îl vede în toanele astea. N-ar reuși decât să-l înfurie și mai rău.

— Urăsc bărbații hetero.

— Mda, și eu, oftează Walt.

Sunt încă atât de șocată de situația în care se află Walt, că-mi ia câteva minute bune să-mi dau seama că ceva nu-i în regulă la careu. Sala e ceva mai tăcută în dimineața asta și, când îmi ocup locul lângă Thmmy Brewster, observ că citește *The Nutmeg*.

— L-ai văzut? mă întreabă el scuturând ziarul.

— Nu, răspund eu degajat. De ce?

— Credeam că scrii și tu la fițuica asta.

— Am scris. O dată. Acum câteva luni.

— Păi, atunci ai face mai bine să citești, mă previne Thmmy.

— OK.

Ca pentru a sublinia și mai mult faptul că nu sunt implicată în chestiune, mă ridic, mă apropiu de scenă și iau un ziar dintr-un teanc așezat în colț. Când mă întorc, dau nas în nas cu trei fete dintr-a zecea, care așteaptă la coadă.

— Ne dai și nouă un exemplar? întreabă una, celelalte ciocnindu-se de ea.

— Am auzit că e despre Donna LaDonna, zice alta. Ți vine să crezi? Ți vine să crezi că cineva ar îndrăzni să facă asta?

Le întind trei exemplare și mă întorc la locul meu, înfigându-mi unghiile în palme ca să-mi controlez tremurii. Rahat! Dacă mă prind? Dar n-o să mă dibuiască, dacă mă port normal și dacă Gayle își ține gura.

Am o teorie: poți să scapi basma curată din orice atâta vreme cât te porți ca și când nu faci nimic rău.

Deschid ziarul și mă prefac adâncită în lectură, trăgând însă cu ochiul să văd dacă a ajuns Peter. Da, a venit. Citește cu atenție ziarul. Obrajii îi sunt roșii ca sfecla, o dungă de aceeași nuanță coborând până la maxilar.

Mă așez pe scaun. Se pare că Tommy a reușit să termine de citit și acum spumegă.

— Cine a scris chestia asta trebuie exmatriculat!

Se mai uită o dată la prima pagină, verificând numele.

— Cine-i Pinky Weatherton? N-am auzit de el.

El?

— Nici eu.

Strâng din buze, ca și când aș fi la fel de nedumerită. Extraordinar, Tommy crede că Pinky Weatherton e o persoană reală - ba și băiat pe deasupra! Acum, că tot s-a ivit posibilitatea asta, îi când în strună.

— Probabil un elev nou.

— Singurul elev nou din liceul ăsta e Sebastián Kydd. Crezi că el e autorul?

Îmi încrucișez brațele și mă uit în tavan, de parcă

răspunsul ar fi ascuns acolo.

— Păi, a fost cu Donna LaDonna și... parcă ea i-a dat papucii, nu? Poate vrea să se răzbune. - Exact! sare Tommy arătând cu degetul. Am bănuț eu că ceva nu-i a bună cu tipul ăsta. Știai c-a fost la o școală privată? Am auzit că ai lui sunt bogați. Probabil că ne privește de sus pe noi, ăștia de rând. Se crede mai cu moț.

— Îhî, încuviințez plină de entuziasm.

Tommy bate cu pumnul în podul palmei.

— Trebuie să luăm măsuri. Să-i tăiem cauciucurile. Sau să-l gonim din școală. Hei! se oprește el din senin, scărpinându-se în creștetul capului. N-ai ieșit *și tu* cu el? N-am auzit cumva că...

— Da, de vreo câteva ori, recunosc eu, înainte să-și dea seama de adevăr. Dar s-a dovedit a fi un ticălos și jumătate, cum ai zis și tu.

Cât ține ora de analiză matematică, simt cum ochii lui Peter îmi sfredelesc tâmpla. A venit și Sebastián, însă de la incidentul din parcare am făcut tot posibilul să evit să mă uit la el sau să-i întâlnesc privirea. Totuși, astăzi am zâmbit când l-am văzut intrând în clasă. M-a privit uimit, apoi mi-a zâmbit și el, parcă ușurat că nu mai sunt furioasă. Ha! De-ar ști el...

De cum se sună, ies valvârtej din clasă. Peter, după mine.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? mă întreabă el ritos.

— Ce anume? zic prefăcându-mă ușor iritată.

— Ce anume? repetă el dându-și ochii peste cap, de parcă nu-i vine să creadă că joc jocul ăsta. Articolul din *The Nutmeg*, firește.

— Habar n-am, zic și dau să plec. Am făcut exact ce mi-ai spus. Am dus macheta în laborator...

— Ceva tot ai făcut tu! insistă el.

— Peter, pe cuvânt dacă știi despre ce vorbești.

— Păi, ai face bine să afli. Smidgens m-a chemat la ea în birou. Imediat. Iar tu o să vii cu mine, adaugă apucându-mă de braț, însă mă răsucesc și mă eliberez.

— Ești sigur? Chiar vrei să-i spui că nu tu ai închis ziarul?

— La naiba, zice și se uită urât la mine. Tot ce pot să-ți spun e: găsește repede o explicație.

— Nicio problemă.

Gândul la o scenă între Peter și doamna Smidgens e prea tentant ca să refuz. Sunt ca o piromană care nu se poate ține departe de focurile aprinse chiar de ea.

Doamna Smidgens stă la birou, cu un exemplar din *The Nutmeg* dinainte. În vârful țigării pe care-o fumează atârnă cam două degete de scrum.

— Bună, Peter, îl salută ea ducând țigara la buze, în vreme ce eu privesc fascinată, întrebându-mă când va pica scrumul.

Doamna Smidgens aruncă țigara într-o grămadă de mucuri, cu scrumul încă intact. Dâre de fum de la țigări nestinse complet se ridică alene dintr-un bol mare de ceramică.

Peter se așază. Smidgens îmi face un semn din cap, deloc interesată de prezența mea. Iau loc, totuși.

— Deci, continuă ea aprinzându-și altă țigară. Cine-i Pinky Weatherton?

Peter se uită lung la profesoară, apoi întoarce brusc capul și se încruntă la mine.

— E un elev nou, răspund în locul lui.

— Elev?

— Poate-i o elevă, se bagă Peter. Abia s-a transferat la liceu.

Doamna Smidgens nu pare impresionată.

— Serios? De unde?

— Aăă... din Missouri?

— De ce nu-l găsesc - sau n-o găsesc - pe lista mea de elevi?

— Pentru că *abia* a sosit, zic eu. Ieri. Mă rog, nu chiar ieri. Săptămâna trecută, ceva de genul ăsta.

— Probabil că încă nu s-a înscris, adaugă Peter.

— Înțeleg. Acest sau această Pinky Weatherton, zice Smidgens ridicând ziarul, se întâmplă să fie un scriitor

remarcabil. Aș vrea să-i mai publicăm articole.

— Sigur, răspunde Peter șovăitor.

Doamna Smidgens îi aruncă un zâmbet răutăcios. Flutură țigara, pregătindu-se să continue, când lunga coloană de scrum îi pică din senin în decolteu. Sare în picioare, scuturându-și bluza. Peter și cu mine încercăm o retragere grăbită. Când ajungem la ușă, o auzim strigând:

— Stați!

Ne întoarcem încet.

— Apropo de Pinky, zice privindu-ne cu ochii îngustați prin fumul de țigară. Vreau să-l cunosc personal. Sau s-o cunosc, ne anunță cu buzele lățite într-un rânjel răutăcios. Și spuneți-i să se hotărască dacă e fată sau băiat.

— Ați văzut chestia asta? ne întreabă Maggie trântind ziarul pe masa de la cantină.

— Aăă, da, răspunde Șoricica amestecând supa instant. Toată școala nu mai vorbește despre altceva.

— Eu de ce-am aflat abia acum? zice ea uitându-se acuzator la Peter.

— Pentru că ai fost ocupată cu întâlnirile de la comitetul pentru bal, răspunde el strecurându-se între Maggie și Șoricica.

Maggie ridică ziarul și arată către titlu:

— Cine mai e și ăsta, Pinky Weatherton?

— Poate că-i o poreclă. Precum Șoricica, o lămuresc eu.

— Dar pe Roberta nu o cheamă de fapt Șoricica. Vreau să spun, nu s-ar semna niciodată așa.

Peter îmi aruncă o privire, apoi o mângâie ușurel pe creștet.

— Nu-i nevoie să-ți bați capul cu bucătăria internă de la *The Nutmeg*. Am totul sub control.

— Serios? întreabă Maggie uitându-se la el surprinsă. Atunci, ce-ai de gând să faci cu Donna LaDonna? Pariez că scoate fum pe urechi.

— De fapt, spune Șoricica suflând în supă, pare să se distreze de minune.

— Zău?

Maggie se răsucește în scaun și se uită către colțul opus al cantinei.

Șoricica are dreptate. Donna LaDonna pare încântată că se află în centrul atenției. Stă chiar la mijlocul mesei lor obișnuite, înconjurată de acoliți și de mătcile-aspirante, care au făcut scut în jurul ei, de parcă ar fi vreo vedetă de cinema care trebuie apărată de mulțimea admiratorilor. Donna se umflă în pene, zâmbind și înclinând capul, ridicând seducător din umeri, ca și când orice mișcare i-ar fi surprinsă de-o cameră de filmare invizibilă. În schimb, Lali și Sebastián lipsesc. Curios. Abia când mă ridic să-mi golesc tava, dau în sfârșit cu ochii de ei, înghesuiți unul în celălalt la capătul unei mese goale dintr-un colț al cantinei.

Tocmai mă pregătesc să plec, când sunt convocată de însăși Donna LaDonna.

— Carrie!

Vocea îi sună ca o trompetă. Mă întorc și o văd făcându-mi nerăbdătoare cu degetul pe deasupra capului lui Tommy Brewster.

— Bună, zic apropiindu-mă cu băgare de seamă.

— Ai citit articolul despre mine? mă întreabă cu o vizibilă și nerușinată încântare.

— Cum l-aș fi putut rata?

— E o nebunie întreagă, se plânge ea, de parcă n-ar mai suporta atâta atenție. Dar, așa cum le-am spus lui Tommy și lui Jen P, cine a scris articolul ăsta mă cunoaște foarte, foarte bine.

— Da, probabil.

Clipește spre mine și brusc, oricât m-aș strădui, nu mai pot s-o urăsc. Am încercat s-o lovesc, dar a izbutit cumva să întoarcă lovitura în propriul avantaj.

Bravo ei, îmi zic în drum spre ieșire.

Capito & u (i *ike. iz.e. e, i* și doi

Plii - TOC, iiOLL

— Știai că Walt locuiește într-un cort? o întreb pe Maggie pe când cărăm amândouă niște pungi pline cu confetti.

— Nu, zice ea pe un ton ce vrea să sugereze că nu mă

crede. De ce-ar face una ca asta?

— A aflat taică-său că e gay și nu-i mai dă voie să doarmă în casă.

— Richard ăsta, clatină Maggie din cap. Un om atât de nesăbuit. Dar nu l-ar trimite niciodată pe Walt să doarmă afară. Walt s-a cam transformat într-o divă, îmi șoptește aplecându-se spre mine. Acum, de când e... știi tu.

— Gay?

— Mă rog.

Intrăm în sala de sport. Hmm... Ce să zic, am încercat și eu să fiu o prietenă mai devotată.

După ce l-am descoperit pe Walt în cort, am hotărât să-i dau dreptate. Am fost atât de prinsă de relația cu Sebastián și de trădarea care i-a pus capăt, încât n-am mai avut ochi și pentru ce se întâmpla cu prietenii mei. De aceea am acceptat invitația lui Maggie de-a o ajuta să decoreze sala de sport pentru balul de absolvire. *Doar de data asta*, îmi reamintesc singură. Și doar ca să mai petrec puțin timp cu ea.

— A, grozav! zice Jen P repezindu-se spre noi. Confetti! Ați adus toate cele douăsprezece pungi?

— Îhî, răspunde Maggi dând din cap.

Jen P aruncă o privire critică la pungile pe care le ținem în brațe.

— Nu sunt sigură că ajung. Credeți că avem nevoie de mai multe?

Maggie are o mutră de om înfrânt - nu s-a priceput niciodată să organizeze evenimente și mă mir c-a rezistat atâta timp în operațiunea asta.

— De câte confetti avem nevoie de fapt? întreb eu.

— Puneți-le acolo și ne mai gândim, ordonă Jen P arătând către o zonă unde sunt deja îngrămădite panglici și hârtie creponată.

Dar nici n-o pornim bine în direcția indicată, că vine și ea după noi.

— Apropo, îi zice lui Maggie, ai văzut articolul ăla din *The Nutmeg* Despre cine vor fi regele și regina balului? Pinky Weatherton are dreptate. Cum să fie Donna LaDonna

regină dacă vine cu cineva din afara liceului? Cine vrea să-și amintească de balul de absolvire a liceului și nici măcar să nu știe cine a fost regele? Firește, Cynthia Viande își închipuie că ea și Ibmy sunt favoriți. Dar cel mai mult mi-a plăcut partea despre *mine*. Scrie că, dacă îmi găsesc un partener, aș putea intra în competiție.

Trage aer în piept, îi dă un ghiont lui Maggie și continuă.

— Dar, cum spune Pinky, nu se știe niciodată. Tu și Peter ați putea fi câștigătorii-surpriză. În fond, sunteți împreună de șase luni.

Am creat un monstru, îmi spun în gând, trântind pe jos pungile cu confetti.

În numărul de săptămâna asta din *The Nutmeg*, Pinky Weatherton a analizat șansele tuturor de-a fi aleși regele și regina balului, dându-le unora mai multe, altora mai puține, iar acum lumea nu mai vorbește despre altceva. Oriunde mă întorc, aud pe cineva citând din articol: „Trebuie să luăm în considerare toate perechile care au contribuit cu ceva la binele școlii și care sunt un exemplu de iubire adevărată”. Nu știu de ce-am trântit chestia cu „iubirea adevărată” la final, dar cred că motivul a fost spulberarea oricăror visuri pentru cuplul Lali-Sebastian.

— Eu nu mi-aș dori în veci să fiu regina balului, zice Maggie înroșindu-se. Aș muri dacă ar trebui să ies în fața tuturor.

— Serios? Mie mi-ar plăcea la nebunie. Fiecăruia ce i se cuvine, nu-i așa?

Jen P o bate ușor pe umăr, îmi aruncă o privire tăioasă, apoi se îndepărtează.

— Corect, mormăi eu.

Trag cu ochiul la Maggie, care pare încremenită de uimire. Poate că n-ar fi trebuit să scriu articolul ăla...

A trecut o lună de când Pinky Weatherton și-a făcut debutul în *The Nutmeg*. De-atunci a fost extrem de „ocupat”, publicând câte im articol pe săptămână: „Cum să ajungi în vârful clicii”, despre o fată care izbutește să

devină numărul unu acceptând să le facă tuturor comisioane; „Prințul Tocilar”, despre cum un șoarece de bibliotecă se poate preschimba într-un prinț de poveste în clasa a XII-a; și „Marea cursă de la Castlebury! Cine vor fi regele și regina balului?”. Pinky a mai terminat și-un al patrulea articol, intitulat „Hoatele de iubiți și băieții care le adoră” - o relatare transparentă a relației dintre Lali și Sebastián -, pe care încă nu l-a predat și pe care plănuiește să-l publice în ultima săptămână de școală.

Între timp, am făcut copii după toate cele cinci articole și le-am trimis la The New School. George a insistat să-i sun ca să verific dacă au ajuns. În mod normal, n-aș face așa ceva, dar George spune că lumea e plină de oameni care vor același lucru și trebuie să depui un mic efort în plus ca să te asiguri că nu te-au uitat. I-am răspuns c-aș putea să alerg goală pușcă pe coridoare, dar nu s-a prins de glumă. Așa că am sunat.

— Da, domnișoară Bradshaw, s-a auzit o voce bărbătească plină și sonoră la celălalt capăt al firului. Am primit articolele dumneavoastră și vă vom da un răspuns.

— Când?

— Vă vom da un răspuns, a repetat el și a închis.

N-o să reușesc niciodată să intru în programul ăsta.

— E așa de insistentă! exclamă Maggie încruntându-se.

— Cine, Jen P? Credeam că te-ai hotărât s-o placi.

— Mi-a plăcut... la început. Dar e prea... sociabilă, înțelegi? zice ea împingând pungile cu confetti la locul lor cu vârful pantofului. E mereu prin presymă. Îți jur, Carrie, de când a scris Pinky Weatherton articolul ăla despre Peter...

A, nu! Iarăși?!

— „Prințul Tocilar”? De unde știi că-i despre Peter?

— Despre cine altcineva ar putea fi? Care alt băiat din liceu a fost un șoarece de bibliotecă și s-a transformat într-un tip mișto?

— Hmmm, fac eu, parcurgând în minte articolul.

De regulă, începe în septembrie. Dacă se întâmplă să

fii fată și în clasa a XII-a, te uiți în jurul tău și te întrebi: „Voi avea oare un partener la bal? Și, dacă nu, cum aş putea să-mi găsesc unul Ei bine, exact în clipa asta intră în scenă Prințul Tocilar.

E băiatul pe care, din clasa a IX-a și până acum, nici nu l-ai băgat în seamă. La început a fost tipul mărunțel și cu vocea pițigăiată. Apoi s-a preschimbat în tipul ceva mai înalt și cu coșuri. Pe urmă s-a petrecut o minune. Vocea i s-a îngroșat. Și-a pus lentile de contact. Din senin, te trezești că stai lângă el la ora de biologie și-ți zici: „Hei, chiar ar putea să-mi placă tipul ăsta”.

Iar Prințul Tocilar are și avantaje. Nefiind corupt de statutul de tip mișto, e foarte modest. Pentru că au urlat la el nenumărați antrenori și a fost călcat în picioare de echipa de fotbal, e un băiat foarte de treabă. Poți avea încredere în el...

Maggie își încrucișează brațele, se uită urât la Jen P și continuă:

— De când a apărut articolul ăla despre Peter, Jen P s-a ținut întruna după el. Să vezi cum îl privește...

— Haide, Magwitch, sunt convinsă că nu-i adevărat. În plus, lui Peter n-ar putea niciodată să-i placă de ea. Urăște genul ăsta de fete.

— Nu știu, Carrie, zice Maggie clătinând din cap. Peter s-a schimbat.

— Cum adică?

— Pare să creadă că *i se cuvine* mai mult.

— Fată mai bună ca tine nu există, Mags, o asigur eu cu blândețe. Știe și el asta.

— Posibil, dar Jen P nu știe.

Apoi, parcă pentru a-i ilustra teoria, Peter intră agale în sala de sport. Maggie îi face cu mâna, dar el n-o vede, poate și pentru că Jen P se repede prima la el, râzând și dând din mâini. Peter o salută, înclinând ușor capul și zâmbind.

— Maggie...

Mă întorc să-i vorbesc, dar a dispărut de lângă mine.

O găsesc în parcare, în mașină. Plânge în hohote și-a

încuiat toate portierele.

— Maggie!

Bat în parbriz, dar o văd scuturând din cap. Își aprinde o țigară și, în cele din urmă, se învoiește să deschidă geamul.

— Da?

— Maggie, pe bune... Stăteau și ei de vorbă.

Așa cum au făcut Sebastián și hali la început.

Mă simt oribil.

— Lasă-mă să urc în mașină.

Descuie portierele și mă strecor pe bancheta din spate.

— Scumpo, nu mai fi paranoică.

De fapt, mi-e teamă că nu e deloc paranoică. E cumva vina mea? Dacă n-aș fi scris articolul ăla...

— Îl urăsc pe Pinky Weatherton! Dacă-l întâlnesc vreodată, o să-i zic vreo două. Acum lui Peter i-au intrat tot felul de fumuri în cap, își închipuie că e darul lui Dumnezeu pe pământ! Tu lucrezi la *The Nutmeg*, spune ea întorcându-se brusc spre mine. Sigur îl cunoști pe Pinky Weatherton.

— Nu, Maggie. Jur.

— Atunci, face ea îngustându-și ochii bănuitoare, cine îl cunoaște?

— Nu știu. Tipul ăsta, Pinky Weatherton, îi dă articolele lui Gayle, iar ea...

— Cine-i Gayle? Poate că ea e Pinky Weatherton!

— Mă îndoiesc, Mags, zic cercetându-mi cu atenție unghiile. Gayle e abia în clasa a IX-a.

— Trebuie să discut cu Peter.

— E o idee foarte bună, o asigur pe un ton împăciuitor. Sunt convinsă că va limpezi imediat lucrurile.

— Așa, deci acum ești de partea lui.

— Sunt de partea *ta*, Maggie. Încerc să te ajut cumva.

— Atunci, adu-l aici, îmi ordonă ea. Du-te în sala de sport și găsește-l. Spune-i că trebuie să-i vorbesc. Neîntârziat.

— Sigur.

Sar din mașină și intru grăbită în sală. Jen P încă îl mai ține prizonier, trăncănind despre importanța baloanelor cu heliu.

Îi întrerup, transmitându-i lui Peter mesajul de la Maggie. Pare iritat, dar mă urmează spre parcare, făcându-i cu mâna lui Jen P cam fără voie și promițându-i că se va întoarce imediat. Îl privesc pe când traversează parcare, mânia crescându-i cu fiecare pas. Până ajunge la Cadillac, e așa de furios, că deschide portiera și apoi o trântește cu zgomot în urma lui.

Poate c-a venit vremea ca Pinky să se întoarcă în Missouri.

Capitofcull tneizec. i și tne-i

Ț'ine ți-o Q bine.

Șoricica vine la cină sâmbătă seara. Le servesc *coq au vin*, a cărui pregătire îmi ia o zi întreagă, dar de curând am descoperit că gătitul e un mod excelent de a-ți distrage atenția de la probleme, oferind totodată și un sentiment de satisfacție. Ai senzația că faci un lucru util, chiar dacă, peste numai câteva ore, vei mânca toate dovezile. În plus, încerc să stau mai mult pe-acasă, cu Dorrit, care, după spusele psihiatrului, are nevoie să simtă că face încă parte dintr-o familie funcțională. Am ajuns ca, o dată pe săptămână, să gătesc ceva foarte complicat și care ia timp, inspirându-mă din cartea de rețete a Juliei Child.

Tata, se-nțelege, o adoră pe Șoricica - fiindcă poate să discute despre teoreme aproape la fel de bine ca el - și, după ce vorbim o vreme despre matematică, discuția se îndreaptă către colegiu și cât de încântate suntem că vom merge ea la Yale, eu la Brown. După care, nu știu cum, ajungem la subiectul băieți. Șoricica îi povestește tatii despre Danny și, inevitabil, se pomenește și numele lui George.

— Carrie avea un pretendent foarte drăguț, zice tata rostind apăsător cuvintele. Dar l-a respins.

— Nu l-am respins pe George, oftez eu. Vorbim la telefon în fiecare zi. Suntem prieteni.

— În tinerețea mea, fetele și băieții nu erau „prieteni”. Dacă erau „prieteni” însemna că...

— Știu ce însemna, tată, îl întrerup eu. Dar vremurile s-au mai schimbat. Fetele și băieții pot lega prietenii adevărate.

— Cine-i George ăsta? se miră Șoricica.

Îmi scapă un geamăt. De câte ori mă sună, adică o dată pe săptămână, George mă invită la o întâlnire, iar eu îl refuz, pretextând că nu sunt încă pregătită. La drept vorbind, în ce-l privește pe George, nici nu cred că voi fi vreodată.

— E un tip care învață la Brown, îi răspund eu.

— E un tânăr foarte drăguț, se bagă în vorbă tata. Exact genul de băiat pe care orice tată și-l dorește pentru fiica lui.

— Da, genul cu care orice fiică știe că ar trebui să iasă, dar care n-o atrage.

Tata ridică brațele exasperat.

— Ce atâta caz pentru... atracția asta? Doar dragostea contează.

Eu și Șoricica schimbăm o privire și chicotim. Dacă m-aș simți atrasă de George, toate problemele mele s-ar rezolva. Ba m-aș alege și c-un partener pentru balul de absolvire. Aș putea să-l invit și știu c-ar accepta, dar nu vreau să-i las din nou o impresie greșită. N-ar fi corect.

— Vă rog, haideți să vorbim despre altceva.

Dintr-odată, ca un răspuns la rugăciunile mele, se aude un bubuit în ușă.

— E Maggie! ne anunță Missy.

— Vrei, te rog, s-o inviți înăuntru? spune tata.

— Zice că nu vrea. Zice că trebuie să vorbească imediat cu Carrie. Singură. Zice că e o urgență.

Șoricica își dă ochii peste cap.

— Ce-o mai fi acum?

Las șervetul pe masă și mă duc la ușă.

Fața lui Maggie e umflată de plâns, iar părul îi e zburlit, de parcă ar fi încercat să și-l smulgă din rădăcină. Îmi face semn să ies. Când dau s-o îmbrățișez, se trage

înapoi, tremurând de furie.

— Știam c-o să se întâmple. Știam eu!

— Ce știai? o întreb pe un ton alarmat.

— Nu pot să vorbesc despre asta aici. Nu dacă e și taică-tău prin preajmă. Ne vedem la Emerald în cinci minute.

— Dar... zic uitându-mă peste umăr. E Șoricica aici și...

— Adu-o și pe ea! Emerald. În cinci minute. Nu întârzia.

— Ce-a mai apucat-o iar? mă întreabă Șoricica în timp ce parchez lângă mașina lui Maggie, în care nu e nimeni, semn că proprietara a intrat în bar de una singură, lucru care e în sine un motiv de îngrijoare.

— Nu știu, răspund eu simțindu-mă înfrântă. Cred că are legătură cu Peter. Și cu articolul ăla din *The Nutmeg* despre Prințul Tocilar.

— Dar nu e neapărat despre Peter, se strâmbă Șoricica.

— Maggie crede că e.

— Tipic. Maggie crede că totul se referă la ea.

— Știu, însă...

Tocmai mă bate gândul să dau în vileag adevărata identitate a lui Pinky Weatherton, când ușa barului se deschide și Maggie își ițește capul afară.

— Iată-vă! exclamă ea cu un aer sumbru, după care dispare înăuntru.

O găsim la bar, bănd ceea ce mi se pare a fi vodcă fără gheață. Dă pe gât conținutul paharului, apoi mai cere unul. Șoricica își ia un whisky, iar eu cer obișnuitul Singapore Sling. Presimt că urmează ceva neplăcut și vreau să am la îndemână o băutură dulce.

— Ei bine, a pus gheara pe el, ne anunță Maggie.

— Cine a pus gheara pe cine? întreabă Șoricica.

Știu că nu vrea să pară sarcastică, dar lasă oarecum impresia asta.

— Roberta, crede-mă, chiar nu e momentul! o ceartă Maggie.

Șoricica își pune mâinile în față și ridică din umeri:

— Întrebam și eu...

— Bănuiesc că, pe undeva, e și vina ta, continuă Maggie, luând o gură zdravănă de vodcă. Doar tu mi l-ai prezentat.

— Pe Peter? Haide, Maggie, îl cunoști de ani de zile! Numai că nu l-ai băgat niciodată în seamă. Și nu-mi amintesc să-ți fi spus să te încurci cu el.

— Da, mă amestec eu. Nimeni nu te-a *obligat* să faci sex cu Peter.

— Doar fiindcă *tu* n-ai făcut...

— Știu, știu. Sunt virgină, OK. Nu e vina mea. Probabil că m-aș fi culcat cu Sebastián, dacă nu mi-l fura Lali.

— Pe bune? se miră Șoricica.

— Da. Adică, de ce nu? Cu cine altcineva să fac sex? Cred c-aș putea să aleg un tip de-aici la întâmplare și să mergem în parcare... zic uitându-mă în jur.

— Mă scuzați! ne întrerupe Maggie bătând cu paharul în tejghea. De mine era vorba, OK? Eu sunt cea care are necazuri. Eu sunt cea care s-a speriat. Eu sunt cea care e gata să se sinucidă...

— Mai bine nu, o sfătuiește Șoricica. E prea mare deranjul...

— *Încetează!* țipă Maggie.

Șoricica și cu mine schimbăm o privire și închidem imediat gurile.

— OK, continuă Maggie inspirând adânc. S-a întâmplat. Cea mai mare temere a mea s-a adevărit.

Șoricica se uită în tavan, apoi îi spune cu răbdare:

— Maggie, nu te putem ajuta decât dacă ne spui despre ce-i vorba.

— Nu știți?! țipă ea. Peter s-a despărțit de mine. S-a despărțit de mine și acum e cu Jen P.

Mai am puțin și cad de pe scaun.

— Exact, mârâie ea. După ce ne-am certat crunt miercuri după-amiază, știți când, zice uitându-se la mine. În ziua în care flirta cu Jen P în sala de sport. Ne-am certat

și-am urlat unul la celălalt, apoi am făcut sex și... am crezut că totul era OK. Pe urmă, în după-amiaza asta, mă sună și-mi spune că trebuie să stăm de vorbă.

— Ooo...

— Vine la mine...

Văd cum i se lasă umerii amintindu-și ce s-a întâmplat.

— Mi-a... mi-a spus că nu ne mai putem vedea. Mi-a spus că *s-a terminat*.

— De ce?

— Pentru că-l interesează Jen P. Vrea să iasă cu ea.

Rahat. Acum *chiar* e vina mea. Cum de-am putut fi așa de proastă? Dar nu m-am așteptat niciodată ca lumea să ia articolele alea din *The Nutmeg* în serios!

— Nu se poate, zice Șoricica în cele din urmă.

— Ba se poate, o contrazice Maggie.

Mai comandă o vodcă, ia o gură din ea și lasă paharul pe tejghea. A început să i se cam împleticească limba.

— Mi-a spus că a întrebat-o pe maică-sa - pe maică-sa, vă vine să credeți?! - ce părere are, iar ea i-a răspuns că e prea tânăr pentru o relație stabilă și că ar trebui să-și „exploreze opțiunile”. Ați auzit vreodată pe cineva vorbind măcar în felul ăsta? N-a fost ideea maică-sii, pun pariu. A fost ideea *lui*. Și-o folosește pe ea drept *scuză*.

— Dezgustător. Lașul!

Sorb cu putere băutura prin pai.

— De fapt, Peter nu e laș, se bagă în vorbă Șoricica. O fi el ticălos, dar...

— E un laș cu freză mișto.

— Eu l-am pus să-și facă freza aia! sare Maggie.

Eu i-am zis săp-gtvgrnat într-un tip trăsnet ca să alerge altele după el. E opera *mea*. Și asta mi-e răsplata?

— E o insultă pe față.

— Haide, Maggie. Nu e vina ta. Peter se poartă ca orice bărbat. Cel mai bine e să-i privești pe bărbați ca pe electroni. Au niște sarcini care ies din ei și sunt mereu în căutarea unor locuri libere în care să le bage...

— Ca un fel de penis, adică? zice ea uitându-se urât

la mine.

— Comparația asta ar fi o exagerare, îmi sare în ajutor Șoricica dezvoltându-mi teoria. Nu discutăm aici despre ceva material. E mai degrabă o formă rudimentară de electricitate...

— O duce la bal, scrâșnește Maggie.

Mă prăbușesc pe teighea, doborâtă de vinovăție. Ar trebui să-i spun adevărul. Probabil că nu va mai vorbi niciodată cu mine, dar...

Un bărbat se apropie de noi și se așază pe un scaun de lângă Maggie.

— Pari cam supărată, îi spune el atingându-i ușor brațul. Mă lași să-ți ofer ceva de băut?

Ce? Eu și Șoricica ne privim una pe cealaltă, apoi ne uităm la Maggie.

— De ce nu? Umple-l! zice ridicând paharul gol.

— Maggie! Încerc eu s-o avertizez.

— Ce-i? Mi-e sete.

Fac ochii mari la ea, chinuindu-mă să-i sugerez că nu-l cunoaștem pe tip și că n-ar trebui să-l lăsăm să ne cumpere de băut, dar nu se prinde.

— Vodcă, spune ea, zâmbindu-i provocator. Beau *vodcă*.

— Mă scuzați, îl iscodește Șoricica pe tip. Ne cunoaștem?

— Nu cred, răspunde el foarte șarmant.

Nu e tocmai bătrân - să tot aibă vreo douăzeci și cinci de ani -, dar e prea bătrân pentru noi. E îmbrăcat într-o cămașă cu dungi albe și albastre și-o jachetă în stil marinăresc, cu nasturi aurii.

— Mă cheamă Jackson, se recomandă întinzând mâna.

— Eu sunt Maggie, zice ea strângându-i-o. Ele sunt Carrie și Șoricica. Vreau să spun, Roberta, se corectează sughițând.

— Noroc! ne urează Jackson ridicând paharul, încă un rând pentru noile mele cunoștințe! îi spune el barmanului.

Mai schimb o privire cu Șoricica, apoi o bat ușurel pe umăr pe Maggie:

— Ar fi mai bine să plecăm.

— Nu înainte să-mi termin băutura, zice trăgându-mi un șut în gleznă. În plus, vreau să mai vorbesc cu Jackson. Deci, Jackson, ce vânt te aduce pe-aici?

— M-am mutat în Castlebury de curând.

Pare un tip destul de rezonabil, în sensul că nu e beat criță... încă.

— Sunt bancher, adaugă el.

— Ooo, bancher! Mama îmi zice mereu să mă mărit cu un bancher, remarcă Maggie cu limba împleticindu-se.

— Serious?

Jackson îi pune mâna pe spate ca s-o împiedice să cadă. Nu mă mai pot abține.

— Maggie!

— Șșș, face ea, ducând degetul la buze. Mă distrez. Nu mai are omul voie să simtă bine?

Se dă repede jos de pe scaun și strigă:

— Toaletă!

Apoi dispare. După un minut, Jackson se scuză și dispare și el.

— Ce-ar trebui să facem acum? o întreb pe Șoricica.

— Eu zic s-o aruncăm pe bancheta din spate a mașinii ei, după care s-o conduci acasă.

— Bine gândit.

Dar, după ce trec zece minute și Maggie tot nu se întoarce, intrăm în panică. O căutăm la toaletă, însă nici urmă de ea. Lângă baie se află un mic încercăm portierele. Sunt încuiate toate, mai puțin una.

O deschid cu o smucitură și-o văd pe Maggie întinsă pe bancheta din spate, cu Jackson deasupra ei.

— Rahat! exclamă el.

Șoricica își strecoară capul înăuntru.

— Ce faci? Ieși afară! Ieși afară din mașină!

Jackson caută pe pipăite minerul din dreptul lui, izbutește să descuie și, cum portiera se deschide brusc, aterizează grămadă pe ciment.

Observ ușurată că e încă îmbrăcat. La fel și Maggie. Șoricica se repede la el.

— Cine mai ești și tu? Vreun obsedat?!

— Ușurel, se apără Jackson. N-a fost ideea mea. Ea a fost cea care-a vrut să...

— Nu-mi pasă! zbiară Șoricica ridicându-i jacheta de pe jos și aruncând-o în el. Ia-ți haina asta caraghioasă și dispari până nu chem poliția! Și să nu îndrăznești să te întorci! mai adaugă ea în vreme ce Jackson o șterge, folosind jacheta drept scut.

— Ce se întâmplă? întreabă Maggie ca prin vis.

O bat ușor pe obraji.

— Maggie, ești bine? Te-a... te-a...

— Atacat? Nuuu! Eu l-am atacat pe el! zice chicotind. Mă rog, am încercat. Dar n-am reușit să-i scot pantalonii. Și știi ceva? mă întreabă sughițând. Mi-a plăcut. Chiar foarte, foarte mult.

— Carrie, ești supărată pe mine?

— Nu, o liniștesc eu. De ce-aș fi supărată pe tine, Magwitch?

— Pentru c-am avut mai mulți bărbați decât tine, răspunde ea între un sughiț și-un zâmbet.

— Stai liniștită. Te prind eu din urmă într-o bună zi.

— Sper. Pentru că e chiar distractiv, să știi. Și-ți dă o senzație de... putere. E ca și când ai avea o putere asupra bărbaților.

— Îhî, zice precaută.

— Să nu-i spui lui Peter, OK?

— Nu, promit să nu-i suflu o vorbă. Rămâne micul nostru secret.

— Și al Șorideai, nu? O să fie și micul ei secret.

— Sigur...

— De fapt, spune ridicând un deget, poate c-ar trebui să-i povestești și lui Peter. Vreau să-l fac gelos. Vreau să se gândească la ce ratează.

Brusc, își duce mâinile la gură și icnește. TVag pe marginea drumului. Maggie se rostogolește din mașină și vomită în timp ce-i țin părul la spate.

Când se întoarce, pare să-și fi revenit aproape complet. În schimb, a devenit morocănoasă.

— Am făcut o prostie, nu? geme ea.

— Nu-ți bate capul cu asta, Mags. Toți facem prostii uneori.

— O, Doamne, sunt o stricăță! zice ascunzându-și fața în palme. Aproape c-am făcut sex cu doi bărbați.

— Haide, Maggie, nu ești o stricăță! Nu contează cu câți bărbați te-ai culcat. Contează *cum* ai făcut asta.

— Adică?

— Nu știu. Dar sună bine, nu-i așa?

Virez și intru cu grijă pe aleea din fața casei. Părinții lui Maggie dorm duși. Izbutesc s-o târăsc în dormitorul ei și s-o îmbrac în cămașa de noapte iară să fim auzite. Ba chiar reușesc s-o conving să bea un pahar cu apă și să ia două aspirine. Se urcă în pat și se întinde pe spate, uitându-se fix la tavan. Apoi se face ghem.

— Știi, uneori nu-mi doresc decât să fiu iarăși mică?

— Da, oftez eu. Știu ce vrei să spui.

Aștept o clipă ca să mă asigur c-a adormit, apoi sting lumina și mă strecor afară.

Capito Hul! *tiie. ize.ci* și patuu

T/LQKS (joM.an.6Q

Dragă domnișoară Bradshaw.

Avem plăcerea de-a vă informa că s-a eliberat un loc la seminarul de creative writing din vară, susținut de romancierul Viktor Greene, câștigătorul Premiului Literar Național. Dacă doriți să participați, vă rugăm să ne informați neîntârziat, fiindcă locurile sunt limitate.

The New School.

Am intrat! *Amintratamintratamintrat!* Mă rog, așa cred. Se spune *lămurit* c-am intrat? S-a *eliberat un loc...* în ultima clipă? S-o fi retras cineva? Sunt cumva un soi de rezervă? *Locurile sunt limitate...* Aha. Deci asta înseamnă că, dacă nu confirm imediat, o să mi-l ia altcineva. Probabil că au deja zeci de persoane pe lista de așteptare, poate chiar sute...

— Taaatăăă!

— Ce e? sare el ca ars.

— Am... am primit o scrisoare... de la New York...

— Nu mai țopăi așa și spune-mi despre ce-i vorba.

Îmi duc mâna la piept să-mi domolesc bățile inimii.

— Am fost admisă la programul ăla de *writing*. La New York. Și, dacă nu spun da imediat, o să dea locul altcuiva.

— New York! Și cu Brown cum rămâne?

— Tată, nu înțelegi? Uite, zice aici: curs de *creative writing* de vară. Între 22 iunie și 19 august. Cursurile la Brown încep abia de Ziua Muncii. Deci e timp berechet...

— Știu și eu, Carrie.

— Dar, tată...

— Credeam că scrisul e un hobby...

Mă uit la el cu gura căscată.

— Nu e. Chiar îmi doresc să devin scriitoare.

Nu pot să exprim întreaga intensitate a dorinței mele. L-aș speria.

— Ne mai gândim, OK?

— Nu!

O să se gândească și-o să se tot gândească și, până să se hotărască el, va fi prea târziu. Îi bag scrisoarea sub nas.

— Trebuie să hotărâsc acum. Altfel...

În cele din urmă se așază și citește scrisoarea cu atenție.

— Nu sunt sigur, zice. New York, vara? Poate fi periculos.

— Dar locuiesc milioane de oameni acolo. Și n-au pățit nimic.

— Hmmm... George știe despre asta?

— Despre faptul c-am fost admisă? Încă nu. Dar el a fost cel care m-a încurajat să le trimit povestirile. E sută la sută pentru.

— Păi...

— Tată, te rog...

— Dacă o să fie și George acolo...

De ce trebuie să fie și George amestecat în chestia

asta? Cui îi pasă de el? E vorba despre mine, nu despre George.

— O să fie în oraș toată vara. Lucrează ca stagiar la *The New York Times*.

— Serious? se miră tata, vizibil impresionat.

— Să petreci vara la New York e o mare tradiție a celor de la Brown.

Tata își scoate ochelarii și-și masează nasul.

— E departe...

— La două ore.

— E o altă lume... Urăsc ideea că te înstrăinezi deja de mine.

— Tată, mai devreme sau mai târziu oricum voi pleca. De ce să nu trecem pragul mai devreme? în felul ăsta o să ai mai mult timp să te obișnuiești.

Tata începe să râdă. *Da*, am câștigat!

— Bănuiesc că două luni la New York n-au ce să strice, zice încercând să se convingă singur. Să fii boboc la Brown nu-i o joacă. Și știi că nu ți-a fost deloc ușor anul ăsta.

Își masează iarăși nasul, vrând parcă să amâne inevitabilul.

— Fetele mele... înseamnă enorm pentru mine.

Și, ca la comandă, îi dau lacrimile.

— Mă surprinzi, îmi spune Donna LaDonna după câteva zile. Ești mai dură decât mi-am imaginat.

— Îhî, mormăi eu privind prin vizorul aparatului foto. Întoarce capul spre dreapta. Și încearcă să nu mai pari așa de veselă. Ideea e să-ți plângi de milă.

— Nu vreau să ies urâtă.

Oftez și ridic capul.

— Atunci, măcar șterge-ți expresia asta de majoretă de pe față, OK?

— OK, se învoiește ea fără tragere de inimă.

Își sprijină bărbia de genunchi și mă privește pe sub genele încărcate de rimel.

— Minunat.

Apăs butonul, amintindu-mi de „marele secret” al

Donnei LaDonna: își urăște genele. Dacă nu se dă cu rimel, arată ca niște țepișori albi, cum au câinii. Cea mai cumplită spaimă a Donnei e s-o vadă vreun tip fără rimei și s-o tulească urlând. Trist.

Mai fac câteva fotografii, apoi îi strig:

— Gata!

Las aparatul din mână, iar Donna se dă jos de pe balustrada verandei.

— Când facem pozele à la Marilyn? mă întreabă când intrăm în casă.

— Și astăzi, dacă vrei. Dar asta înseamnă că facem scenele punk mâine.

Se apucă să urce scările, dar se apleacă peste balustradă și-mi zice:

— Urâsc punkul. E dezgustător.

— O să te îmbrac într-o ținută androgenă, zic străduindu-mă să prezint lucrurile într-o lumină cât mai atrăgătoare. Gen David Bowie. O să te vopsesc în roșu din cap până-n picioare.

— Ai înnebunit!

Clatină din cap, apoi o rupe la fugă să se schimbe, dar nu e furioasă. Măcar atâta lucru am învățat și eu despre Donna: crizele de nervi sunt modul ei de-a tachina oamenii.

Împing mai încolo o cutie cu cereale deschisă și mă urc pe blatul de marmură ca s-o aștept. Casa Donnei e un amestec halucinant de texturi - marmură, aur, draperii grele de mătase - care nu se potrivesc unele cu altele și îi creează vizitatorului impresia că a intrat într-un muzeu al prostului gust. Dar în câteva zile, m-am obișnuit deja.

Bănuiesc că poți să te obișnuiești cu orice, dacă ești expus destul timp la lucrul respectiv. Poți să te obișnuiești chiar și cu ideea că cea mai bună prietenă a ta de odinioară încă se mai vede cu fostul tău iubit și că vor merge împreună la balul de absolvire. Asta nu înseamnă că trebuie să vorbești cu ei. Nici despre ei. Nu după ce-ai trăit cu realitatea asta vreme de patru luni.

E încă o experiență căreia va trebui să-i

supraviețuiesc.

Iau aparatul foto și cercetez lentila. Suflu ușurel ca să îndepărtiez un fir de praf și pun capacul la loc.

— Donna, grăbește-te!

— Nu reușesc să-mi închid fermoarul!

Dau ochii peste cap și așez cu grijă aparatul la loc pe blatul de bucătărie. Iar o s-o văd numai în lenjerie? După cum am descoperit, Donna e genul de fată care e gata să se dezbrace la cea mai mică provocare. De fapt, nu. Chiar nu are nevoie de nicio provocare, doar de un spațiu cât de cât intim. Primul gest pe care l-a făcut – primul lucru pe care-l face în general, după cum m-a informat când am venit prima oară la ea – a fost să se dezbrace.

— Cred că trupul uman e foarte frumos, mi-a explicat scoțându-și fusta și puloverul și aruncându-le pe canapea.

Am încercat să-mi feresc privirea, dar n-am putut să rezist tentației.

— Îhî. Dacă se întâmplă să ai un corp ca al tău.

— A, dar nici al tău nu arată *chiar* așa de rău, a zis ea distrată. Deși nu ți-ar strica niște forme mai generoase.

— Sâinii perfecți nu se vând precum dulciurile, să știi. Adică, nu pot să intru într-un magazin și să cer o pereche.

— Ești tare amuzantă. Când eram mică, bunica ne spunea că bebelușii se cumpără de la magazin.

— Vai, cât se înșela!

Urc scările către dormitor, întrebându-mă încă o dată cum de-am ajuns să mă împrietenesc cu Donna. Sau, mă rog, să fim în termeni amicali. Nu suntem chiar prietene. Suntem firi prea diferite. N-o să ajung niciodată s-o înțeleg complet, iar pe ea n-o interesează să mă înțeleagă. Dar, dincolo de asta, e o tipă de treabă.

Mi se pare c-a trecut un milion de ani din ziua în care-am pășit prima oară în sala unde se ține cursul de fotografie și-am fost distribuită în pereche cu Donna. Am continuat să frecventez cursul, la fel și ea, iar după publicarea articolului despre matcă, gheața dintre noi a început să se topească.

— Încă nu reușesc să mă lămuresc cu diafragmele F,

mi-a zis într-o după-amiază. Când văd litera F, mă gândesc la cuvântul „futut”. Nu mă pot abține.

— Diafragmele Futut. Sună a operație chirurgicală, numai că e vorba despre sex.

După episodul ăsta Donna nu m-a mai urât, decretând că sunt o fată trăsnită și amuzantă. Când profesorul ne-a pus din nou să lucrăm în perechi, Donna m-a ales pe mine ca partener.

Săptămâna asta am primit temă să ne alegem un subiect și să-l fotografiem. Eu și Donna am ales ideea de „transformare”. De fapt, eu am fost cu ideea, iar Donna și-a dat încântată acordul. Având în vedere că arată atât de bine, mi-am zis c-ar putea să se îmbrace în trei costumații diferite, iar eu să fotografiez aceste trei „personaje”.

— Donna?

Ușa e deschisă, dar bat oricum, ca să nu fiu nepoliticoasă. Stă aplecată, luptându-se cu fermoarul unei rochii de epocă din mătase neagră, pe care-am descoperit-o printre hainele maică-mii. Ridică fruntea și-și pune mâinile pe coapse:

— Pentru Dumnezeu, Carrie, nu trebuie să bați. Vino să mă ajuți, te rog.

Se întoarce și o clipă, văzând-o în rochia mamei, am senzația că trecutul și viitorul sunt două fluvii care se unesc și se varsă în mare, iar eu sunt o naufragiată lăsată în părăsire pe-o plută, fără vreo nădejde să ajung la țărm.

— Carrie, s-a întâmplat ceva?

Inspir adânc și clatin din cap. Trebuie să vâslesc, îmi amintesc singură. E vremea să vâslesc către viitor.

Mă apropiu de ea și-i închid fermoarul.

— Mersi.

Când ajungem la parter, Donna se așază pe canapea într-o poziție seducătoare, iar eu instalez trepiedul.

— Ești curioasă, știi? îmi zice ea.

— Da, răspund eu zâmbind.

— Nu în sensul că-ți bagi nasul peste tot, continuă Donna sprijinindu-se într-un cot. Nu ești ceea ce pari.

— Cum așa?

— Păi, am crezut întotdeauna că ești o leșinată. Un fel de șoarece de bibliotecă fricos. Vreau să spun, ești drăguță și toate celelalte, dar nu mi-ai lăsat niciodată impresia c-ai vrea să te folosești de calitatea asta.

— Poate c-am vrut să-mi folosesc creierul.

— Nu, nu-i asta, spune ea pe un ton meditativ. Am crezut că pot să te calc în picioare fără probleme. Dar, după ce-am citit articolul din *The Nutmeg*, în loc să mă supăr, cum ar fi trebuit, m-am trezit că, într-un fel, te admir. Mi-am zis: „Iată o fată care nu se teme să-și spună cu voce tare părerile. Care nu se teme să mă înfrunte *pe mine*. Nu sunt prea multe care să se încumete, să știi.

Ridică fruntea și mă privește în ochi.

— Tu ești Pinky Weatherton, corect?

Deschid gura, gata să aduc argumente și să dau explicații că nu, nu sunt eu, dar o închid la loc. Nu mai e nevoie să mă prefac.

— Da, mă mulțumesc să răspund.

— Hmm... Da' știu c-ai păcălit o groază de lume. Nu ți-e teamă c-o să se afle?

— Nu contează. N-o să mai scriu la *The Nutmeg*. Ezit o clipă, apoi îi dau vestea:

— Am intrat la un program special de *writing*. O să-mi petrec vara la New York.

— Ei...

După voce, pare puțin impresionată, dar și puțin invidioasă. Ca să nu se lase mai prejos, zice:

— Știi că am o verișoară care stă în New York?

— Îhî. Mi-ai spus de un milion de ori.

— E mare mahăr în publicitate. O grămadă de bărbați se țin după ea. E și foarte frumoasă.

— Drăguț.

— Pe bune, e frumoasă de pică. Are și-o carieră de succes. Mă rog... face ea o pauză ca să-și aranjeze rochia. Ar trebui s-o cunoști.

— OK.

— Nu, serios, insistă Donna. O să-ți dau numărul. Ar trebui s-o suni și să vă întâlniți. O să-ți placă de ea. E mai

nebună decât mine.

Parchez pe alea din fața casei și rămân o clipă nedumerită.

Lângă garaj e parcată o camionetă roșie, dar nu-mi dau seama imediat că e a lui Lali, că a venit la mine și mă așteaptă. Poate că s-a despărțit de Sebastián, îmi zic cu înfrigurare. Poate că s-au despărțit și a venit să-și ceară iertare, ceea ce înseamnă că voi putea să fiu iarăși cu el, cine știe, iar Lali și cu mine vom fi din nou prietene...

Parchez mașina, strâmbându-mă din cauza prostiilor care-mi trec prin minte. N-aș mai putea să ies vreodată cu Sebastián. E distrus, ca un pulover preferat care s-a pătat. Iar prietenia mea cu Lali? E distrusă și ea. Deci, ce naiba caută aici?

O găsesc în curtea interioară, împreună cu Missy. Politicoasă din fire, soră-mea încearcă disperată să facă conversație, fiind probabil la fel de năucită ca și mine de vizita asta neașteptată.

— Cum se mai simte mama ta? o întreabă Missy jenată.

— E bine. Tata i-a cumpărat un cățeluș, așa că e fericită.

— Ce drăguț, zice soră-mea c-un zâmbet pictat pe față.

Se uită într-o parte și mă zărește pe alee. Sare în picioare, strigând:

— Carrie, slavă Domnului c-ai venit! Trebuie să exersezi, zice mișcându-și degetele ca și când ar cânta la pian.

— Mă bucur să te văd, îmi spune Lali.

Se uită în urma lui Missy până când aceasta dispare în casă, apoi se întoarce spre mine.

— Ei? zic încrucișându-mi brațele.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

— Ce? tresar eu speriată.

Mă așteptam să-și ceară iertare în genunchi și, când colo, sare la mine?

— Dar *tu* cum ai putut să faci ce-ai făcut?

Apoi observ că ține în mână un manuscris. Mi se înecă toate corăbiile. Știu imediat că e articolul despre ea și Sebastián. Cel pe care i l-am dat lui Gayle acum câteva săptămâni, rugând-o să-l păstreze. Articolul despre care aveam de gând să-i spun să nu-l publice.

— Cum ai putut să scrii așa ceva?

Fac un pas către ea, ezit, apoi mă așez precaută la celălalt capăt al mesei. Deși face pe dura, are ochii mari și umezi, de parcă ar fi gata să izbucnească în lacrimi.

— La ce te referi?

— La asta!

Trânțește paginile pe masă. Acestea se împrăștie, dar Lali se grăbește să le adune la loc.

— Nici să nu încerci să minți. Știi bine că tu l-ai scris.

— Da?

Cu un gest iute, își șterge colțul ochiului.

— Nu mă duci tu! Sunt aici lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar ști.

La dracu'. Acum chiar că mă simt prost. Și vinovată pe deasupra. Dar ea e responsabilă pentru mizeria asta.

Mă las pe spătarul scaunului și-mi ridic picioarele pe masă.

— De unde-l ai, mă rog?

— De la Jen P.

Probabil că, stând cu Peter în Catedra de Artă, l-a descoperit în dosarul lui Gayle și l-a șterpelit.

— Și de ce ți l-ar fi dat ție?

— O cunosc de multă vreme, zice Lali aproape în șoaptă. Unii prieteni îți rămân credincioși.

Na, că s-a făcut scorpie! Și pe mine mă cunoaște de mult timp. Probabil c-a ales să uite amănuntul ăsta.

— Sună mai degrabă a „cine se aseamănă se adună”. Tu l-ai furat pe Sebastián, ea l-a furat pe Peter.

— O, Carrie... întotdeauna ai fost fraieră la capitolul băieți. Nu poți fura iubitul cuiva decât dacă el vrea să fie furat.

— Serios?

— Ești așa de rea! strigă fluturând articolul. Cum ai

putut să faci asta?

— Pentru c-o meriți.

— Cine ești tu să hotărăști cine și ce merită? Cine te crezi? *Dumnezeu*?! Îți închipui tot timpul că ești mai cu moț decât restul. Ești tot timpul convinsă că vei avea o soartă mai bună. De parcă, de parcă... viața ta nu s-ar reduce de fapt la chestiile astea, zice arătând spre curte. De parcă toate astea n-ar fi decât o escală către o destinație de vis.

— Poate că *așa* și este, replic eu.

— Sau poate că *nu*.

Ne uităm lung una la cealaltă, amuțite de atâta dușmănie.

— Mă rog, Sebastián l-a văzut?

Întrebarea pare s-o neliniștească și mai tare.

Își ferește privirea, apăsându-și degetele pe ochi. Inspiră adânc, ca înaintea unei decizii importante, apoi se apleacă spre mine, cu fața schimonosită de durere.

— Nu.

— De ce? Ar fi, cred eu, o cărămidă în plus la temelia edificiului O-urâm-pe-Carrie-Bradshaw pe care-l construiești.

— Nu l-a văzut și nici nu-l va vedea vreodată, răspunde, apoi chipul i se îndârjește brusc. Ne-am despărțit.

— Serios? aproape că țin eu. De ce?

— Fiindcă l-am prins sărutându-se cu soră-mea. Strâng paginile pe care le-a împrăștiat pe masă și le aranjez până când coluțurile sunt frumos aliniate. Apoi chicotesc. Lupt să mă abțin, dar mi-e imposibil. Îmi acopăr gura cu palma, dar râsul îmi iese pe nas. Îmi ascund capul între genunchi. Degeaba. Deschid gura și eliberez un hohot zdravăn.

— Nu e amuzant!

Dă să se ridice, dar se răzgândește și bate cu pumnul în masă, repetând:

— Nu e amuzant!

— O, ba este! zic râzând să mă prăpădesc. E foarte

amuzant!

Capitodud tiie. tze. Ct și C-îKCI

Libelitate. ia Pa/iis

20 iunie, scriu în jurhal.

Îmi duc mâna la buze și privesc pe fereastră.

În tren. Tata, Missy și Dorrit m-au condus la gară ca să-și ia rămas-bun. Le-am tot repetat că nu era nevoie să vină și ele. Le-am tot repetat că nu e mare brânză. Le-am tot repetat că voi fi plecată numai pe timpul verii. Dar eram toți agitați și ne împiedicam unii de alții, în încercarea de-a mă scoate odată pe ușă. Nu-i ca și când am fi în 1893 și aș pleca în China, dar exact așa ne purtăm.

Apoi ne-am trezit cu toții pe peronul îngust, încercând să facem conversație.

— Ai adresa? mă întreabă tata pentru a nu știu câta oară.

— Da, am scris-o în agendă.

Doar ca să mă asigur, scot agenda din geanta inscripționată cu numele meu și citesc cu voce tare:

— East Forty-seventh Street, numărul 245.

— Și banii. I-ai luat?

— Două sute de dolari.

— Țștia sunt doar pentru urgențe. Să nu-i cheltuiești pe toți într-un singur loc!

— Nu.

— Și să mă suni când ajungi acolo.

— O să încerc.

O să *încerc* - însă cuvintele mi se pierd în șuieratul prelung și estompat al trenului care se apropie. Difuzoarele prind viață:

— Trenul de 11: 03, către Gara Penn, New York, și Washington D.C., sosește în stație peste *aproximativ* un minut...

— La revedere, la revedere!

Ne îmbrățișăm cu toții în vreme ce uriașa locomotivă rulează lent pe șine, iar roțile scrâșnesc precum mii de dinți.

— La revedere, la revedere!

Tata îmi urcă valiza pe scările vagonului, iar eu îmi trântesc pălăria pe cap.

— La revedere, la revedere!

Trenul pornește cu o smucitură, ușile se închid și inima îmi tresaltă.

— La revedere, la revedere!

Ușurare.

Îmi croiesc drum pe culoarul dintre scaune, legănându-mă ca un marinar beat. *New York*, mă gândesc trântindu-mă pe un scaun îmbrăcat în piele roșie uzată și scoțându-mi jurnalul.

Ieri mi-am luat rămas-bun de la toți prietenii: Maggie, Walt, Șoricica. Ne-am întâlnit la Hamburger Shack, pentru un ultim burger cu ceapă și ardei. Walt nu mai lucrează acolo, și-a găsit de lucru la un birou de avocatură, unde răspunde la telefoane. Taică-său i-a spus că, deși nu-i poate ierta homosexualitatea, e dispus să închidă ochii dacă Walt își construiește o carieră de succes. Șoricica pleacă în tabăra organizată de guvern la Washington, iar Maggie se duce să-și petreacă vacanța la Hilton Head, unde fratele și cumnata ei au închiriat o vilă. O să-i ajute să aibă grijă de copii și-o să agațe și câțiva salvamari arătoși, nu mă îndoiesc.

Am auzit că Lali plănuiește să studieze contabilitatea la Universitatea din Hartford.

Dar mai era cineva pe lista mea. Știam că n-ar fi trebuit să insist, dar... eram curioasă. Sau, să zicem că voiam să mă conving personal că s-a terminat. Aveam nevoie de-o dovadă solidă că nu mă iubește și că nu m-a iubit niciodată.

Sâmbătă seara, pe la șapte, m-am dus la el. Nu mă așteptam să-l găsesc acasă. Îmi pusesem în gând să-i las un bilet, în care să-i scriu că plec la New York și că-i urez o vară frumoasă. M-am convins că așa era cinstit și politicos și că gestul mă va face un om mai bun.

I-am zărit mașina parcată pe alee.

Mi-am spus că nici măcar n-o să bat. O să las biletul pe parbrizul mașinii. Dar am auzit muzică venind din casă.

Ușa cu plasă era deschisă, și din senin m-am trezit că vreau neapărat să-l mai văd o dată.

Am bătut.

— Da? a răspuns vocea lui, ușor iritată, răzbătând de undeva din camera de zi.

Am mai bătut o dată.

— Cine e? a întrebat el pe un ton răstit și de-a dreptul enervat.

— Sebastián?

Brusc, m-am trezit că mă privește lung, din spatele ușii cu plasă. Mi-ar plăcea să pot spune că am devenit imună la prezența lui, că ce am văzut m-a dezamăgit. Dar n-ar fi adevărat. Sentimentele mele erau la fel de puternice ca în prima zi în care l-am zărit la ora de analiză.

Mi s-a părut surprins.

— Care-i treaba?

— Am venit să-mi iau la revedere.

— O, a zis deschizând ușa și ieșind pe verandă. Unde te duci?

— La New York. Am intrat la programul ăla de *writing*, îl lămuresc eu dintr-o suflare. Ți-am lăsat un bilet. Voiam să ți-l las pe parbrizul mașinii, dar...

Scot foaia de hârtie împăturită și i-o întind. Sebastián o parcurge rapid și-mi spune rânjind:

— Păi, mult succes.

Motolește biletul și mi-l înapoiază.

— Ce planuri ai? în vacanță, adică, îl întreb eu, disperată să-l mai rețin măcar un minut.

— Franța. Mă duc în Franța. Vrei să vii? spune el din senin, rânjind.

Am o teorie: dacă ierți pe cineva, acea persoană nu te mai poate răni.

Trenul se zgâlțâie și se zguduie sub noi. Trecem pe lângă clădiri goale, mâzgălite cu graffiti și panouri cu reclame la pastă de dinți și la cremă pentru hemoroizi, sau cu o fată în costum de sirenă, arătând spre cuvântul „SUNĂ-MĂ!”. Apoi peisajul dispare și intrăm într-un tunel.

— New York! strigă conductorul. Gara Penn!

Închid jurnalul și-l strecor în valiză. Luminile din vagon licăresc de câteva ori, pe urmă se sting de tot.

Ca un nou-născut, pășesc spre viitor într-o beznă absolută.

O scară rulantă ce pare iară sfârșit. Apoi im spațiu enorm, cu podea de gresie ca într-o baie, și un miros înțepător de urină și transpirație dulceagă. Gara Penn. Oameni peste tot.

Mă opresc și-mi aranjez pălăria. A fost a bunică-mii. Are o pană lungă, verde și-o voaletă discretă. Nu știu de ce, dar mi s-a părut că se potrivește cu ocazia. Am vrut să sosesc la New York purtând pălărie. Face parte din visul meu.

— Ai grijă pe unde mergi!

— Dă-te din drum!

— Ai habar unde mergi?

Ultima replică vine de la o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un costum negru și c-o față și mai întunecată.

— Ieșirea? Taxiurile? întreb eu.

— Într-acolo, zice femeia arătând spre o altă scară rulantă, ce pare a se ridica spre nicăieri.

Mă urc, trăgând valiza după mine. Un bărbat, strecurându-se prin mulțime, se ițește în spatele meu - pantaloni vărğați, șapcă ponosită, ochii ascunși în dosul unor ochelari cu lentile verde închis și cu rame aurite.

— Hei, fetițo, te-ai rătăcit?

— Nu.

— Ești sigură? Am un loc foarte drăguț în care poți să stai, cu apă caldă și haine frumoase. Dă-mi voie să te ajut cu valiza, iubito, pare să cântărească o tonă...

— Am unde să stau. *Mulțumesc*.

Tipul ridică din umeri și se îndepărtează.

— Hei! *Hei!* strigă cineva nerăbdător. Vrei un taxi sau nu? N-am toată ziua la dispoziție...

— Da, *vă rogi* îi răspund abia trăgându-mi sufletul și luptându-mă să ajung cu valiza pe trotuar, la taxiul galben.

O trântesc pe bordură, așez geanta Carrie deasupra,

mă aplec pe geamul deschis și-l întreb pe individ:

— Cât?

— Unde mergi?

Mă întorc să-mi iau geanta ca să-i spun adresa.

Ce?

— O clipă, domnule...

— Care-i problema?

— Nicio problemă.

Mă uit înfrigurată în jurul valizei, căutându-mi geanta. O îi căzut. Inima îmi bate cu putere și mă înroșesc de jenă și groază. A dispărut.

— Încotro? se răstește iar taximetristul.

— Iei taxiul ăsta sau nu? mă somează un ins în costum cenușiu.

— Nu... ăăă... eu...

Trece pe lângă mine, se urcă în taxi și trânteste portiera.

Am fost jefuită.

Mă uit lung către gară. Nu. Nu mă pot întoarce. Nu vreau să mă întorc.

Dar nu mai am nici im ban. Nici măcar adresa unde urmează să stau. L-aș putea suna pe George, dar n-am nici numărul lui.

Doi bărbați cărând un casetofon uriaș trec pe lângă mine. Din boxe răsună o melodie disco - *Macho Man*.

Îmi iau valiza. O mare de oameni mă poartă pe Seventh Avenue și mă lasă în fața unor cabine telefonice.

— Mă scuzați, le strig diversilor trecători, aveți o fisă? O fisă de telefon?

N-aș face niciodată așa ceva în Castlebury - să cerșesc. Dar, aici nu sunt în Castlebury. Și sunt disperată.

— Îți dau cincizeci de cenți pentru pălărie, îmi zice un tip cu sprâncene arcuite privindu-mă amuzat.

— Pentru pălărie?

— Pana aia. E prea de tot!

— A fost a bunicii mele.

— Sigur. Cincizeci de cenți. Da sau ba?

— Da.

Și-mi pune în mână cinci monede. Bag una în telefon.

— Centrala.

— Aveți numărul lui George Carter?

— Care George Carter? Avem cincisprezece. Adresa?

— Fifth Avenue.

— Am un William Carter la intersecția Fifth Avenue cu Seventy-second Street. Vreți să vă dau numărul?

— Da!

Mi-l spune, iar eu îl repet întruna în minte, băgând încă o fisă în telefon. Răspunde o voce de femeie cu un puternic accent german.

— Alo?

— George Carter locuiește la adresa asta?

— Domnul Carter? Da, sigur.

Mă liniștesc.

— Aș putea să vorbesc cu el?

— E plecat.

— Ce?

— E plecat. Nu știu când se întoarce. Nu-mi spune niciodată.

— Dar...

— Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Da, zic înfrântă. Puteți să-i transmiteți că l-a sunat Carrie Bradshaw?

Închid și-mi acopăr fața cu palmele. Și-acum, încotro? Brusc, mă simt copleșită, epuizată, înspăimântată și surescitată. Ridic valiza și-o iau la picior.

Reușesc să străbat un cvartal, dar trebuie să mă opresc. Mă așez pe valiză, să mă odihnesc. Rahat, în clipa de față, dețin treizeci de cenți, niște haine și un jurnal.

Sar ca arsă. Deschid bagajul și scot jurnalul. Să fie oare posibil? Aveam jurnalul la mine în ziua în care am fost acasă la Donna.

Răsfoiesc paginile, trec de notițele despre matcă și Prințul Tocilar, Lali și Sebastián și, în cele din urmă, dau peste ce căutam. Singur-singurel pe-o pagină întreagă, cu scrisul lăbărțat al Donnei LaDonna și încercuit de trei ori un număr de telefon. Dedesubt, un nume.

Târâsc valiza într-un colț, către o altă cabină. Cu o mână tremurândă, bag a treia fisă în telefon. Formez numărul. Sună și sună. De șapte, nouă, zece ori. La al doisprezecelea apel răspunde cineva.

— Probabil că ești disperat să mă vezi.

Vocea e languroasă, de parcă posesoarea abia s-a ridicat din pat. Mă blochez, neștiind ce să spun.

— *Alo?* Tu ești, Charlie? Dacă nu vrei să vorbești cu mine...

— Stai! Țip eu.

— Da?

Brusc, vocea devine bănuitoare. Trag aer în piept și întreb:

— Ssantha Jones?

Gup/uns

Capitolul unu. O prințesă de pe altă planetă 7

Capitolul doi. Mulțimea numerelor întregi 15

Capitolul trei. *Dublu pericol* 26

Capitolul patru. *Marea dragoste* 34

Capitolul cinci. *Muzică și dans* 39

Capitolul șase. *Alchimia relațiilor* 50

Capitolul șapte. *Să ne facem de cap* 60

Capitolul opt. Misterele dragostei 72

Capitolul nouă. *Arta eschivării* 85

Capitolul zece. *Salvează-mă* 94

Capitolul unsprezece. *Competiție* 102

Capitolul doisprezece. *Nu poți avea întotdeauna ce-ți dorești* 111

Capitolul treisprezece. *Făpturile dragostei* 121

Capitolul paisprezece. *Nu te lăsa!* 130

Capitolul cincisprezece. *Micuțele infractoare* 143

Capitolul șaisprezece. *CU de departe ai merge?* 153

Capitolul șaptesprezece. *Momeala* 164

Capitolul optsprezece. *Clicile există pentru a fi desființate* 179

Capitolul nouăsprezece. *Schi-schi-schimbări!* 187

Capitolul douăzeci. *Pante periculoase* 197

Capitolul douăzeci și unu. *Zidul* 208

- Capitolul douăzeci și doi. *Dansând cu fraierii* 217
 Capitolul douăzeci și trei. *Valoarea lui X* 227
 Capitolul douăzeci și patru. *Vine ciroul!* 235
 Capitolul douăzeci și cinci. *Prizoniere în Bralcatraz*
 246
 Capitolul douăzeci și șase. *R-a-h-a-t-u-l* explodează
 253
 Capitolul douăzeci și șapte. *Fata care.* 264
 Capitolul douăzeci și opt. *Poze drăguțe* 273
 Capitolul douăzeci și nouă. *Gorgona* 282
 Capitolul treizeci. *Accidentele sunt inevitabile* 290
 Capitolul treizeci și unu. *Pinky* cucerește Castlebury
 299
 Capitolul treizeci și doi. *Prințul Tocilar* 310
 Capitolul treizeci și trei. *Țineți-vă bine* 317
 Capitolul treizeci și patru. *Transformarea* 327
 Capitolul treizeci și cinci. *Libertate la Paris* 338
 ÎN COLECȚIA „CHIC”.
 au apărut:
 Beth Harbison - Clubul dependentelor de pantofi
 Dorothy Koomson - Fetița prietenei mele Catherine Alliott
 - Nu-s genul ăsta de fată!
 Lauren Weisberger - Pe urmele lui Harry Winston
 Jane Green - A doua șansă
 Jennifer Weiner - Super-tare la pat
 Jennifer Weiner - *Anumite fete*
 Marian Keyes - Un tip mortal
 Julia Llewellyn - Amy pleacă în luna de miere
 Beth Harbison - Secretele unei dependente de
 pantofi
 Cathy Kelly - Pentru totdeauna
 Jane Fallon - Ți-am plătit-o!
 Sophie Kinsella - *Fata fantomă*
 Jane Green - Casa de pe plajă
 Jennifer Weiner - Eu cu sora mea mai mică
 Cathy Kelly - Secrete din trecut
 Katie Florde - Se poartă nunțile
 Rajaa al-Sanea - Fetele din Riad

Cathy Kelly - Lecții de iubire

Catherine Alliott - Viața secretă a lui Evie Hamilton

Cathy Kelly - Cineva ca tine Allison Pearson - Cred că te

iubesc Katie Florde - Cu dragostea la control Candace

Bushnell - Clubul de pe 5th Avenue Anne Fortier - Juliet a

Sophie Kinsella - La cumpărături cu Minnie Sheila

O'Flanagan - Nunta lui Isobel Dorothy Koomson - Fetele

de înghețată Candace Bushnell - în jungla orașului Lauren

Weisberger - Noaptea trecută la Chateau Marmont

Candace Bushnell - *Jurnalele lui Carrie* în pregătire:

Helen Fielding - Celebritate pentru o cauză nobilă



„Carne Bradshaw e un personaj exemplar și, de-a lungul anilor, oamenii m-au întrebat cum a făcut primii pași în viață. E o fată care evoluează, care vrea mai mult și care simte nevoia să-și găsească singură drumul în lume.

Mi-am dorit întotdeauna să scriu o poveste a maturizării, care să aibă drept personaj o tânără ce vrea cu orice chip să trăiască la

New York. Și cine altcineva ar fi mai potrivit să se imbarce în această călătorie decât Carrie Bradshaw?”

„Cu mult umor și inteligență, Carrie istorisește palpitantele peripeții ale ultimului an petrecut la un mic liceu din Connecticut”.

Publishers Weekly

„Prin *Jurnalele lui Carrie*, Candace Bushnell țintește la ceva ambițios: să pună în scenă un alt capitol din povestea unui personaj îndrăgit, care stă pe propriile picioare”.

Entertainment Weekly

www.polirom.ro